

СЯНКАТА

НА

КОНДОРА

Тази книга е от поредицата
бестселъри "Crime & Mystery".
Най-добрите и най-търсените трилъри,
преиздавани в милионни тиражи
и филмирани по целия свят

А Т И К А

Девета дупка на кавала в ЦРУ става №1
в топ-листата за ужас на няколко
разузнавания. Сещате се кой може да го
направи, нали! Естествено - Кондора...
New York Times Book Review

ДЖЕЙМС ГРЕЙДИ

Всички права на българското издание са запазени за АТИКА.

19⁹⁰
ЛВ.

Джеймс Грейди

Сянката на Кондора

И ТАКА, МЕЖДУ ШАХМАТНИТЕ ФИГУРИ, КОТЕНЦАТА И УРОЦИТЕ С ПОРТОКАЛА И ОГЛЕДАЛОТО НОВАТА АЛИСА ПРИДОБИВА ПОЗНАТАТА НИ ВЕЧЕ ФОРМА, ПРОБЛЕМЪТ С ШАХМАТА Е РЕШЕН СЪВСЕМ КОРЕКТНО В РАЗВИТИЕТО НА РАЗКАЗА, НО БЕЗСМИСЛЕНИЯТ СЮЖЕТ И ХОДОВЕТЕ НА ФИГУРИТЕ СА ТАКА ЛОВКО ПРЕПЛЕТЕНИ И ТАКА НЕОТДЕЛИМИ ЕДИН ОТ ДРУГ, ЧЕ ТЕЗИ, КОИТО НЕ ЗНАЯТ ДА ИГРАЯТ ШАХ, РЯДКО СА ОБЕЗПОКОЯВАНИ ОТ УСЕЩАНЕТО, ЧЕ СА ИЗОЛИРАНИ ОТ ЗАБАВЛЕНИЕТО. ЕДНО БЕШЕ СИГУРНО, ЧЕ БЯЛОТО КОТЕНЦЕ НЯМАШЕ НИЩО ОБЩО С ТОВА – ГРЕШКАТА БЕШЕ ИЗЦЯЛО НА ЧЕРНОТО КОТЕНЦЕ ИЛИЪНЪР ГРЕЪМ, В ПРЕДГОВОРА КЪМ „АЛИСА В ОГЛЕДАЛНИЯ СВЯТ“ НА ЛУИС КАРОЛ.

Не мисли за това, каза си той, само бягай. Бягай. Краката му блъскаха леко пружиниращата земя, препъваха се в буци и камъни, невидими в тъмнината, дробовете му изгаряха с всяка глътка въздух, в стомаха му се плискаше болезнено гадене. Бягай.

Мисли за нещо друго, съсредоточи се върху целта си, напреди се, за да я достигнеш. От нелепите фрази му се прииска да се засмее. Шумното му дишане дори промени тона си, когато леко се усмихна между вдишванията. Това беше шега. Мисли за целта си, когато вътрешностите ти ще се пръснат от бягане, защото някъде отзад, вероятно съвсем близо, има хора, чиято единствена цел е да те убият. Бягай.

Смешно е как се уморяват ръцете ти, като тичаш, помисли си той, когато се изкачи на малко възвишение и се запрепва по отвъдната му страна. Размахват се край тялото ти, почти нищо не вършат, а стават толкова тежки, толкова уморени. Не мисли за това. Бягай.

Напред изникна ярко кълбо светлина. Сега беше достатъчно близо, за да различи предметите в бясъка на прожекторите. Отметна глава назад, за да види безоблачното небе. Имаше звезди, но луната не беше изгряла. Може би, помисли той, може би е изгряла и е залязла. Може би е зад облак. Може би ще остане там, където е, и тъмнината ще ме скрие. Може би. Може би ще успее да стигна до светлината. И може би те няма да ме догонят, докато не дойде помощ. Може би, мислеше той, може би. Бягай.

На петдесет метра от светлото кълбо се препъна в някаква изоставена ограда, тежкият му крак се закачи в най-долната бодлива тел, някак си надживяла горните, издържала на времето и скитащите животни,

единствено за да може да го спъне. Той падна, претърколи се, рухна – трепереща купчина. Стани, помисли си, стани. По бузата му потече друга струйка, по-лепкава от потта, обляла лицето му. Но драскотините не го безпокояха, нито синините. Той се изправи, олюлявайки се, и бавно, сигурно побягна отново през прерията. Забрави болящото тяло. Бягай.

Студено е навън, мислеше той, ужасно студено е навън, дори за пролетно време. Земята е почти замръзнала. Ако не бягах, нямаше да мина само с една риза. После си помисли – ако не бягах, нямаше да съм тук и нямаше да ми трябва яке. Бягай.

Опита се да скочи точно когато достигна периферията на светлия кръг. След всичко преживяно не би трябвало да може да скочи толкова високо. Изумително, помисли си той, когато тялото му се блъсна в мрежата на оградата, изумително. Не усети как острият метал се забиваше в дланите му. Не чувстваше нищо освен надежда.

Бавно изтегли тялото си нагоре, превърна се в стегнато кълбо. Страхотно напрежение изпъна ръцете му, когато увисна на оградата, но умът му каза на ръцете, че ще се справят, и те се справиха. По време на последните тренировки, свеж, пълен с енергия, подтикван единствено от стимулите на обучението, той прескачаше телена ограда за по-малко от девет секунди. На пътеката с препятствия неговите резултати бяха най-добри в цялата група. Тази нощ му трябваша повече от двадесет секунди, докато събере необходимата сила, докато направи необходимия бърз тласък, който би трябвало да изхвърли ръката му далеч над тройната дебела бодлива тел, чак до най-горната метална, пръчка. Успя да се задържи въпреки шиповете, въпреки лепкавата кръв. С едно последно концентрирано усилие успя да изтегли тялото си над десетфутовата ограда и да падне от другата ѝ страна като чувал с мръсно пране. Инструкторът му по физическа подготовка би го накарал да го направи отново и отново, докато не постигне лекотата, с която се приземяват парашутистите. Но сега инструкторите му бяха от другата страна на многобройните огради, заспали, в безопасност.

Не знаеше колко време е лежал така. Струваше му се, че близо пет минути. Всъщност не повече от минута, но времето за него беше нерелативно. Имаше само два периода – тичането и след тичането. И той запълзя.

Запълзя към центъра на ярко осветения кръг. Накъдето и да погледнеше, го заслепяваха ярки прожектори. Когато присви очи, успя да забележи четири грамади от метал, по една в четирите посоки на света. Той повлече тялото си към един друг метален предмет, стърчащ на четири

фута над бетонната плоча, на няколко метра от центъра на ярко осветения кръг.

Трябваша му цели тридесет секунди, докато се изправи до вентилаторната тръба и още тридесет, докато запази равновесие, след като беше стъпил на краката си. След това бавно започна да блъска с окървавени ръце хладния алуминий на вентилатора.

Куршумът го улучи, когато ръката му нанасяше петия немощен удар. Блъсна го силно, разкъса гръдния му кош, аортата, счупи няколко ребра, след това изчезна в тъмнината. Беше мъртъв, преди тялото му да се хлъзне по тръбата и да падне на бетона, мъртъв, преди пукотът на карабината да достигне светлия кръг.

На четвърт миля снайперистът отпусна оръжието си. Внимателно извади празната гилза и я мушна в джоба си, докато придружителят му, подпрян на предницата на джипа, оглеждаше светлото петно с бинокъл.

– Мъртъв ли е? – попита снайперистът. Единственото чувство, което издаваше гласът му, беше гордост, надменна, самоуверена гордост. Знаеше, че въпросът е излишен.

Придружителят му не беше толкова сигурен.

– Може би, кой знае. Не се движи. Давай още веднъж. Бързо!

Закрито от мрака, по лицето на снайпериста се появи презрение и изненада. Ако беше светло, то щеше да изразява безразличие. Движенията му изглеждаха бавни, но за по-малко от пет секунди той насочи карабината, подпрял се беше на джипа, прицели се и изпрати още един куршум, който просвистя и прониза тялото в кръга от светлина. То потрепери – от удара, а не защото в него имаше живот – и остана неподвижно.

– Добре – каза мъжът с бинокъла. – Да тръгваме.

– Няма ли да го претърсим, може да а носил някакви документи, нещо друго?

– Не – отговори другият и се качи на джипа. – Нямаме време. Копите от охраната скоро ще бъдат тук. Със сигурност ще ни хванат. Може и да носи нещо важно, но не бива да рискуваме. Да тръгваме. Веднага. И не пали фаровете.

Първите два хеликоптера дойдоха шест минути, след като тръгна джипът. Летяха бързо, ниско, изплуваха иззад южния хоризонт целите черни освен мекия отблясък от приборите за управление и свистенето на пропелерите. Те кръжаха над тъмнината известно време, проучвайки земята с електронни прибори и инфрачервени обективи. След това единият се приземи в средата на светлия кръг и от вътрешността му

излязоха шест мъже в сини униформи, с автоматични карабини „М 16“. Хеликоптерът се издигна и се присъедини към другия. Продължиха да се въртят над района във все по-широки окръжности. Двама от униформените провериха вентилаторната тръба за повреди и взривни устройства. Един застана на пост с насочено оръжие. Другите трима претърсиха трупа. Водачът на групата внимателно проучи съдържанието на джобовете, после прокара ръце по все още топлата плът. Ръката му спря върху подутината от вътрешната страна на дясното бедро на мъртвеца. Внимателно свали панталоните му, като се мъчеше да движи тялото колкото се може по-малко и да не се изцапа с кръв. На дясното бедро на жертвата а лепенка бе прикрепено подобно на портмоне тefтерче. Отвори го, прегледа страниците под светлината на прожекторите и посегна към радиостанцията, която носеше отстрани.

Три часа по-късно първите два хеликоптера си бяха отишли. Прожекторите не светеха. След секунди щеше да се зазори. В заграденото с телената ограда пространство все още имаше мъже с униформи. По шосето, водещо към него, бяха паркирани няколко сини автомобили. Тялото още беше там, където го бяха намерили. Бяха направени снимки, нужните измервания, информационни справки. Мъжете, охраняващи района, вече бяха отегчени, макар че убийството представляваше безпрецедентно нарушаване на иначе еднообразното им ежедневие. Единственото удоволствие от това сутрешно безпокойство беше уханието на диви пролетни цветя и прясно разорана земя, когато огря слънцето. Повечето от тях биха предпочели да спят в базата. Вниманието на всички беше привлечено от далечното боботене на голям хеликоптер. Товарната машина долетя от юг и се снижи, докато увисна над самото тяло. Бавно се спусна носилка, после отново се издигна, вече с това, което някога е било човек. След като машината се изгуби от погледите, старшият офицер събра всички около себе си. С красноречиви изрази им обясни какво ще се случи, ако някой някога разкаже на когото и да било какво е видял. След тази лекция мъжете бързо напуснаха района. По времето, когато най-близкият фермер излезе на полето, за да започне сутрешната си работа, нямаше никакви причини да поглежда към ограденото пространство, защото то изглеждаше съвсем както обикновено.

Освен това, когато го гледаше, ставаше нервен.

Докато фермерът се радваше на предобедната си почивка, един изтребител на американските военновъздушни сили се приземи във

военновъздушната база „Малмстром“ в Грейт Фолз, Монтана. Машината беше двуместна, но можеше да я пилотира и сам човек. Този, който слезе от задната седалка, не би могъл да управлява този самолет дори и животът му да зависеше от това. Въпреки емблемите на летателния му костюм той не беше квалифициран пилот. Беше генерал от военновъздушните сили. На пистата го посрещнаха началникът на базата и шефът на охраната. Тримата се качиха на един джип и стигнаха до хангара, недалеч от оградата. Пред вратите стояха двама въоръжени постови.

Генералът огледа критично вдървените мъже отпред и измърмори ледено на командващия базата:

– Не е ли малко късно за това.

Командващият почервения, но не каза нищо.

Генералът погледна тялото, проснато върху масата. Той беше едър човек в тези дни, когато метър и осемдесет се счита почти за среден ръст, не много висок, но едър. Широки рамене, гръден кош като варел, набито тяло. Някога плоският му твърд корем сега беше покрит с пласт тлъстина и сивото, което навремето личеше само тук-там в черната му коса, сега беше преобладаващият цвят. Гласът на генерала не беше омекнал с годините.

– Дявол да те вземе, Паркинс! – просъска той тихо. – Дявол да те вземе!

Шефът на охраната не беше сигурен какво е чул. Не обичаше да показва, че е пропуснал нещо казано от генерала, но още повече се боеше да не би по-късно да го хванат, че не знае. Майорът направи крачка към генерала и масата и каза:

– Сър? Извинете ме?

– Казах – изрева генералът, като рязко се обърна към подчинения си – дявол да го вземе! Дявол да го вземе и мътните дано! Това лайно не успя да остане живо, за да докладва, и поне можеше да не умира на това проклето изоставено от Бога и необяснимо място! Кучият му син!

Майорът се отдръпна при гнева на генерала, но той не му обърна никакво внимание. Обърна се и продължи да ругае немия труп:

– Проклет да си, Паркинс! Имаш ли представа какво ни докара с това?

Генералът поклати глава и закричи към вратата. Шефът на охраната и командващият базата забързаха нервно след него.

Преди да излезе, той се обърна към двамата офицери:

– Изпратете го още със следващия самолет във Вашингтон. Съобщете в канцеларията ми номера на полета и кога каца. Веднага щом

адютантът ми докладва, че сме получили всичко, погрижете се другите тук да забравят. Разбирате ли? Вие забравяте и правите така, че всички останали да забравят. Всякакви въпроси, свързани с това, ще отправяте към моя човек, капитан Смит. Той ще бъде тук до двадесет и четири часа. Ще го зачислите при радиолокаторчиците. Ще прави каквото поиска, ясно ли е?

Генералът не се спря на изхода, за да отвърне на разтрепераните козирувания на подчинените си. Трябваше да хваща самолет.

Пролетта настъпва рано във Вашингтон, по-рано, отколкото в по-голямата част от страната. Към края на март дърветата и растенията от двете страни на улиците в „по-добрите“ райони на града вече цъфтят. Техният аромат пробива дори тежките пушеци от автомобилите и лютивите миризми на изхвърлените непотребни вещества от съквартирантите кучета, които много от жителите на града отглеждат за компания или като пазачи.

Генералът не забелязваше нито прекрасните аромати, нито не чак толкова прекрасните миризми, а шофьорът му бавно обикаляше вашингтонските улици, за да намери място за паркиране. Никой от двамата не беше с униформа, колата нямаше обозначения и генералът седеше на предната седалка. Обикновено оставяше шофьора да търси място за паркиране, след като слезе, но забавянето днес беше добре дошло. Помагаше му да забави една много болезнена, много смущаваща среща. Паркирането е добър претекст. Генералът дори започна да се радва на раздразнението, което закъснението му сигурно вече предизвикваше, но една пресечка пред тях от бордюра се отдели кола. Шофьорът веднага ускори нататък по улицата и умело вкара колата в пролуката на заден ход. Генералът се усмихна кисело и каза:

– Добре, сержант. Чакайте ме тук.

Преди да достигне до мястото, трябваше да измине пеша още пет пресечки. Крачеше твърдо и бързо въпреки съмненията относно срещата. Стискаше куфарчето си здраво и почти се надяваше някой да се опита да му го открадне. Нещастният джебчия щеше да бъде добър отдушник за агресивността му. Но десет часът сутринта не е любимото време за работа на тези, които изкарват хляба си чрез междуличностни финансови операции в тази част на Вашингтон. Генералът се намираще в смесения търговско-жилищен район, който отделя центъра от богатия Джорджтаун.

Целта му беше една средно голяма постройка от червени тухли на „Уошингтън съркъл“, недалеч от „Кенеди център“. Тук имаше паркинги, но генералът не би оставил колата си на по-малко от две пресечки освен в непредвидени обстоятелства. Премина покрай постройката, без да се обръща, макар че погледът му крадешком регистрира всички подробности, които успя да види. Дори се опита да запомни лицето на старяващата усмихната дама, която едва не връхлетя върху него, по време на сутрешната си разходка. Никой от двамата не се извини за сблъсъка. Генералът влезе във високия жилищен блок на ъгъла. Спусна се по стълбите в сутерена и позвъни на една врата. Екипът от охраната го видя в монитора, автоматът забръмча, ключалката се отвори и генералът влезе в третия по стойност частен тунел в света.

Средствата за финансиране на този тунел, прокаран под пет постройките, бяха скрити в бюджета на Морската пехота за 1965 година. В дните на ескалацията на вьетнамската война такива неща не беше никак трудно да се скрият. Тунелът представлява дълъг слабо осветен коридор с бетонни стени, който завива три пъти под прав ъгъл и свързва сутерените на всички жилищни сгради в карето между пресечките. Тези сгради принадлежат на една фирма, собственост на ЦРУ. Тя ги дава под наем на други фирми, занимаващи се с недвижими имоти, които според всички официални документи са истинските собственици.

Две минути след като влезе във входа на жилищния блок, генералът се озова в сутерена на червената сграда. Посрещна го усмихнат служител от охраната, който учтиво, но старателно претърси за оръжия дрехите и чантата му. Генералът му предаде пистолета си без възражения. Наложи се да изчака няколко минути в обзаведена с вкус приемна. Беше сигурен, че задържането е умишлено, може би в отговор на собственото му закъснение или като мярка, предназначена да го постави на мястото му. Огледа стаята, за да открие микрофоните, които беше сигурен, че са поставени, но не успя. През звукоизолираните стени не се чуваше нищо.

– Съжалявам, че ви накарах да чакате, сър – каза тихо един висок, безупречно облечен мъж. – Сега е свободен. Бихте ли ме последвали?

Преминаха по застлан с дебела пътека коридор, покрай няколко затворени стаи и спряха пред стилна дървена двойна врата. Мъжът въведе генерала вътре.

Един мил възрастен човек стана и заобиколи бюрото си, за да го посрещне. От него лъхаше деликатна жизненост. На минавачите по улицата той напомняше на добрия стар чичо, който никога не са имали. Протегна ръка за поздрав и очите му заискриха.

– А, генерале – каза той сърдечно, – как сте, стари приятелю? Изглеждате добре. Елате да седнем на фотьойлите. Умореното ми старо тяло не би възразило срещу нещо меко.

Генералът стисна протегнатата му ръка и се усмихна. Искаше му се да строши тънките пръсти в шепата си, но се задоволи само със здраво ръкостискане.

– Добре съм, Филип. И вие изглеждате чудесно. Не по-стар от младите кутрета, които командвам.

– Много мило, генерале – отвърна възрастният човек. – Много мило.

Високият мъж отиде до масата в далечния ъгъл. Върна се с поднос, на който имаше две чаши и каничка с кафе. Докато двамата седяха усмихнати, без да говорят, секретарят наля кафето и внимателно сложи равна лъжичка захар в чашата на възрастния. После погледна шефа си, за да се увери, че всичко е наред, и излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

– Как е семейството ви? – поинтересува се възрастният мъж и приближи чашата до устните си.

Генералът вдигна рамене и отвърна:

– Горещо-долу, както винаги. А вашето? – Той отпи от кафето си. Горещата течност опари устните му, но не го показа с нищо.

– Добре, добре. Жена ми тъкмо се оправи от грипа.

– Грип? Колко ужасно. – Генералът вече беше научил за това от доклада на ФБР, който беше задигнал. Но нямаше представа, че събеседникът му е уведомен за тази малка волност.

Не говориха почти цели три минути, отпивайки от кафето си. По челото на генерала се появиха капчици пот – от парата на кафето и от собствените му нерви. Погледна надолу към чашата си. Не беше смятал, че ще свърши толкова скоро. Възрастният мъж още не го беше питал нищо. Много бавно вдигна поглед, преглътна и каза смирено:

– Предполагам, чудите се защо съм тук?

Лош старт, помисли си генералът, лош старт. Но не му остана време да се задълбочи върху грешката си, защото събеседникът му отговори:

– Да, мина ми през ум този въпрос.

Давай, помисли си генералът, направи го!

– Всъщност не е кой знае какво. Просто една дреболия, за която си помислих, че бихте могли да ми помогнете. Не е нещо, с което бих искал официално да занимавам Съвета за координация или да губя

времето на някоя от комисиите, но все пак е доста важно. Не в унисон с останалото, така да се каже. Естествено, помислих за вас. Вие все пак сте отговорен директор на Група „К“.

Възрастният кимна едва забележимо, докато генералът овладя дишането си. Нищо, помисли си той, копелето няма да каже нищо.

– Е – продължи той след малко, с небрежен тон, – няма да ви занимавам с подробности, ако решите да се заемете, можете да се запознаете с това тук. – Генералът бръкна в чантата си и извади една папка. За тяхно щастие, хората му бяха успели да напишат окончателния доклад пет минути преди да тръгне за срещата. – Позволете ми само да ви ориентирам в по-едрите неща. Както знаете, моят отдел от военновъздушното разузнаване е доста потаен. Директорът много често дори не се занимава с моите работи. Просто ги оставя на мен. В разумни граници, разбира се.

Преди около две седмици, по-точно на дванадесети, един от най-добрите ми хора в Европа, капитан Доналд Паркинс, изпратил на водещия си офицер съобщение, в което казва, че ще отиде да провери нещо, което дочул за нашите ракети „Минитмън“ в някакъв бар. За нещастие, в съобщението не е написал какво точно е това нещо. Само споменава, че е свързано с местоположението им. Също така не е казал къде го е дочул и от кого. Тъй като по това време базата му е била в Лондон, можем да предположим, че е станало там или поне някъде наблизо.

На тринадесети водещият офицер се опитал да намери Паркинс. Без успех. Предположил, че е по следата и скоро ще се обади. Три дни по-късно той се обезпокоил, обявил го за изчезнал, претърсил жилището му, след което ни уведоми тук, във Вашингтон. Бях много разтревожен. После не чухме нищо за или от Паркинс.

Вчера рано сутринта, или по-скоро късно предната нощ, той се появи отново. Преди да продължи, мога ли да си наляя още малко кафе? И бихте ли ми казали какво знаете за нашата ракетна система „Минитмън“?

Възрастният човек кимна елегантно към каничката и отговори:

– О, доста общи неща, достатъчно подробности, за да мога да проведа интелигентен разговор. Защо не ми кажеш нещата, отнасящи се специално до твоя проблем?

Генералът не беше готов да продължи разговора толкова скоро. Едва не разля кафето, когато остави каничката. Кучият му син!

– Е – каза той дружелюбно, – в основни линии нещата стоят така. Ракетите са разположени в Монтана, в двете Дакоти, има и няколко

секретни автоматични силоза без персонал. Също така има подземни пунктове за изстрелване и контрол, а за всяка група ракети отговаря голяма надземна военновъздушна база. Всички силози са оградени с телени мрежи, в горния край на които има бодлива тел. Всичко, което е важно, се намира под земята, запечатано с бетонни плочи. Ако се наложи да изстреляме ракета, трябва най-напред да взривим тези плочи. На повърхността излизат вентилационни шахти, кабелите на видеокамерите за контрол, на осветлението, но, общо взето, над земята в оградените места няма кой знае какво. Нощем цялата площ се осветява от прожектори. Фермерите говорят, че било призрачно, когато минават вечер с колите си и изведнъж попаднат на тези ярко осветени райони.

Охраната на тези пиленца е сериозна, наистина сериозна. Освен телевизионните камери навсякъде са монтирани и сеизмографи, така че в надземните центрове веднага научават, ако нещо се разхожда близо или вътре в ограденото пространство. Ужасни проблеми имаме, докато обучим операторите на тези сеизмографи да правят разлика между койот и човек, но след известно време стават наистина добри. Освен това специални моторизирани патрули посещават местата без определен график, а на по-малко от двадесет и пет минути път от всяко от тях има въоръжени хеликоптерни екипажи, които дежурят непрекъснато. И отгоре на всичкото това имаме някои хитри изобретения, които да ангажират вниманието на евентуалните саботьори достатъчно дълго, за да могат да дойдат хеликоптерите. Ето това е положението.

– Да, разбирам – отговори възрастният човек и леко се намръщи. – Макар че не мога да схвана връзката с изчезналия агент.

Генералът леко почервения и отвърна:

– Аз също не мога, но преди малко повече от тридесет часа той се появи в центъра на една такава ракетна площадка в Северна Монтана. Мъртъв.

Възрастният повдигна вежди, но не каза нищо.

– Най-напред са го засекли, когато е прескачал оградата. Това е възбудило всички възможни алармени инсталации в контролния център, откъдето са уведомили военновъздушната база „Малмстром“, недалеч от Грейт Фолс – единствения прилично голям град наоколо. Случайно точно тогава два хеликоптера на базата извършвали нощни патрулни полети недалеч на юг от площадката. Самата база е на деветдесет мили от мястото. Докато пристигнали хеликоптерите, момчетата наблюдавали моя човек на телевизионните монитори. Сметнали че или е пиан, или е ученик, който си прави лоша шега. Започнал да удря с ръце една от

вентилационните тръби, после паднал. Изображението не било много добро, така че не разбрали какво точно се случило. Освен това камерите не могат да оглеждат околността. Останал да лежи, докато дошли хеликоптерите.

Бил пронизан с два куршума, вероятно от ловна карабина. Хеликоптерите не открили и следа от каквото и да било в околността, претърсили са радиус от десет мили. Нищо необикновено – нито светещи прозорци на ферми, когато не би трябвало да светят, нито движещи се превозни средства. За щастие, шефът на хеликоптерния патрул претърсил тялото веднага, иначе е щял да извика местната полиция.

Паркинс бил закрепил паспорта си с лепенка за вътрешната страна на бедрото, вероятно за да не го намерят при по-невнимателно претърсване. Шефът на патрула съобщил името, то не е истинско, разбира се, и номера на паспорта в „Малмстром“, откъдето направили справка с компютрите на Пентагона, Държавния департамент и ФБР. Номерата на всички паспорти, фалшиви или не, които издаваме на нашите хора, съдържат код, така че когато постъпи искане за информацията относно такъв паспорт, нашите хора в центъра научават за това, без да се уведомява питацият. Нашият дежурен офицер научил кой се интересува от този паспорт и защо. След това се свързал с началника на охраната на „Малмстром“ и му казал да покрийт всичко до второ нареждане. Няколко минути по-късно се свързаха с мен и аз отлетях нататък. Накарах патрула да разчисти площадката, преди някой от местните жители да забележи раздвижването.

Освен паспорта Паркинс не е носил нищо, което би могло да ни помогне. Дребни монети – канадски, английски и американски, гребен, носна кърпа и обикновените неща, които един мъж държи в джоба си. Бил е облечен с най-обикновени ежедневни дрехи. От общото му състояние успяхме да заключим единствено, че неотдавна е бил подложен на големи физически усилия – имаше големи петна пот и така нататък. От драскотините и ожулванията по тялото би могло да се предположи, че е тичал.

– Направихте ли опит да проследите пътя му?

– Да. Можяхме само да установим, че е прескочил оградата откъм северната страна. Дявол да го вземе, никой от хората ми не е Кит Карсън. Освен това, не бихме могли да проведем кой знае какво разследване, защото местните хора щяха да забележат. От това никой нямаше да има полза.

Възрастният човек се усмихна.

– Е, това наистина е интересно – каза той. – И какво точно искате от мен, стари приятелю?

Ти, кучи сине, помисли си генералът. Ще ме накараш да те моля за това.

– Както личи, кашата е голяма. Освен всичко останало един от хората ми е мъртъв. И при това какъв! Един от най-добрите! Обичах го като син. Полудявам, като си помисля, че убиецът му все още се разхожда на свобода. Но трябва да погледнем на нещата професионално.

Проблемът е, че цялата тази работа е извън моя периметър. Да, наистина той беше от моите хора, но е бил застрелян в обект, охраняван от военновъздушните сили. Те не искат да се занимават и не мога да ги обвиня, защото наистина не е тяхна работа. Никой от нас не гори от желание да провежда военни операции вътре в страната. На армията още й пари, откакто ги заловиха, че шпионират цивилни лица на наша територия. Ако ни заловят по бели гащи, това ще е ужасен удар по репутацията на военновъздушните сили.

Освен това нямаме средства. Нуждаем се от помощ, макар да съм съвсем сигурен, че работата е проста и няма да е трудно да се намери обяснение. Но засяга твърде много ведомства. Естествено е да се заеме Група „К“. Но не мисля, че си струва да се свиква специално събрание на КР или на „Четиридесет“. Та помислих си, ако предам нещата във ваши ръце, вие и хората ви ще успеете да се справите с положението. Не искам да кажа да не се консултирате с „Четиридесет“ и да не се ползвате от съветите им. Разбира се, аз ще съдействам с всичко, което мога.

Кафето беше изстинало, но генералът го пиеше, за да има какво да прави и като претекст да не среща блещукащия поглед на възрастния човек.

Двамата останаха мълчаливи дълго време. Възрастния наблюдаваше генерала. Генералът не наблюдаваше нищо определено, само от време на време отпиваше малки глътки отвратително студено кафе и се надяваше, че ще му стигне достатъчно дълго, за да запълни успешно ужасната празнина, че Възрастния ще каже това, което трябва, или поне нещо, което не е прекалено лошо.

– Е – каза възрастният мъж след малко. – Наистина имате проблем.

Генералът се сепна, но не каза нищо.

Събеседникът му продължи:

– Наистина не мога да си обясня това нещо. То е сложен ребус. Дори ч не знам какво да направя или какво бих могъл да направя. Разбира се, Комитетът за свръзка и „Четиридесет“ ще трябва да се произнесат по

случая, защото, както знаете, аз съм само техен посредник.

Генералът кимна и се остави в ръцете на ада.

– Ще ви кажа какво ще направя – каза Възрастния живо. – Ще прегледам тази папка, може би ще задам някои въпроси на вашето ведомство. Ако ми хрумне нещо, ще се консултирам неофициално с „Четиридесет“, после ще се обърна към вас. Става ли?

Генералът не беше сигурен дали изпитва благодарност, но при всички случаи почувства облекчение. След като го беше прекарал през обръчите, старецът поне му беше окачил кокал пред погледа.

– Благодаря, Филип, благодаря. Знаех си, че мога да разчитам на вас.

Възрастният човек се изправи и придружи генерала до вратата. Походката му беше енергична, а гласът – жизнен.

– Поздравете съпругата си – каза той. – Чудесна жена, чудесна жена.

Генералът излезе от жилищния блок в много по-добро настроение, отколкото когато влезе. Убеди сам себе си, че всичко е уредено, което не беше трудно, защото той винаги беше склонен да приема благоприятни мнения. Беше натоварил стария човек и се беше отървал от един проблем. Не че цялата тази каша наистина беше негов проблем. Възрастния и без това трябваше да се оправя с проклетата бъркотия. Старото копеле би трябвало да му благодари за помощта досега. Нека се поизпоти, помисли си генералът, аз няма за какво повече да се тревожа.

Докато генералът крачеше с олекнала походка към чакащата го кола, възрастният човек в тухлената постройка се усмихваше в креслото.

Но мислите му бяха сериозни. Взе папката, оставена му от генерала. След десет минути, през които успя да прочете материалите много задълбочено два пъти, той се облегна. Затвори очи, за да се съсредоточи. Този път остана замислен в продължение на половин час. Когато отвори очи, той взе един бележник, отвори отново папката и започна да пише. След още пет минути позвъни за секретаря си.

Високият мъж влезе в кабинета му тихо. Затвори внимателно вратата. Гласът му беше мек, тонът – почтителен.

– Сър?

– Няма нужда да искаме повече информация за кашата, в която, както чухме, са се забъркали военновъздушните сили – каза възрастният човек. – Добрият генерал ми даде всичко необходимо. Това тук е нещо добро, нещо което ще можем да използваме. Едва ли можеше да се случи в по-подходящ момент. След месец „Четиридесет“ ще разглежда

бюджета ни и развиването на дейност винаги се оценява високо. Тази работа ни е добре дошла.

Направил съм списък с обща информация, която искам да получиш от архивите. Първо провери във ФБР, после в ЦРУ, Агенцията по национална сигурност, Финансите, Правосъдието и Тайната служба. Кажим им, че ни трябва незабавно. Ще се радвам, ако получа данните от ФБР и ЦРУ до утре сутринта, най-много до края на деня.

Започваме операция на територията на страната и в Европа. Вероятно няма да са ни необходими много хора, но искам да има подготвени екипи за всеки случай. Ще ползваме предимно хора от ЦРУ, но предполагам, че от ФБР ще настояват да се намесят, когато работим в страната. Отбелязал съм някои идеи. Свържи се с отдел Поддръжка на управление и ги уведоми, че ще искаме хора, оборудване и средства.

Днес колкото се може по-скоро искам да се видя с доктор Лофтс и Кевин Пауъл от управлението. Той току-що се върна от Турция. Би трябвало да е в Лангли. Знаеш къде да намериш Лофтс.

– Да, сър – отвърна меко Карл. Когато пое бележника от сбръчканата ръка на Възрастния, едва доловимо се усмихна. Карл не използваше бележници. Получаваше много добрата си заплата заради почти стопроцентовата си памет – помнеше безотказно всички необходими подробности. Също така той получаваше заплатата си, защото умът му бе освободен от почти всички нормални чувства освен някаква ограничена и минимална лоялност, инстинкт за самосъхранение, слабо изразено желание за самооблагодетелстване, лек егоистичен садизъм, отмъстителност и снобска гордост.

– Това ли е всичко, сър? – попита Карл тихо.

– Да – отвърна възрастният мъж. – Би ли ми донесъл още малко кафе?

Втората световна война доведе до възникването на едно невиджано дотогава явление в американския политически живот, което вече се е превърнало в неразделна част от политическата сцена на страната. Опитът от тази война и новите схващания, дошли преди всичко като резултат от нея, създадоха американската разузнавателна общност.

Преди Втората световна война единственото ведомство, което някъде наподобява служба за разузнаване и сигурност, е било ФБР. Тридесет и пет години по-късно, американската разузнавателна общност се състои от десет големи организации с повече от 200 000 служители и

общ годишен бюджет от 6,3 милиарда долара.

Най-известният и най-важен член на тази общност е Централното разузнавателно управление, ведомството, създадено през 1947 година с Декрета за националната сигурност и задачата да координира всички разузнавателни дейности. Директорът на ЦРУ освен че ръководи самото управление, също така е и директор на Централното разузнаване (ДЦР) – директор титуляр на цялата разузнавателна общност. Официално ДЦР ръководи дейността на военното разузнаване, клоновете на разузнаването в родовете войски, Агенцията за национална сигурност, Бюрото за разузнаване и изследвания към Държавния департамент, отдела за вътрешна сигурност към ФБР, отдела за разузнаване към Комисията по ядрена енергия и малката разузнавателна служба към Министерството на финансите. На практика васалните на ДЦР организации са болезнено стремящи се към независимост бюрократични единици, които непрекъснато се съпротивляват срещу опека отвън. Както отбеляза адмирал Руфус Тейлър – бивш шеф на военноморското разузнаване и заместник-директор на ЦРУ: „Американската разузнавателна общност наподобява федерация на племена.“

Организационно-структурната диаграма на американската разузнавателна общност е осеяна с преплетени линии, обозначаващи координация и контрол, с множество комитети за връзка и управление, а официалните ѝ бюрократични картографи и главни създатели твърдят, че тя дава добра представа за стройният процес на вземане на решения. Но тъй като стройният процес на вземане на решенията е до голяма степен мит, макар че това не се признава открито, ако някъде тази диаграма отразява вярно действителното положение на нещата – то това си е чисто съвпадение.

Само на ниво подкомисии има петнадесет междуведомствени групи, чиято задача е да координират „производството“ на разузнаването и службите за сигурност. Над тези малки подкомисии са разположени осем важни групи за координация. На организационната диаграма тези групи са свързани с различните членове на общността посредством черни линии. Всички те в крайна сметка достигат до президента. Едно малко квадратче в горния ляв ъгъл на диаграмата изобразява Конгреса. Той не е свързан с никакви черни линии, с нищо. Законодателният орган може и да го няма на диаграмата.

Най-забележимата и известна от тези групи е Съветът за национална сигурност (СНС), а съставът ѝ се мени с всяка смяна на президентската администрация. Съветът за национална сигурност винаги включва

президента и вицепрезидента и много често министрите на по-важните министерства. СНС е законният наблюдаващ и определящ политиката на разузнавателната общност орган.

Но може би най-важната от всички групи в обществото е комитетът „Четиридесет“. В първите години на президента Айзенхауер този комитет е създаден със секретна заповед 54/12. Неговото съществуване остава практически неизвестно за външния свят, докато журналистите Дейвид Уайз и Томас Рос не го разкриват в книгата си „Невидимото правителство“ – едно от ключовите произведения за американското разузнаване. Главно поради това разкритие комитетът, известен дотогава като „Група 54/12“, преминава през няколко промени на идентичността и в различни периоди е бил наричан „Специална група“ и „Комитет 303“.

Комитетът „Четиридесет“ е съвсем малък. Съставът му също се променя с всяка администрация, но задълженията му в общи линии остават непроменени. Той одобрява операциите и плановете на различните ведомства, той насочва усилията на цялата разузнавателна общност. Първоначално е бил създаден, за да спомогне за установяването на контрол над разрастващата се като гъба на дъжд общност. Доколко тази задача се изпълнява успешно, до голяма степен зависи от президента. Той има решаващ глас по въпроса кой ще участва в комитета и как ще служи в него.

Ключовата фигура в комитета по времето на администрациите на Кенеди и Джонсън беше Макджордж Бънди. Освен него членове бяха Маккоун, Макнамара, Розуел Джилпатрик и У. Алексис Джонсън. През годините на Никсън и Форд най-важният човек в американското разузнаване става Хенри Кисинджър. Той е бил и председател на комитета „Четиридесет“. Освен него са участвали още директорът на ЦРУ Уилям Колби, заместник-държавният секретар Робърт Ингърсол, заместник-министърът на отбраната Уилям Клемънтс-младши и председателят на Комитета на началник-щабове генерал Джордж С. Браун.

Ръководната функция на комитета представлява голям проблем. До голяма степен той трябва да разчита на по-малките координиращи комитети и на самите служители на отделните ведомства. Проблемът е същият като класическия проблем на всяко правителство – управляващият трябва да разчита на информацията, получена от управлявания, за да може успешно да изпълнява регулиращите си функции. Комитетът „Четиридесет“ обикновено само „ратифицира“ решенията, предложени от подопечните му ведомства. Това наподобява ситуацията, при която фермерът се уповава на лисицата, за да му помогне да си опази пилетата.

Но комитетът и сам може да поема инициативи. Той трябва да действа чрез една система от ревностно охранявани бюрократични империи. Дори в редките случаи, когато всички членове на комитета работят заедно, раздробяването на властта между различните ведомства е голяма пречка.

Малко след създаването си комитетът „Четиридесет“ се опитал да реши проблемите с вътрешната информация и раздробяването на правомощията. Към него се образувала малка секретна секция без име, неизвестна на никого освен на самите членове на „Четиридесет“. Тази секция съществува „неформално“. Не е отбелязана на нито една организационно-структурна диаграма. Първоначално в „Четиридесет“ се надявали този „неформален“ статут да предпази секцията от неумолимите закони на Паркинсън за бюрокрацията. Сегашните наследници в комитета още таят такива надежди, макар че времето и реалността до голяма степен са ги опровергали.

Задълженията на тази специална група включват работа по координацията и директорът ѝ участва в Съвета за координация, съставен от шефовете, отговарящи за персонала на всички разузнавателни ведомства. Този съвет обикновено се нарича Съвет за координация между персонала (СКП) и шефът му има право да бъде арбитър на междуведомствени спорове, макар че решенията му подлежат на контрол от страна на комитета „Четиридесет“ и директора на централното разузнаване. Освен това специалната секция има задължението независимо да анализира цялата информация, доставяна на комитета „Четиридесет“ от разузнавателните ведомства. Но най-важното е, че специалната секция има право да предприема необходимите мерки, свързани със сигурността, ако се наложи при дадени обстоятелства, като тези мерки подлежат на контрол от страна на комитета „Четиридесет“.

За да подпомогне дейността на секцията, комитетът е придал към шефа и малък екип и му е дал право да ползва хора и материали от другите важни разузнавателни ведомства, както и да действа от тяхно име.

В „Четиридесет“ знаят, че са създали потенциален проблем. Специалната секция може да последва естествените тенденции в развитието на всички правителствени организации, а именно да нарасне, да стане тровава и да се превърне в част от проблема, за чието решаване е създадена. Тази секция, макар и малка, притежава огромна власт и огромен потенциал. И най-малката грешка, допусната от нея, може да доведе до много тежки последици. „Четиридесет“ наблюдава творението си много внимателно. Твърдо се ограничава всякакво бюрократично нарастване;

внимателно се следи дейността ѝ, операциите ѝ се свеждат до минимум и за нейни ръководители се назначават само изключителни хора.

В първите дни на Никсъновата администрация разузнавателната общност претърпя големи реорганизации. Отделите в ЦРУ бяха размесени и преименувани, но в общи линии нещата си останаха непроменени. Една от промените, срещу която шефът на комитетата „Четиридесет“ се бори с всички сили, беше, че специалната секция се сдоби с име – Група за координация, често наричана за по-кратко Група „К“. Шефът, доволен от многото преимущества, скрити във факта, че е министър без много ясно очертан портфейл, загуби битката срещу твърдоглавия и силен сътрудник на Белия дом, който му каза: „Не мога да ви държа изкъсо, ако нямате наименование.“

След като този сътрудник на Белия дом оваканти поста си, шефът на Група „К“ реши да не се връща към старите анонимни дни. „Полуофициалният“ статут на „К“ не попречи особено на шефа ѝ. А и едно връщане назад би могло да привлече прекалено много вниманието, така че не си струваше усилията.

Възрастният човек, когото тази сутрин посети генерал Рот, ръководеше Група „К“.

Кевин Пауъл седна на същия стол, на който беше седял генералът четири часа По-рано. Кевин не страдаше от параноята на генерала. Той с радост посещаваше възрастния човек. Струваше му се, че го харесва, доколкото в занаята е възможно да харесваш когото и да било. За да харесваш някого, за да чувстваш истинска привързаност към него, е необходимо да си уверен, че личността, която виждаш, е истинската, реално съществуващата, а не маска. Макар че чувствата на Кевин му казваха, че любезният старец му е приятел и може да му се довери, че е това, което изглежда, разумът го караше да бъде предпазлив. Но Кевин си мислеше, че харесва възрастния човек.

Беше убеден, че не харесва Карл. Знаеше също така, че е глупаво да му се доверява извън границите, установени от Възрастния. Всеобхватната безполовост на секретаря предизвикваше до голяма степен антипатията на Кевин, но тази безполовост беше проявление на още по-отвратителни качества, които той дори не можеше да определи. У него просто имаше нещо отблъскващо. Кевин беше доволен, когато Карл го въведе при стареца, и затвори вратата след него.

– Кевин, колко мило, че дойде. – Възрастния се изправи и му

стисна ръката.

– Радвам се да ви видя, сър.

Двамата продължиха да разменят любезности в продължение на няколко минути, след което Възрастния попита:

– И с какво ще се занимаваш в близко бъдеще, Кевин, момчето ми?

Кевин се усмихна. Възрастният мъж много добре знаеше, че в момента не се занимава с нищо, но въпреки това му отговори:

– О, нищо специално, сър.

– Би ли имал нещо против да ми помогнеш в една работа?

Като че ли имам някакъв избор, помисли си Кевин, макар че ще ми бъде интересно отново да поработя за него. На глас каза:

– Не, сър, разбира се, че не.

Възрастният човек се усмихна.

– Познаваш ли генерал Арнълд Рот?

– Не, сър, макар че съм чувал това име.

– Генерал Арнълд Рот е голямо главоболие за военновъздушните сили – обясни Възрастния. – Както знаеш, разузнаването при тях е сериозна организация. С отдела си за въздушно разузнаване това е може би най-голямото разузнавателно ведомство, което имаме. Но повечето от хората и оборудването му са ангажирани с въздушното и техническото разузнаване. Компютърно и видеошпионство, така го наричам аз. В сравнение с ЦРУ те провеждат много малко класически шпионски операции и с право не ги смятат за своя първостепенна функция. Половината от агентите, с които разполагат, се ръководят от генерал Рот.

Генералът има за зет един много влиятелен конгресмен и си мисли, че ръководи първокласен шпионски екип. Така мисли и въпросният зет. Вместо да искат от съответната парламентарна подкомисия да гласува по даден проблем, военновъздушните сили оставят генерала да го решава както си знае и да си играе на супершпионин – е, разбира се, в известни граници.

Повечето от хората му са неопитни и правят грешки. Романтици, тръгнали по стъпките на Мата Хари. Обикалят Европа и Централна Азия, киснат по баровете, присъстват на събрания, изпълняват дребни задачи и осъществяват безобидни контакти. Управлението ги следи, за да не направят нещо през главите им. Генералът си мисли, че е новият Гелен, конгресменът е доволен, парите не пресекват и всички са щастливи.

Но много често някои от хората на генерала се препъват в нещо по-едро, прекалено едро, за да могат да се справят самите те – аматьорите

от военновъздушното разузнаване. Обикновено шефовете му веднага прехвърлят топката към ЦРУ, но понякога нещо се обърква и настава страховита каша. Сега отново имаме истински хит.

Преди около два дни един от по-добрите му агенти – между другото вашето управление мислеше да го привлече – бил намерен мъртъв в Монтана, след като изчезнал в Европа преди две седмици. Базата му била в Лондон, където го чули за последен път – изпратил доста странен доклад. Нямаме представа как и защо Доналд Паркинс, това е името на агента, е свършил по този начин. Подробностите, които са ни известни, се намират в онази папка, ей там, върху купчината на бюрото ми. Можеш да я вземеш, ако решиш да работиш върху това.

– Няма нужда да обмислям решението си, сър. Всичко това ме интригува много.

– Така си и мислех – каза Възрастния с жизнерадостен глас. – Така си и мислех. Имам доста работа и трябва да я свършим колкото се може по-бързо, преди да е изстинала следата. Налага се да проучиш доста неща, преди да започнеш, но най-напред ще трябва да направиш едно пътуване. Много важно пътуване. До Синсинати.

– Синсинати? Защо?

Възрастният човек се усмихна и се облегна назад. Цели десет минути беше търсил подходящата метафора. Обичаше да си играе с думите. Пресъздаването на идеите чрез думи правеше мисленето толкова по-интересно. Той вдигна глава и каза:

– Ще отидеш до Синсинати за нещо специално, нещо много специално. Заради едно малко пиленце, от което ще направим прекрасна птица за лов. Време е нашият Кондор да напусне птичарника си.

АЛИСА ЗАПОЧНА ДА СЕ УМОРЯВА ОТ СЕДЕНЕТО ДО СЕСТРА СИ НА СКАМЕЙКАТА И ОТ ТОВА, ЧЕ НЯМА КАКВО ДА ПРАВИ. ВЕДНЪЖ ИЛИ ДВА ПЪТИ ТЯ НАДНИКНА В КНИЖКАТА, КОЯТО СЕСТРА ЧЕТЕШЕ, НО В НЕЯ НЯМАШЕ НИТО КАРТИНКИ, НИТО РАЗГОВОРИ.

И КАКВА Е ПОЛЗАТА, ПОМИСЛИ СИ АЛИСА, ОТ КНИЖКА БЕЗ КАРТИНКИ И РАЗГОВОРИ?

Роналд Малкълм въздъхна и мушна метлата наполовина под леглото. Беше на ясно, че за да почисти хубаво, би трябвало да дръпне леглото от стената, но успокояваше съвестта си с минималното възможно ментене. Слънчевата светлина, процеждаща се през щорите, осветяваше летящите пращинки, обезпокоени от усилията му. Те се въртяха бясно във въздуха при всяко движение на метлата и после отлитаха настрани, отнесени от въздушния поток, и изчезваха до следващото чистене. Малкълм пое дълбоко въздух. Слаб аромат на цветен прашец, размесен с мускусната лютивя миризма на домашна мръсотия. За миг се зачуди дали инжекциите срещу алергия ще му подействат тази година.

Малкълм подпря метлата до стената в спалнята и отиде във всекидневната. На масичката имаше чаша почти изстинало кафе. Той се отпусна на кушетката до нея, сложи обутите си с маратонки крака върху плато – имитация на дърво – и остави погледа си да блуждае из стаята за стотен път този ден.

Всекидневната беше доста голяма за „съвременен жилищен комплекс.“ Кушетката и продълговатата масичка не заемаха цялото място покрай стената. Вратата към малкото антре беше непосредствено вдясно от него. До стената вляво имаше друга масичка, на която стояха грамофонът му, плочите и разваленият телевизор. Той беше излязъл от строя преди три месеца и го беше освободил от омразното присъствие на неподлежащия на контрол телевизионен свят във всекидневната му. Стената срещу Малкълм беше закрыта от лавици с книги. Повечето от тях бяха пълни. Имаше философия, няколко учебника по елементарна психология, исторически съчинения, цял ред биографии на известни личности, два рафта класическа литература и една почти неизползвана книга по счетоводство, която не беше успял да върне в книжарницата, след като заряза бизнес-лекциите на втория ден. В средата на рафтовете висеше репродукция на Пикасо. Зад нея бяха „Малтийският сокол“ на Дашиъл Хамет, „Поздрав за шефа: Тайната на 87-ми полицейски участък“ на Ед Макбейн, „Тихият говорител“ на Рекс Стаут и „Вино от глухарчета“

на Рей Бредбъри – всичките закупени с чувство за вина от една антикварна книжарница. Чайникът в малката кухня („обзаведена с барплот за сервиране“) вдясно от Малкълм засвири, защото водата беше кипнала. От малката спалня зад стената с книгите и от банята, непосредствено до кухнята, не долиташе никакъв звук. Дори обикновеното непрекъснато капане на душа беше спряло тази сутрин.

Чайникът свистя близо минута, преди Малкълм да свали краката си от масичката и да отиде бавно до кухнята с чаша в ръка. Най-напред изхвърли изстиналото кафе в мивката, после угаси газовия котлон. Когато се опита внимателно да изравни с пръст нескафето в лъжичката, ръката му неволно трепна и разсипа кафявите гранули по лепкавия плот.

– Дявол да го вземе – каза той и отново бръкна с лъжичката в буркана. Разклати я, докато връхчето горе-долу се изравни, изсипа кафето в чашата и гр заля с вряща вода от чайника.

Когато се връщаше към кушетката, Малкълм спря за малко пред автоматичния грамофон, колкото да вдигне плочите нагоре по оста и да го включи. Изчака, докато първият черен кръг падне върху бавно въртящия се диск. Рамото трепна и се отдели от гнездото, като кралски гвардеец, отдаващ чест, после се придвижи над плочата и се спусна където трябва. Чува се няколко пукания и след това започна „Кармен“. Малкълм изчака няколко такта, след това несъзнателно поклати глава и натисна стопа. Машината повтори операцията, но този път се разнесоха познатите му от дните в колежа звуци на „Райтшъз Брадърс“. Малкълм се върна на кушетката.

Пето кафе тази сутрин, помисли си той. Ще ликвидирам бърбреците си. Защо пък не? Какво друго мога да направя? За днес нямам от какви лекции да се чупя, нямам срещи, за които да закъснея, няма и конференции, които да минат без мен. Може би трескавото усещане, което създава кофеинът, ще ми помогне да взема управленското си, решение за деня. Какво да бъде? Разходка в парка, следобед, прекаран в зяпа-не на младите полуневинни ученички, чиито тазове още не са се разширили достатъчно, за да раждат деца, или вълнуващо посещение в местния супермаркет? Решения, решения, решения. Той приближи чашата до устните си и се усмихна.

Погледна репродукцията. Дон Кихот и Санчо Панса – черни мастилени фигури на бял фон. На заден план имаше черна вятърна мелница, малка в сравнение с тях двамата. Малкълм поклати глава. Няколко прости мастилени линии върху бялата хартия, и двамата герои оживяват. Пълнокръвен черно-бял свят.

Репродукцията беше единственият му осезаем спомен (освен дрехите, няколко книги, плочи и мебели) от подвизаването му като „агент на ЦРУ“. Всъщност той никога не беше ставал агент на ЦРУ, макар че като всички негови служители имаше кодово име – Кондор. Беше най-обикновен чиновник – с работно време от девет до пет, с две седмици платен отпуск – на Секция 9, Отдел 17 на дирекция „Разузнаване“ към ЦРУ. Репродукцията на Пикасо беше висяла на стената в кабинета му.

До миналата година Секция 9 беше почти забравена издънка на огромния изследователски екип на ЦРУ, малка група, която прекарваше времето си в „анализиране на недействителни данни“, т.е. четене на шпионски трилъри, криминални романи и други подобни, в търсене на неща, които ЦРУ би могло да използва. Секцията се помещаваше в една хубава бяла къща с гипсови орнаменти на улица „Югоизточна А“, точно зад Библиотеката на Конгреса, и носеше безобидното име „Американско литературно-историческо дружество“. Никой в управлението не даваше пет пари за това дружество, никой не даваше пет пари за Малкълм. Докато един ден счетоводителят на секцията не разкри случайно една частна контрабандна афера, при която дружеството беше използвано за прикритие. Счетоводителят в желанието си да се защити и да обясни странните неща, които бе намерил, направи грешката да съобщи за тях и докладът му попадна в ръцете на контрабандистите, няколко от които работеха в разузнаването. Един ден Малкълм се върна в службата от обяд и заваря колегите си избити.

Шест дни се беше мъчил да се отърве от преследвачите си и американската разузнавателна общност беше обърнала Вашингтон наопаки, за да го намери заедно с момичето, което беше убедил да му помогне. На петия ден момичето беше простреляно и едва не умря. Малкълм беше убеден, че е мъртва, и изостави плана, даден му от въззрастния човек и Кевин Пауъл, когато успяха да се свържат с него. Той тръгна след враговете си сам. На шестия ден довърши операцията, като залови шефа им и хладнокръвно уби главния им агент. Сега Малкълм беше в „продължителен платен отпуск, с някои привилегии“ – наградата за отличното му оцеляване.

А в Сан Франциско благодарение на специална правителствена стипендия посещаваше курсове за юристи едно момиче, едва забележимо накуцващо и с леко замъглено зрение на едното око, за което получаваше специални пенсионни и медицински привилегии. Това момиче беше рискувало живота си за Малкълм и сега не отговаряше на никакви писма, телефонни обаждания или опити за контакт чрез други лица.

Е добре, помисли си Малкълм, какво има още да се говори? Това беше свършило, край, точка. Никога повече той нямаше да види Уенди или управлението, или Възрастния, или Кевин Пауъл, никой от тях. Щеше постепенно да защити докторат, да се зарови в някой малък колеж и никой няма да знае, никой няма да дава пет пари за това.

На вратата се звънна, точно когато започваше нова песен на „Райт-шъз Брадърс“. Малкълм се намръщи. Не беше първо число, а и хазаинът му си получаваше наема по пощата. А и той отдавна беше престанал да се надява, че някой ден ще дойде красивата самотна съседка, за да поиска малко захар. Той вдигна рамене и отиде да отвори.

– Здравей, Малкълм – каза Кевин Пауъл. – Как си?

Малкълм изгледа добре облечения приятен мъж на средна възраст пред себе си. Мислите му изчезнаха. Никакви картини не оживяха в ума му, никакви болезнени спомени не разтревожиха сърцето му. Той изгледа мъжа дълго и после тихо каза:

– Не. – И затвори вратата.

Картините и спомените се появиха, след като бравата изшпрака. Малкълм се облегна тежко на касата на вратата, клепачите му бяха стиснати. Най-накрая се случи, помисли си той, най-накрая дойдоха. Обзеха го чувства, макар че не беше наясно точно какви, но над тях доминираше облекчението. Чакането най-накрая беше свършило. Пое си няколко пъти дълбоко дъх и отново отвори вратата. Кевин още беше там и се усмихваше.

– Затварянето на вратата няма да свърши много работа. Все едно ще влезеш, така че оттук.

Кевин не отговори и влезе във всекидневната. Огледа се бързо. Беше като на снимките. Седна на протритото кресло до грамофона.

– Как я караш, Малкълм?

– Не знаеш ли?

Враждебност, помисли си Кевин, противопоставяне, леко параноидна самозащита, точно както предположи доктор Лофтс. Той знаеше, че не бива да отговаря на намека. Вместо това попита:

– Имаш ли още кафе?

– Направи си – отвърна Малкълм враждебно и седна на кушетката.

Кевин не обърна повече от необходимото внимание на отпуснатата върху кушетката фигура с джинси и памучна фланелка. Отиде в кухнята, намери си чаша и си наля кафе. Внимателно го занесе във всекидневната и седна на стола. Докато грамофонът пееше за радостите на любовта, двамата се гледаха. След това плочата свърши и машината

утихна.

– Предполагам, че се питаш защо съм дошъл – каза Кевин с равен глас.

– Имам поне сто обяснения, но отговорът е: да, питам се. Всъщност отговорът не ме интересува, защото приключих с вас, повече няма да се занимавам с глупостите ви.

– Никой не е искал това от теб – отвърна Кевин.

– Е, добре, добре. – Малкълм стана и закрачи из стаята. – В такъв случай нямаме какво друго да си кажем, нали? Освен ако не ми носиш някоя новина, която би ме заинтересувала.

Кевин не обърна внимание на последното.

– Забавляваш ли се, Малкълм? Как се чувстваш? Удобно? Сигурно? Приятно? Удовлетворен ли си? Да се завреш в Охайо и да учиш за докторат, който въобще не те интересува? Това ли искаш?

– Какво те засяга? – погледна го Малкълм подигравателно. – Да не би да се тревожиш, че данъкоплатците си хабят парите напразно с моето образование? Е, зарежи това. Платил съм си, за да стигна дотук, и го знаеш много добре.

Не е лошо, помисли си Кевин, чувство за дълг.

– Твоя работа, Малкълм, изборът е твой и ти знаеш това. Стареца се съгласи да ти даде платен отпуск за три години, без задължения, без обещания, без разпавии. Не беше длъжен да го прави. Можеше да те обвини в предумишлено убийство или чрез посредници, или чрез управлението. Когато ликвидира Мароник, ти не изпълняваше ничии заповеди. Сам го реши. Старецът можеше да те смачка като муха. Вместо това той постъпи повече от благородно.

– Моите благодарности! – От сарказма думите на Малкълм бяха почти неразбираеми.

– Но не изпитваш достатъчно силна благодарност, за да ни помогнеш в една дреболия?

– Знаех си! – извика Малкълм. – Знаех си, че ще искаш нещо. Искаш да се върна, искаш да ви помогна, нали?

Кевин вдигна рамене.

– Има нещо, в което можеш да ни помогнеш. Нещо дребно.

Малкълм прекоси стаята и се надвеси над Кевин. Докато изговаряше думите, трепереше:

– И какво е то? Искате да убия още някого? Да застрелям още някого вместо вас? Зарежи това. Забрави го!

Кевин отново вдигна рамене и се изправи, като внимателно отмести

Малкълм встрани.

– Добре. Проблеми няма. За нас няма значение дали ще вегетираш тук, или ще свършиш нещо полезно. – Той отиде до вратата.

– Точно това искам да направя. Ще пусна свои собствени корени, но не благодарение на вас. Така че забрави, че си искал нещо от мен.

Кевин стигна бавно до вратата.

– Желая ти щастие. Чекът ти ще продължи да пристига на този адрес. Ако имаш някакви въпроси или проблеми, знаеш как да ни намериш. До довечера ще съм тук, след това отлитам за Вашингтон. Хотелът ми е „Хилтън“, стая 606, до пет часа, ако станеш по-дружелюбен и решиш да си поприказваш с мен. Регистриран съм като мистър Роджърс. Ако искаш, отбий се. Ще те почерпя едно питие или чаша прилично кафе.

– Престани да ми правиш услуги – каза Малкълм и отвори вратата. – Достатъчно са ми тези досега. И не ме чакай. Няма да дойда. Няма.

Преди да излезе, Кевин се усмихна:

– Не се тревожи, Малкълм. Няма да те чакам. Ще се видим пак.

– Няма да дойда! – Той влезе вътре и затръшна вратата. В продължение на няколко минути крачеше възбудено напред-назад из стаята. После рязко обърна плочата и я пусна. Усили звука с две степени. Продължи да крачи, докато траеше цялата първа песен. Малко след като започна втората, той седна на кушетката и застина. Преди песента да свърши, той започна да трепери.

В 3,24 Кевин погледна часовника си за стотен път. Ами ако Малкълм не дойде? Ако съм направил погрешен ход? Замисли се. Поклати глава и погледна през прозореца. В 3,26 някой почука тихо на вратата му.

Въпреки че не изпълняваше специална задача, въпреки че беше в чужбина, въпреки че нямаше от кого да очаква неприятности, той застана отстрани на вратата и мушна ръката си под самото, върху дръжката на пистолета.

– Кой е? – попита той.

– Аз съм.

Кевин позна гласа, но все пак трябваше да е сигурен.

– Кой „аз“?

– Малкълм. По дяволите! Кондор!

Кевин се усмихна на себе си и отвори вратата със сериозно изражение. Човекът отвън все още беше по джинси, но беше сменил фланелката с риза и пуловер. Вятърът беше разрошил немного дългата му

кестенява коса. Тя почти покриваше очите му, докато гледаше надолу към краката на Кевин.

– Искаш ли да поговорим? Тоест имаш ли нещо против?

Кевин се усмихна:

– Разбира се, че не, Малкълм. Разбира се, че не. Искам да поговорим. Влез.

Малкълм прекрачи прага и Кевин внимателно затвори вратата след него.

– Докторът смята – каза възрастният мъж на Кевин предния ден, – че нашият Малкълм, нашият Кондор, няма къде да отиде, освен да се върне при нас. Така са поставени нещата. Няма друг избор и независимо дали ще го обясниш с чувство за вина заради убийството, заради това, че взема парите ни, отчуждението му, изолацията му, отегчението, копнежа за по-активен живот, всичко опира до едно – той ще го направи. Така ли е, докторе?

Доктор Лофтс погледна към Кевин в другия край на кабинета. Едрият лекар беше главен психиатър на ЦРУ. Специалността му се нарича „прогнозиране на поведението“. Управлението му показва човека, който трябва да проучи, и очаква от него да прогнозира какво би направил той в дадени обстоятелства. Доктор Лофтс и екипът му привлякоха вниманието, когато преценките им за Никита Хрущов помогнаха на президента Кенеди да вземе решението за блокада на Куба. Той се усмихна.

– Много ми харесва начинът, по който съкращаваш медицинските аргументи. Да, съгласен съм с теб. Малкълм е готов да се отзове. Ето ги признаците. В началото, когато отиде в Синсинати, той посещаваше лекции редовно, вършеше всичко, което се иска от него, дори в повече. Беше изоставил хобито си да бяга от реалността чрез романи за насилие, защото сам беше участвал в истинско насилие. Опитва се да се свърже с колегите си студенти и професори, макар и за кратко. Сега, почти година по-късно, той рядко стъпва на учебни занятия, проверките показват, че отново чете такива романи и не се вижда с почти никого. Средата, в която попадна сега, далеч не съответства на напрегнатия живот в онзи кратък период от време. Дори му се струва, че този нов за него свят е малко тъп и безумен. Като прибавим и чувството му за вина, за дълг, естествената му склонност към индивидуализъм – той е готов да дойде, но трябва да подчертая, ако не го въвлечаме в нещо твърде голямо или дълбоко, или тежко. Това е много важно.

Също така трябва да добавя – продължи докторът, – че нашето момче има доста романтична представа за това, което наричаме „абсурд на съдбата“. Ще се отзове, защото знае, че ще се отзове.

– Какъв е планът, сър – попита Кевин. – Не знам какво да правя аз, да не говорим какво ще искам от Кондора.

Възрастният мъж се усмихна:

– До известна степен това е така, защото и аз не съм сигурен как да постъпим. Твоята работа е проста. Проследи пътя на Паркинс, разбери къде е бил и ако е възможно, защо е бил там. След това правиш каквото е направил той. Някъде по пътя, надявам се, ще попаднеш на някой или някой ще попадне на теб. Желая ти успех, защото очевидно Паркинс се е прикривал добре. Всички нормални опити да го открият са били безуспешни. И трябва да бъдеш внимателен, защото противниците, които и да са те, няма да искат да ги безпокоиш, както е направил Паркинс.

Задачата на Малкълм е дори по-проста. Както знаеш, аз го пазя, докато е готов. Има невероятен талант. Реших, че една дългосрочна инвестиция няма да навреди, защото един ден той може да стане много ценен. Понеже вече е готов и понеже използването му ще оправдае изразходваните за него средства, ще го изпратим да души в Монтана. Ще му дадем елегантно прикритие, но не толкова изпипано, че противниците да не разберат кой е всъщност, и не толкова просто, че местните хора да открият, че не е този, за когото се представя. Официално ще е човек на ФБР, изпълняващ наша задача. Ако съм прав, няма да има никакви неприятности от страна на противниците. Те не биха искали да вдигат голяма пушилка след смъртта на Паркинс. Освен това нашият Кондор, Малкълм, ще привлече вниманието им и това ще ти даде възможност да се промъкнеш по-лесно през задния вход.

– Той ще има ли някаква подкрепа. Ако нещата наистина загрузеят?

– Е – отвърна Възрастния. – Няма да е лесно. Това е селска област. Не могат да се появят прекалено много непознати, иначе местните хора ще се досетят, че нещо не е както трябва, и ще бъде разкрит. Във военновъздушната база на осемдесет мили от градчето, в което ще бъде, ще има няколко наши хора, но не мисля, че можем да ги приближим повече от това. Ти би трябвало да проследиш движението на Паркинс дотам за около седмица или десет дни. След това вниманието ще се насочи към теб, а ти знаеш как да се пазиш.

– Наистина ли смятате, че Малкълм би могъл да се справи? Дори и нищо лошо да не се случи? Смъртта на Паркинс прави нещата не съвсем

обикновени.

Възрастният мъж се усмихна.

– Във всеки случай ще бъде интересно. Много интересно.

Кевин премигна, след като си спомни това. Погледна през пътеката към седалката, в която клюмаше Малкълм. Едночасовото му обяснение този следобед трябва да го е изтощило, помисли си той. Беше говорил шестдесет минути, понякога бавно, понякога пискливо. Прескачаше от безпристрастния анализ на своя „дълг“ към почти истеричните, обяснения на спомените и фантазиите си. Най-накрая Малкълм го беше погледнал и му беше казал:

– Наистина няма никакво значение, нали? Тръгвам, защото трябва да тръгна, и това е единственият начин да науча.

– Какво искаш да научиш? – го попита Кевин.

– Не знам – беше отговорът. – Не знам.

По времето, когато Малкълм и Кевин приближаваха Вашингтон, първите ранобудни минавачи вече се движеха по улиците на Москва. Един от тях беше Николай Рижов. Селският му произход личеше по разклатената му походка, по набитото му мускулесто тяло, което дори на неговите шестдесет и три години беше жилаво и здраво. Но дрехите на Рижов бяха по-скъпи от тези на повечето му сънародници, а и той вече не беше селянин. Ръководеше много важен отдел в Комитета за държавна сигурност при Съвета на министрите на Съветския съюз или както е по-известен: КГБ. Макар че КГБ е цивилна организация, нейните служители много често имат офицерски звания. Когато зае длъжността си в отдела, сивокосият, с изопната кожа и гладко избръснато лице Рижов предпочете да бъде полковник. Би могъл да стане и генерал, ако желалеше. Сега крачеше напред, без да обръща внимание на студената сутрин. Телохранителите му бяха край него – отпред, отстрани и отзад – на подходящо разстояние. Трепереха и много, много тихо ругаеха любовта на шефа си към дългите сутрешни разходки.

КГБ е една от двете големи държавни организации, занимаващи се с шпионаж, другата е ГРУ – по-малкият съперник, или военното разузнаване. Корените на КГБ достигат назад до 1881 година и до Охранката – или Департамента на държавната полиция, използван от царете като тайна полиция и като разузнавателна служба. По-малко от две години след създаването си царската шпионска организация изпратила агент в

Съединените щати, за да следи Владимир Легаев – изменил на Охранката служител, който напуснал матушка Русия и станал университетски преподавател в САЩ. Също така те се занимавали и с руснаците, създаващи проблеми в страната. Например в едно досие на Охранката, носещо дата 1 май 1904 година, е отбелязано, че вторият и третият пръст на крака на някой си Йосиф Сталин са сраснали.

Тайната полиция и разузнавателната организация, които заменили Охранката в дните след революцията, действали в общи линии, както и предшественикът си, но под различни наименования и инициали, едно от които е ЧК (Черезвычайная комиссия по борьбе с контрреволюции и саботажем), създадена на 20 декември 1917 година. Някои руснаци все още наричат агентите на КГБ чекисти. През 1938 година един човек на име Лаврентий Павлович Берия поел юздите на тогавашния НКВД и ги държал здраво, докато не бил изваден в пенсия чрез куршум някъде към края на 1953 година. Западните разузнавателни източници сочат различни дати на неговата смърт. На 13 март 1954 година, една година след отстраняването на Берия, бил създаден КГБ – руската невоенна разузнавателна организация.

Рижов обичаше да отива на работа рано. Той се радваше на свободата сам да определя работното си време, да ходи, където иска, когато поиска. Земните дни на много от неговите предшественици били внезапно прекратявани, на много от тях надзирателите в затворите нареждали къде, кога и дори как да ходят. Рижов обичаше студения, чист, свеж почти като на село сутрешен въздух. С напредването на сутринта уличното движение и фабриките вече му придаваха неприятна за селския му нос миризма. Не толкова неприятна, колкото в Лос Анжелос или в другите западни градове, които беше посещавал, но все пак неприятна.

Този ден Рижов нямаше време да се отдаде на обикновените си размишления.

За разлика от Малкълм той беше съвсем наясно какво иска да знае. Искаше да знае, че всичко в плана му е наред и при това без сянка на „практическо съмнение“ – термин, използван от руската разузнавателна бюрокрация, за да опише границите на немислимото. Но Рижов също така знаеше, че не всичко в плана му е наред, както и че от него зависи дали нещата ще се поправят или не.

Черната лимузина спря бавно и почтително край бордюра пред магазина за играчки срещу „Лубянка“, на десетина метра от Рижов. Шофьорът излезе навън, за да му отвори вратата, но той не се качи, а махна

на пасажера да го последва по тротоара.

Ниският, възпълен мъж на средна възраст, който слезе от колата, беше Владимир Серов. Както и Рижов, той беше полковник, но длъжността му бе далеч по-ниска от неговата. Рижов беше началник на отдел, а Серов – само на едно бюро в този отдел. Наистина, важно бюро – обикновено то се грижеше за плана, рожба на Рижов, но все пак си беше само бюро. Като се вземат предвид нормалните ограничения в КГБ, Серов се радваше на доста голяма независимост освен по въпросите, свързани с плана на Рижов – Гамаюн. Тук той беше началник само на думи. Получаваше заповеди от Крумин – агента, когото уж ръководеше, или направо от Рижов, който не би трябвало да се занимава с отделни операции. На Серов никак не му харесваше да работи между началника си и агента му. Знаеше, че отношенията между тях са сложни, и знаеше, че и двамата го смятат само за инструмент в цялостния план. Ако нещо станеше не както трябва, по всяка вероятност не Рижов или Крумин щяха да бъдат обвинени и наказани. Щеше да бъде обвинен той.

„Поставен съм между чука и наковалнята – искаше му се да каже на жена си. Използват ме, за да си правят каквото поискат, и ако не го получат, ако нещо се обърка, ще ме смачкат и ще ме изхвърлят като мръсен парцал“. Но Серов не казваше на жена си нищо, което е свързано с работата му. Не говореше на никого за тревогите си. Човек никога не можеше да знае кой ще чуе думите му.

– Добро утро, другарю полковник – поздрави Серов нервно. – Как сте? – Той изравни крачките си с едрия си началник. Двамата ходеха бавно. Колата, те двамата и телохранителите – отпред, отзад и встрани – напомняха някаква тържествена процесия. Редките минувачи предпочиташа да не обърщат внимание.

– Нещата не вървят добре – отвърна Рижов хладно, като умишлено не обърна внимание на учтивостите. – Никак не вървят добре.

Значи само лоши новини, помисли си Серов с известно облекчение. Угрижеността, която се беше увеличавала още откакто тази сутрин телефонът го накара да стане от леглото, сега значително намаля. Ако беше катастрофа, Рижов щеше да нареди да го арестуват веднага или щеше да се държи любезно, за да приспи бдителността му.

– Какво се е случило, другарю полковник?

– Боя се, че с Гамаюн ще имаме неприятности. Може би много сериозни. – Гласът на Рижов беше спокоен, но някак си напрегнат, сякаш трудно се контролираше. Като началник на бюрото Серов би трябвало да научава за всички неприятности първи, но знаеше, че докладите за

специалния план отиваха първо при шефа му. Поне, помисли си той, не може да ме обвини, че не съм информиран. – Не ми е известно да има някаква непосредствена заплаха.

Рижов се усмихна:

– Това е, защото вашата информираност е донякъде ограничена. Като началник отдел разполагам със значително повече данни.

Серов кимна. Щом шефът му се хвалеше с такова пренебрежение към него, нещата не бяха толкова лоши.

– Преди десет дни един куриер от Пета секция допуснал непрости-ма грешка. Напил се в някакъв лондонски бар, много се напил, и започнал шумно да спори с местен жител, представи си само за какво! За ядрената политика! В пияно състояние! Споменал косвено Гамаюн. И за зъл късмет някакъв американски оперативен агент дочул забележката, решил, че пияният може да знае нещо повече, и го проследил до дома му. Само преди няколко часа ми докладваха, че американецът работи за разузнаването на военновъздушните сили.

Трябва да е имал това, което наричат „шесто чувство“ и много стръв за работа. Та проследил нашия човек до апартамента му, влязъл вътре и започнал да го разпитва. Куриерът още бил пиян и уклончивите му приказки не харесали на американеца. Излъгал го е, макар че би могло и да не е съвсем лъжа, че ако не работи за него, ще го издаде на британските власти. Куриерът се съгласил. Американецът го изпомпвал в продължение на няколко часа. Между другите неща научил името на Крумин, откъслечни сведения за следващото му пътуване до Америка и някои други неща, известни на куриера за него...

– О, боже! – изпъшка Серов, забравил за миг официалния си атеизъм. – О, боже!

– Да, наистина. Дреболиите, известни на куриера, не са били достатъчни, за да може американецът да си обясни операцията или функциите на Крумин, но е успял да заключи, че Крумин ще мине през Лондон на път за Щатите. Според моите източници в американското разузнаване техният агент е бил „буйна глава“. Искал е сам да осъществи голям удар. Открил е Крумин на летището в Лондон и го проследил до Торонто. Крумин е разбрал, че е разкрит, и се е измъкнал от него.

Но по някакъв начин американецът отново го е намерил. Може от куриера да е научил повече, отколкото той ни каза. Съвсем сигурно е, че е можел да разсъждава добре. Успял е да проследи Крумин до Гамаюн. Разкрили са го и са го заловили, но той избягал скоро след това. Крумин и оперативният работник от Гамаюн го проследили бързо. Застреляли го

и не са успели да прикрият това. Сега американците знаят, че нещо става, един от агентите им е мъртъв и те не могат да си го обяснят.

– Куриерът? – попита Серов. – Какво става с куриера?

– Допуснал е още грешки. Ръководещият офицер се усъмнил преди пет дни и го разпитал. Успял е да го заблуди, колкото е заблудил и американеца. „Мокра афера“, разбира се.

– О! – каза Серов безчувствено. Рижов обичаше да използва стария евфемизъм на КГБ, означаващ екзекуция. – Поне той вече е млъкнал.

– Да. Информацията, която ти давам, е събрана от Крумин, американските ни източници и куриера.

– Какво ще правим? – Тонът на Серов ясно говореше, че Рижов е шефът.

– Поне засега Гамаюн не е в опасност. Куриерът не знаеше нищо повече от името на Крумин. Защо от счетоводството са решили да му съобщят това име, нямам никаква представа. Уж за да можел да прехвърли парите в нюйоркска банка. Това няма да се повтори повече. Но нашият непосредствен проблем е Гамаюн. Това е особено важно, защото на Крумин съвсем скоро му предстои нова операция.

Трябва да удовлетворим американците. Техен агент е загинал по тайнствен начин. Без съмнение ще положат много усилия и ще отделят много време, за да разнищят загадката. Ако си имахме работа с ЦРУ, поне нямаше да се тревожим за някакво мелодраматично отмъщение. Но, за нещастие, американският агент е бил от хората на онзи идиот, генерал Рот. А с аматьорите винаги е по-трудно. Можем само да се надяваме, че началниците на Рот ще поемат нещата в свои ръце. Толкова полесно е да предвидиш действията на професионалистите! Трябва да помогнем на американците да разгадаят мистерията така, както е удобно за нас.

За да направим това – каза Рижов и спря, за да размаха пръст към Серов, – ти и аз трябва да им намерим това, което се нарича фалшив противник.

АЛИСА СИ ПОМИСЛИ, ЧЕ ВСИЧКО ТОВА Е АБСУРДНО, НО ДРУГИТЕ ГЛЕДАХА ТОЛКОВА МРАЧНО, ЧЕ ТЯ НЕ ПОСМЯ ДА СЕ ЗАСМЕЕ. И ТЪЙ КАТО НЕ МОЖА ДА ИЗМИСЛИ КАКВО ДА КАЖЕ, ТЯ СЕ ПОКЛОНИ И ВЗЕ НАПРЪСТНИКА С КОЛКОТО СЕ МОЖЕ ПО-СЕРИОЗНО ИЗРАЖЕНИЕ.

Не мисли за това, каза си Малкълм, само тичай. Той погледна напред и се стегна. Прашната пътека слизаше в долчинката. След като я премине, оставаше му още половин миля. Мразеше тази долчинка. Мразеше я всеки път, когато я прекосяваше. Тази сутрин за пети път се спускаше от едната ѝ страна само за да се изкачи след малко от другата.

От една ферма в далечината го наблюдаваха трима мъже. Те видяха как излиза от долчинката, залита леко, после продължава да бяга. Тримата бяха удобно изтегнати в шезлонги на верандата на къщата. На най-левия седеше Карл, безупречен, както винаги. Той с безразличие забеляза как Малкълм зави по прашния път, как се препъна, изправи се и бавно продължи да тича към фермата. Възрастният мъж на средния шезлонг изцъка с език, когато Малкълм се спъна. Поклати глава почти в ритъм с размаханите ръце на далечната фигура. Обърна се към дребния набит човек на десния шезлонг и каза:

– Макгифърт, кажи ми как се справя. Ама наистина.

Уорън Макгифърт се прокашля и се изправи, за да отговори на шефа си. Силните мускули издуваха панталоните и ризата му, когато се движеше. По-рано той беше служил като инструктор в специална армейска част. Родителите му, шотландци, бяха горди с факта, че техният син, емигрант в Америка като тях самите, е успял да достигне до такъв важен пост в армията на новата им родина.

– Не могат да се чакат чудеса за два дни и половина, сър.

Възрастния се усмихна и потуша Макгифърт по бедрото.

– Не се тревожи, сержант. Не очаквам чудеса и знам, че не си се занимавал с него достатъчно време. Искам да ми кажеш как го намираш.

– Ако не се наложи да застане срещу някой много добър, ще се справи. Учих го как да се отървава от нормалните клопки и сам работих с него, но главният му проблем е, че не е във форма и... Е, не е агресивен, ако разбирате какво искам да кажа. Би могъл да е много по-добър, но се свива. Като че ли го е страх да не нарани някого или сам да не се нарани. Това може да му попречи...

Горе-долу покрива средните резултати по стрелба. С

малокалибрена пушка е по-добър от доста други. Също и шофира добре, макар че не е имал много време за това. Не се справя добре с ключалките и други подобни, но има много добра глава на раменете си. Много добра. Когато анализираме ситуации, му идват много идеи. Ако можехме да го обучим нормално във „Фермата“, да направим нещо, за да стане по-агресивен, щеше да е много добър.

– Разполагаш с него до края на деня. Наблегни повече на ръкопашните схватки и на стрелбата с пистолет. Дай му някои общи напътствия. Утре тръгва. Ако изпадне в неприятно положение, има ли нещо, което да му попречи да се измъкне?

Макгифърт се намръщи. Не беше сигурен какво точно има предвид възрастният мъж.

– Е, носи контактни лещи, знаете това. Лошото зрение винаги е проблем, би могло да го убие, ако в окоето му попадне нещо, когато не трябва. Но най-много ме тревожи, че може би няма да може да стигне докрай, не би могъл например да ритне в главата паднал противник. Надявам се, разбирате какво имам предвид.

– Знам съвсем точно какво имаш предвид. Ти свърши добра работа. Погрижи се да бъде екипиран, когато се качи утре на самолета, и твоята част от задачата е изпълнена. И не се тревожи за нашия Кондор. Не смятаме да го подлагаме на нищо тежко. Просто ще бъде примамка.

– А, Малкълм, момчето ми – продължи възрастният мъж и леко се надигна, когато той запъхтян се изкачи по стъпалата към тях. – Как беше сутрешното бягане?

Отне му почти цяла минута, докато овладее отново дишането си. През това време никой не каза нищо. Той чуваше птиците от околните гори, хората в къщата – готвача, приготвящ закуска, момчетата от охраната, които се шегуваха. Слънцето едва се беше показало над хоризонта.

Потта на Малкълм започна да съхне и му стана хладно. Той преглътна и каза:

– Преди да дойда на това забравено от Бога място, никога не бях тичал повече от миля и половина на един път. А сега карате Макгифърт да ми стапя лагерите с цели две мили и половина на ден. – Наложил се да спре, за да си поеме въздух, преди да продължи: – Да не говорим за това, че ме учи как най-добре да извадя очите на човек, който се мъчи да ме удуши, и колко добро средство е коляното в слабините. А ми казахте, че ще дойда тук само за да се „ориентирам“. Защо са всичките тези тренировки за суперагенти? Казахте ми: „Малкълм, момчето ми, просто трябва да минеш някакво обучение, нищо специално, без стрелби, без

груби техники. Просто ще се правиш, че провеждаш изследване за картографския отдел, и това е всичко. Няма никаква опасност“. И какво общо има това с „ориентацията“ ми? Какви въпроси ще задавам на хората, че да се налага да знам как се борави с ловджийска пушка с рязана цев?

Възрастният човек се усмихна:

– Съвсем невинни въпроси, момчето ми. И точно такъв ще бъдеш в очите на хората – напълно безобиден, макар и до известна степен „труден“. Но противниците очакват нещо друго. Те очакват някой да започне да се интересува от смъртта на Паркинс, така че ние трябва да им го осигурим. Те са готови да те посрещнат, чакат те.

Но не се тревожи. Както вече ти обясних, последното нещо, което те искат, е да откриеш нещо или нещо да ти се случи. Най-много да претърсят нещата ти, а се съмнявам дали и това ще стане. Искат да докладваш, че всичко в Монтана е спокойно и че не можеш да разбереш нищо за Паркинс. Могат дори да ти пробутат фалшиво обяснение, но си мисля, че не са толкова глупави, та да разчитат на такива елементарни неща. Не, нищо няма да ти се случи, освен че ще те наблюдават много внимателно. Точно това искаме, защото колкото по-внимателно наблюдават теб, толкова по-малко време и сили ще имат да наблюдават някой друг.

– Като Кевин например – отвърна Малкълм с почти възстановено дишане.

Възрастния се усмихна.

– Точно така. Като Кевин и останалите, които ще се опитаме да вкараме през задната врата.

– Тогава защо са тези тежки тренировки?

– Да предположим, Малкълм – каза меко Възрастния, – само да предположим, че нещо се обърка. Да предположим, че попаднеш на нещо. Не можем да те направим супермен. Всъщност никой от агентите ни не е супермен. Ако нещо се случи, най-доброто, което можеш да направиш, е да се уповаваш на добрия си разум и на инстинктите си, както и на опита си, на продължителните тренировки. Ти имаш добър ум, но малък опит. За жалост, не разполагаме с достатъчно време, за да те обучим както трябва, но някои основни неща могат да се окажат полезни. Аз, ако ме питаш, до известна степен дори се радвам, че нямаме достатъчно време да те обучим. Ако имахме, за да направим от теб истински професионалист, би могло да унищожим някои от естествените ти заложби. Най-ценното си ти самият и това, което другите наричат твоя „късмет“. Аз го наричам талант.

Малкълм изсумтя и се раздвижи на стола си. Надяваше се да удължи разговора и да скъси времето, прекарано с Макгифърт на тепиха със защитени лакти и колена, обаче толкова, колкото да се избягнат ожулванията, но не и болката.

– Ами ако се натъкна на нещо, докато съм там, какво да правя? Да викам ли кавалерията, или какво?

– Разбира се, ти ще ни държиш в течение чрез процедурите, които ти бяха описани. Естествено, ние също ще те осведомяваме за това, което знаем. Ако се натъкнеш на нещо! Е, какво мога да ти кажа, освен да използваш собствената си глава?

Малкълм изсумтя. Понечи да заговори, но Възрастния го прекъсна.

– По-късно ще имаме време за този инструктаж. А сега, ако не се лъжа, преди закуска трябва да поработите с Макгифърт на тепиха, прав ли съм?

– Да, сър – възкликна бившият сержант Макгифърт и скочи от стола си. – Да тръгваме, мъжаго!

Малкълм вдигна поглед към мускулестата фигура, изправена над него. Поклати тъжно глава, въздъхна и навъсено се изправи.

Мекият глас на Карл едва достигна до ушите на Възрастния, докато той наблюдаваше двете отдалечаващи се фигури.

– Интересен въпрос, сър. Какво наистина ще стане, ако Кондора се натъкне на нещо?

– Карл – отвърна Възрастния след няколко секунди, – момчето ми, това би било прекалено добро, за да се надяваме, че ще се случи.

Карл сбърчи леко чело и каза:

– Така е, сър, но няхах точно това предвид. Ако наистина му се случи някоя неприятност? Ние ще сме доволни, защото ще знаем, че сме накарали противника да действа, но какво ще стане с Малкълм? Как мислите, че ще се справи?

Възрастния погледна двамата под навеса за тренировки и леко се смръщи. След известно време отговори:

– Както ти каза, Карл, това е интересен въпрос.

– Бихте ли желали кафе, сър?

Малкълм поклати отрицателно глава и стюардесата му се усмихна с безразличие.

– Може би по-късно тогава. – Още една стъклена усмивка и тя продължи нататък в прохода между седалките.

Малкълм погледна през илюминатора. Яркото слънце го накара да примижи. Отдолу облаците изглеждаха измамно твърди. Всичко остана ло беше синьо – студено, кристално, чисто, яркосиньо. Беше изминало известно време, преди самолетът да се изкачи над дебелия облачна покривка, и няколко минути пред очите му имаше само бели валма.

Летенето го плашеше, но и го възбуждаше. Вълнението и ужасът от представата, че експлодира и се превръща в каша, осъден безмилостно по законите на гравитацията, инерцията и смъртта, караха вътрешностите на Малкълм да се свиват всеки път, когато се качваше на самолет. В минутите преди излитането напрежението му нарастваше до степен да не може да мисли, макар че външно по нищо не му личеше. Когато самолетът набереше необходимата височина за полета и когато скоростта станеше постоянна, притесненията му отстъпваха мястото си на уверено и облекчено възхищение. В такива моменти съдбата му не беше в негови ръце.

Какво, по дяволите, правиш, Роналд Малкълм, помисли си той. Цялата тази работа, решението да придружи Кевин до Вашингтон, трите дни, прекарани в малката ферма, мисълта за „мисията“, всичко това му се беше струвало нереално до тази сутрин, когато малко преди разсъмване го събуди Макгифърт, тих, необичайно любезен, и го накара да пробяга само една миля около постройката. Докато бягаха, не говореха. Заповедите на Макгифърт, когато се занимаваха с техниките за самоотбрана, бяха спокойни, почти умоляващи. Сякаш сержантът беше останал в леглото си и го е заменил близникът му свещеник. За закуска към тях се присъединиха Възрастния и Карл. В началото съвсем бързо Карл го беше засипал с тренировъчни въпроси относно легендата му, но по времето, когато готвачът наля кафето, разговорът им беше станал най-обикновен – възрастният мъж им разказваше разни неща за градината си, случки от политическия живот във Вашингтон, от Втората световна война и други подобни.

– Ще се справиш отлично, момчето ми – каза му той, когато стисна ръката му за довиждане. – Просто използвай главата си и всичко ще бъде добре.

Малкълм кимна вдървено. Един човек, когото никога дотогава не беше виждал, го закара до летището във Вашингтон. Нито той, нито Малкълм говориха, докато бяха в колата. На летището много внимаваше да заобиколи отдалече мъжката тоалетна, в която беше причакал и убил агента Мароник преди повече от година. Мълчаливият му придружител остана, докато Малкълм не се качи на самолета.

И ето ме сега тук, мислеше Малкълм. Летя към Монтана, за да си играя на шпионин с пистолет в багажа, с измислената история, че работя за картографския отдел на Министерството на отбраната, и без никаква идея как да направя това, което се предполага, че трябва да направя.

Малко кафе може и да ми се отрази добре, помисли си Малкълм, освен това няма да го плащам. Той кимна любезно на стюардесата да дойде.

Докато Малкълм поръчваше кафе на стюардесата, на други места се провеждаха два важни разговора. Първият беше между нощният дежурен офицер в берлинската резидентура на КГБ и неговия началник. Началникът остави димящата чаша чай на бюрото и се облегна на въртящия се стол. Въздъхна много уморено и качи огромните си крака върху плота на бюрото.

– Ох, Иля – каза той със старчески, натезжал глас, – животът може да бъде много труден.

Дежурният офицер съчувствено се размърда върху твърдия дървен стол. През последните две години тези вечерни чайове се бяха превърнали в ценен обичай. Беше сигурен, че началникът му се радва на възможността да изостави за малко тежкото бреме на отговорността и да поприказва приятелски с добре настроен подчинен. А амбициозният Иля се гордееше с качествата си на добър слушател.

– Да – отвърна Иля, като се надяваше разговорът да бъде за нещо повече от семейните проблеми. – Наистина е така.

– Де да си бяхме у дома, сред компетентни хора, не сред тези некадърници, германците. Защо ги търпяхме и защо ги приехме след войната, не ми е ясно. Може много да се говори за интернационализма, но когато тези германци, дето толкова се хвалят със стриктността си, направят някой гаф, този, който трябва да разчиства след тях, доста зор вижда.

– Така е, другарю капитан – отвърна Иля. Интересът му започна да нараства. Съвсем определено нещо се беше случило. Или щеше да се случи. Той реши да рискува:

– И какво са направили нашите приятели този път?

– Хм – изсумтя по-възрастният руснак, като се отпусна още повече на стола си и затвори очи. – Приятели! Какво не са направили? Компрометираща перфектно замислена разузнавателна операция, ето това

направиха. И ни наикснаха, както казват англичаните, в истинска „саламура“. Чудя се кой ли е измислил този израз? Той е толкова мек в случая, че няма накъде.

– Е – отвърна Иля, мъчейки се да намери точните думи. Боеше се да не скъса нишката на приятелския разговор, ако прекалено много се интересува за подробности, но също така се боеше да смени темата, за да не загуби такава фантастична възможност. – Дори и англичаните правят грешки.

– Да, но за наше нещастие никой от тях не е толкова глупав, колкото тези, които германците вземат в разузнаването! Щях да се смея, ако нещата не бяха толкова ужасни.

– Не е възможно положението да е чак толкова лошо, другарю капитан?

– Не е възможно? – извика началникът. Той свали краката си от бюрото и се наведе напред със святкащи очи. – Не е възможно? Така си мислиш ти!

– Е, аз...

– Иля – каза началникът с назидателен тон, – чувал ли си някога голяма глупост от тази, да вземеш куриер, професионален разузнавач, да, професионалист, а не някакъв идиот от улицата... който пие? И не пие като човек, като интелигентен разузнавач, не, не и не. Пие, докато ослепее, като прост селяк. И не само пие, но и дрънка за работата си, когато се насмуче.

– Така е – каза Иля. – Наистина е голяма глупост.

– Голяма глупост?! Има и по-голяма! Не само са го взели на работа, ами са го изпратили да дрънка, където най-не трябва, казали са му какво да дрънка и естествено той е дрънкар, хванали са го и ето ти тебе!

– Как, другарю капитан?

– По долни гащи, ето как! В тъпия им счетоводен отдел са му казали, че част от парите, които пренася, са за разузнавателна операция по ракетите в Щатите. Дори са го оставили сам да организира предаването на пратката на лондонското летище, а са му казали и с кой полет ще лети нашият човек! Техният глупав куриер не само пие – той е и любопитен, може би е смятал някой ден да ни измени, не знам. Останал на място, докато нашият човек не дошъл да вземе пратката!

– Това наистина е глупаво!

– Да – отговори началникът, след като се поуспокои, отново се облегна и качи краката си на бюрото. – И естествено, куриерът е компрометиран, нашият човек е проследен до мястото на мисията, за малко

един американски агент да го неутрализира и едва успява да се върне. Американецът, изглежда, също не е бил кой знае колко умен, защото е действал съвсем сам. След като е бил убит, не открихме никаква осигуровка. В Москва още нямат информация, че нещо става. Така че от нас зависи да оправим нещата.

– От нас?

– Да, ние отговаряме за част от операцията. Вдругиден ще изпратим нов човек. Първият не успя да завърши операцията. Тъй като смятаме, че американците не са наясно какво става, в Москва решиха да рискуват. Не знам с какво толкова може да е оправдан този риск, но, изглежда, по-добре е да не знам. При всички случаи във вторник човекът ще замине по берлинския канал.

– Нелегално?

– Не, ще вземе сутрешния полет до Лондон, после отива в Канада. След това престава да е наша грижа. Ние само трябва да го качим на самолета.

– Това няма да е проблем, другарю капитан – каза Иля уверено, като се стараеше задоволството да не личи в гласа му. Вторник. Имаше много време.

– Надявам се да е така, Иля – отговори началникът бавно. – Надявам се да е така. Би ли направил още малко чай? След това ще се залавяме за работа.

– С удоволствие, другарю капитан. – Докато правеше чая, Иля си тананикаше тихо. За тази вечер вече беше свършил достатъчно добра работа.

Клиентелата на малкото барче непосредствено до главната търговска част на Западен Берлин е сравнително постоянна. Тук рядко идват войници от съюзническите части, защото малко млади неомъжени госпожици посещават заведението. Барът не е достатъчно луксозен, за да привлича преуспяващи бизнесмени, и не е толкова долнопробен, че да събира по-нежеланите хора на града. Посетителите са предимно от средната класа, чиновници, търговски пътници и приходящи служители.

В Берлин вероятно има повече шпиони на квадратен километър, отколкото в който и да било друг град, но нито американските, нито германските власти смятат въпросния бар за потенциално свърталище на шпиони. Докато Малкълм летеше към Монтана, а Иля се мъчеше да изкопчи информация от шефа си от другата страна на Берлинската стена,

в това именно барче се срещнаха двама агенти.

Единият беше Кевин Пауъл. Беше пристигнал в Берлин предния ден, след като прекара два безплодни дни в Лондон, където се опитваше да открие нишки, водещи към смъртта на Паркинс. Не намери нищо. Резидентът в Лондон се свърза с един оперативен агент на военновъздушното разузнаване, базиран в Берлин, който навремето беше работил много с убития. Той беше вторият човек в берлинското барче и единствено заради него Кевин беше дошъл тук.

– Срам за стария Паркинс – каза бившият му колега. – Истински срам. Как е умрял?

Кевин погледна дребния човек срещу себе си. Не беше харесал идеята на събеседника си да се срещнат именно на това място, но искаше той да бъде максимално спокоен, така че по-лесно да се добере до всичко, което знае. Пауъл изруга наум. Пред него седеше поредният самонадеян „герой“ на генерала.

– Сигурен съм, че не искате да знаете това – отвърна Кевин твърдо, – и вероятно сте наясно, че дори и да знаех, не бих могъл да ви кажа от съображения за сигурност.

Мъжът схвана упрека и забележимо се изпълни с напрежение. Не всеки ден старши служител от военновъздушното разузнаване идваше чак до Берлин, за да го разпитва за загинал колега.

– Съжалявам, просто ми беше любопитно. В края на краищата с Паркинс сме работили заедно цели шест месеца и след това още много пъти, откакто сме в европейската секция.

Кевин се усмихна с преднамерена топлота.

– Разбирам. Разчитам именна на това, че знаете много за него. Искам да ми кажете всичко, което можете да си спомните. Започнете от самото начало – къде се срещнахте, в какви операции сте работили заедно, какво правеше през свободното си време, възгледите му, особено за работата, как действаше, всичко. Особено ме интересуват нещата, с които се е занимавал през последните шест месеца. Докладите, които е предавал на водещия си офицер, са откъслечни.

Другият се засмя:

– Нищо друго не бих могъл да очаквам. Той нямаше високо мнение за екипа ни, не обичаше да се свързва с водещия си офицер, преди сам да е свършил по-голямата част от работата. След това му предаваше бомбастичен доклад, с карти, бележки, снимки и какво ли още не и всичко това трябваше да оправдае начина, по който работи, дори и конкретната операция да не струва пет пари. Предпазваше се „Фирмата“ да

не го подгони както трябва. Паркинс казваше, че големите началници винаги объркват нещата, ако им позволиш да се намесят.

Той отпи от бирата си и попита:

– Сигурен ли сте, че искате да чуете всичко? Това би отнело доста време.

Кевин се огледа наоколо. Седяха на маса в далечния ъгъл, срещу вратата. Сепарето зад тях беше празно, нямаше много посетители. Най-близкият човек седеше на около пет метра. Би могъл да види всеки, който се приближи до масата. Не вярваше на това място да има инсталирана подслушвателна апаратура и шансовете в бара да влезе агент, който да ги познае, му се струваха незначителни.

– Разполагаме с необходимото време. Искам да чуя всичко, което знаете.

Другият вдигна рамене и започна:

– За първи път го видях на първия инструктаж на генерала. Нещо като реч за „добре дошли“. Но тогава не разговаряхме много и всъщност не го опознах, докато не се срещнахме в английската секция два месеца по-късно. Тогава...

След два часа Кевин трябваше да потиска прозвуката си. Не беше отегчен, а по-скоро уморен. Напрегнатото и изпълнено с надежда внимание, с което слушаше, беше по-трудно от физическо усилие. Дребният човек говореше почти без прекъсване и Кевин му задаваше само малки уточняващи въпроси. Изглежда, човекът обичаше да приказва и този факт заедно с някои от историите, които разказа, накараха Кевин да се чувства щастлив, че не работят заедно. Спомените му бяха напуснали хронологичния ред и сега бяха във фазата на импресиите. Освен това петте бири в корема му го бяха направили многословен. Но Кевин се боеше да го прекъсне. Човек никога не знае коя дреболия може да се окаже важна.

– ... и ето защо Паркинс държеше още един апартамент в Лондон, с конспиративна цел. Всъщност, поне аз така мисля, той никога не е имал намерение да го използва за това. Мисля, че беше едно хубаво леговище, в което Паркинс да си играе, но наема плащаше генералът.

Освен това той винаги е харесвал Англия, макар че не мога да разбера защо. Отвратително време. Освен това там не получаваме големи заплати. Той казваше, че в тази страна можеш да намериш добра подкрепа. Веднъж ми каза, че на тях можеш да разчиташ, ако искаш да им повериш нещо.

Умът на Кевин изщрака:

– Как така, какво искаш да кажеш с това „да им повериш нещо“?

Дребният вдигна рамене:

– Не знам. Той не обясни. Просто каза, че на тях може да се разчита, ако искаш да им повериш нещо.

Кевин се наведе напред и като се стремеше да не уплаши леко пийналия си събеседник с прекалена настойчивост, попита:

– Е, поне спомняте ли си защо е казал това, при какви обстоятелства?

– Хм. – Дребният се облегна назад, намръщи се и затвори очи. – Нека да си помисля, нека да си помисля... О, да, спомних си. Беше през седемдесет и трета в Рим и точно след като един от нашите беше загубил куп материали. Така и не разбрахме дали противниците са му ги откраднали, или просто ги е загубил. Паркинс мислеше, че някой му ги е измъкнал. Казваше, че това не е било трудно, защото всички, включително и водещият офицер, са невнимателни и глупави. Спомням си, че го попитах дали и мен слага в това число. Ядосах се, защото каза, че всички сме били глупави. Аз не смятам, че съм глупав.

Кевин преглътна, като се бореше с желанието да опровергае събеседника си.

– И какво каза той?

Дребният отвори широко очи.

– Е, какво мислите, че каза? Че съм глупав ли?

Кевин вдигна ръка, за да накара аса от военновъздушното разузнаване да сниши глас.

– Не, не за това. И говорете по-тихо. Какво каза за поверяването на нещо на Англия.

– О, това ли? Той, след като ми каза, че не съм глупав – разбирате ме, нали, – той каза, че винаги можело да повериш нещо на английското правителство и че този от Рим е трябвало да изпрати материалите си на англичаните, защото нямало да ги изгубят.

– И това е всичко? Не обясни ли по-точно какво иска да каже?

Дребният поклати глава.

– Не, не го попитах. Той също не обясни нищо повече.

Кевин въздъхна.

– Имате ли още въпроси, още нещо, което бих могъл да ви кажа?

Кевин погледна човека със замъгления поглед пред себе си. Повече нищо ценно нямаше да научи от него, поне не през следващите няколко часа. Ако можеха да го обработват със седмици, докато го накарат да си припомни абсолютно всичко... Но не разполагаха с това време.

– Не – каза Кевин бавно. – Нищо друго не ми идва наум, но ако се сетя нещо, ще ви потърся. – Той стана и направи знак на събеседника си да остане на място. – Аз ще тръгна първи, вие ще останете още десетина минути. И без повече бира и алкохол, докато не ви уведомя, че всичко е приключило. Искам да се пазите много добре. Да държите очите си отворени. Вие сте единствената връзка с Паркинс, която имаме. Не е кой знае какво, но не желаем да ви се случи каквото и да било.

Очите на дребния се разшириха:

– Искате да кажете, че би могло да съм в...

Кевин го прекъсна:

– Не казвам нищо. Просто искам да съм много, много внимателен. Вие също.

Кевин се обърна и излезе навън. След като тръгна по улицата, той изумено поклати глава, след това се съсредоточи, за да се помъчи да извлече нещо от безразборните приказки.

На следната сутрин Кевин отлетя обратно за Лондон. Агентът на ЦРУ, който го посрещна на летището, забеляза кръговете под очите му. Когато Кевин Пауъл му нареди да го откара в резидентурата на ЦРУ, агентът се въздържа и не му предложи най-напред да поспи.

Директорът на секцията на ЦРУ, отговаряща за Британските острови, не обичаше да работи с Група „К“. Според него това пречи на ясният поглед върху нещата и представлява подигравка с утвърдените вътрешни процедури. Директорът също така знаеше, че няма избор, но това не му попречи да недоволства, когато Кевин пожела да използва специалната телефонна линия.

Кевин трябваше да се свърже с възрастния човек, и то колкото се може по-бързо. В този случай той имаше късмет, защото се намираше на приятелска територия. Англичаните сътрудничат максимално с американските тайни служби, доколкото това не противоречи на собствените им интереси и не излага на опасност операциите им. Британското разузнаване, чието начало е поставено през 1573 година, е много добро, когато става дума за определяне и защитата на собствените му интереси, но сътрудничеството му с приятелските служби е не по-лошо. Например MI5 – службата за вътрешно контраразузнаване – спомогна до голяма степен, когато се наложи да се прекара специална телефонна линия между лондонския щаб на ЦРУ и американското посолство. И тази помощ беше толкова добра, че наистина много малко хора знаят къде е поставен кабелът. ЦРУ се отблагодарява, като позволява на MI5 да използва линията, когато и двете страни мислят, че е необходимо.

Тази комуникационна линия не е обикновено устройство. Кабелът е изработен в комплекса Лангли и е свързан със специални устройства, които кодират разговорите и регистрират всички освен най-съвършените опити за подслушване. За да се избягнат технически по-съвършените подслушвателни средства, линията се проверява периодично от ЦРУ и MI5. Тази линия е свързана със специален трансатлантически кабел. От американската му страна той има директна връзка с Лангли. По този кабел едно обаждане може да бъде прието в централата на ЦРУ, а може да бъде пренасочено и до всяка част на страната. Разбира се, приеманият апарат трябва да има устройство за декодиране.

С първото си обаждане в посолството Кевин предупреди нощния дежурен, който на свой ред се обади във Вашингтон и уреди възрастният мъж да очаква специален разговор. Цялата процедура отне по-малко от половин час. Дори и експертите на ЦРУ не можеха да елиминират всички шумове при трансатлантическите разговори. Допълнителните смущения в резултат на кодирането и декодирането влошаваха още повече нещата. И двамата трябваше да се напрягат, за да се разбират, но думите все пак се чуваха.

– Кевин – попита Възрастният, – как си? Добре ли вървят нещата?

– Аз съм добре, сър, но нещата не вървят добре. Може би съм попаднал на нещо, но ми трябва някои дреболии, които вие можете да осигурите.

– Не може ли подробностите да пристигнат по специален куриер?

Кевин се усмихна. Старецът нямаше доверие на каквито и да било електронни комуникации, без значение колко добре са подsigурени срещи подслушване.

– Боя се, че не. Освен ако не мислите, че цялата работа не е толкова бърза.

– Да, предполагам, че си прав. Какво искаш?

– Трябва ми официален приятел. Някой, който да ми помогне да проведе мащабно разследване. Предпочитам да е някой от полицията, макар че и човек от Специалния отдел, MI5 или MI6 също ще свърши работа.

– Според мен от Специалния отдел. Той заема удобно положение между разузнаването и полицията. Няма смисъл директно да замесваме Петицата и Шестицата. И без това нещата са сложни. Ще ти го осигуря заедно с нужното прикритие. Ще ми трябва около четири часа. Карл ще ти се обади.

– Добре. През това време ще поспя. Как е нашият Кондор?

Възрастния направи пауза, преди да отговори.

– Той тръгна, Кевин, момчето ми. Той тръгна. Кевин беше сигурен, че възрастният човек се усмихва.

КОТАРАКЪТ САМО СЕ УСМИХНА, КОГАТО ВИДЯ АЛИСА. ИЗГЛЕЖДА ДОБРОНАМЕРЕН, ПОМИСЛИ СИ ТЯ. И ВСЕ ПАК ИМАШЕ МНОГО ДЪЛГИ НОКТИ И УЖАСНО МНОГО ЗЪБИ, ТАКА ЧЕ ТЯ ЧУВСТВАШЕ – КЪМ НЕГО ТРЯБВА ДА СЕ ОТНАСЯШ С УВАЖЕНИЕ.

Владимир Серов вдигна за малко поглед от бюрото си, за да поздрави човека, когото адютантът му въведе.

– А добро утро, другарю Нурич, само за миг почакайте. – Серов отново заби поглед в бюрото, като се правеше, че чете документите, които държеше, като по този начин искаше да даде време на Нурич да се отпусне.

Нурич се огледа наоколо и седна на твърдия дървен стол. Голи стени, забеляза той, без карти, картини и украшения. Погледна небрежно към бюрото, но Серов държеше документите под такъв ъгъл, че не можеше да разбере какви са. Последваха няколко минути тишина, после Серов затвори папката (без етикет, забеляза Нурич) и каза:

– Е, как сте?

– Добре, благодаря, другарю Серов – отвърна Нурич. Учтивият му отговор беше все пак малко твърд за вкуса на Серов. Добре, помисли си той, това, че не ми харесва, само ще улесни нещата. – Надявам се, че и вие сте добре.

– Да, благодаря. – Серов започна да лъже: – За вас имаме една много важна операция. Много важна. Разбирам, че от доста време не сте се занимавали с оперативна работа, но вие сте единственият квалифициран човек, когото имаме на разположение.

– Ще направя каквото мога.

– Не се съмнявам. Отнася се за един много деликатен план. Ако той се провали, страната ще бъде поставена в неудобно положение. Искам много добре да разберете това.

– Разбирам – отвърна Нурич. Каквото и да е, мислеше той, наистина трябва да е много важно. Самообладанието му започна да го напуска.

– Операцията включва проникване в Съединените щати. Трябва да се разузнае една ракетна площадка съвсем близо до канадската граница. В областта нямаме агенти и операцията вече претърпя малък неуспех. Един глупав източногермански куриер е предал каквото знае и един американец едва не провали всичко. За щастие, нашият човек успя да убие американец, но повече не може да продължи операцията. Той не

постигна целите ѝ, американците вече следят действията ни в района, а началството ни притиска за това, как сме провели цялата операция.

В резултат на това беше решено да се направи втори опит. Вероятно американците ще сметнат, че не бихме подновили операцията, защото сега е твърде опасно да се работи в района, и това увеличава шансовете ни за успех. Вие сте били в западната част на Щатите и в Канада, говорите езика свободно и имате известна техническа подготовка. Ето защо вие ще доведете операцията докрай.

– Да, другарю Серов.

– До Щатите ще стигнете през Берлин, Лондон и Торонто. От Торонто ще се спуснете към Ню Йорк и оттам ще стигнете до мястото на операцията, както нашият нюйоркски резидент прецени, че е най-добре.

Задачата ви е да изпробвате един нов, много чувствителен портативен електронен монитор. Нашите учени са сигурни, че с него бихме могли да следим електронните компютърни сигнали в американските ракетни комплекси. Но той трябва да се разположи на около половин миля от съответния комплекс. Нашите експерти са сигурни, че с получената по този начин информация може да се направят заключения за предназначението на тези ракети, включително техните основни и резервни цели. Мисля, че не е необходимо да ви казвам какво би означавало това за развитието на отбраната ни. Вие именно ще изпробвате устройството, което ще ви бъде дадено в Америка. Тук ще бъдете обучен с прототип.

– Да, другарю Серов.

– Искам да подчертая едно нещо – каза Серов и се наведе над бюрото. – Тази операция е от жизненоважно значение. От огромно значение. Каквото и да стане, не трябва да се оставите да ви заловят. На всяка цена трябва да опазите монитора. Ако има опасност да ви заловят, вие трябва да го унищожите и да избягате. Упълномощен сте да използвате всякакви средства, за да се спасите, а в случай че ви заловят, очакваме от вас да използвате средството за безопасност. Хапчето с отрова. Разбирате ли ме?

– Да – каза Нурич без следа от първоначалната си отпуснатост.

– Добре. Обадете се на секретаря ми. Той ще ви представи на тукашния водещ офицер. Ще работите преди всичко сам, като ще се свързвате с най-близките наши резидентури в по-големите райони. Всеки път, когато минавате под контрола на нова резидентура, пълномощията на старата ще бъдат прекратявани. Цялостно операцията ще ръководи моят секретар, но вие ще имате максимална свобода на действие. Резидентурите ще ви подпомагат. Ще се свържете с берлинската,

лондонската, нийоркската и чикагската. Само в чикагската знаят целта на пътуването ви и вие няма да я съобщавате на никого. С подробности за тази операция сме запознати само аз, секретарят ми, няколко технически експерти и началниците.

В случай на непредвидени обстоятелства ще се обръщате за помощ към резидентурите ни в обратен ред, или ще следвате инструкциите на водещия ви офицер в Чикаго. Секретарят ми ще ви инструктира за останалото. Желяя ви успех, Нурич.

Една минута след това секретарят на Серов му позвъни, за да му докладва, че Нурич е напуснал сградата. Серов натисна един бутон, монтиран до чекмеджетата на бюрото му. След секунда в кабинета влезе началникът на отдела Рижов. Той седна на стола, на който беше седял Нурич, но за разлика от него през цялото време остана спокоен.

– Добре се справи, Серов – каза Рижов.

Но Серов не споделяше увереността на началника си.

– Ще свърши ли работа? Ще се справи ли наистина?

– Хм... Нурич е един дребен червей, пробутан ни от ГРУ, но въпреки това той е добър професионалист. Ще вложи всичко от себе си за „мисията“ и при известен късмет ще бъде убит.

– Такава цена – промърмори Серов. – Такава цена! Нурич, агентите ни в Лондон, Ню Йорк, Чикаго, Берлин; всички ще отидат само заради Гамаюн.

– Другарю Серов – укори го Рижов, – не губете цялостния поглед върху нещата. Ние спасяваме Гамаюн. Трябва да спрем любопитството на американците, което, ако се възбуди, може да стигне далеч отвъд Гамаюн. И на каква цена? Няколко агенти, които вече са компрометирани и сме ги изолирали от всички други операции. Единствено този в Чикаго не е компрометиран, но какво е той? Местен човек, който бързо се превръща в самоунищожавашо се чудовище. Ще оставим американците да съборят няколко пешки, но ние ще атакуваме царя им. Ще създадем малко неприятности на нашите приятели от ГРУ, но това винаги е полезно, когато трябва да държиш военните строени.

– Сигурен ли сте за монитора? Нищо ли няма да се случи, ако го заловят?

– А, да. Мониторът. Тази блестяща идея, зачената в Московския университет, погълна голяма част от бюджета ни, но е безполезна освен в момента на изстрелване на ракетата. Още сега този монитор е остарял. Но ще „работи“ достатъчно добре, за да убеди американците, че да се изпробва, си струва усилията. Дори да го заловят цял или да го

възстановят, след като Нурич го унищожи, и в двата случая печелим. Вероятно ще изразходват много време и средства, за да го възстановят, а може би ще изпратят агенти тук, за да го изпробват, и ние ще ги пипнем.

Но се съмнявам, че ще могат да го заловят. Нурич е добър. Дори и в клопката, в която го изпращаме, пак няма да им е лесно да го хванат. Жив, имам предвид. А ние точно това искаме. Не, планът е чудесен, чудесен. Крумин и аз го одобряваме изцяло, както, сигурен съм в това, и ти.

– Разбира се – отвърна Серов. – Разбира се.

Малкълм лежеше неподвижно на леглото, заслушан в дишането си. Беше изключил климатичната инсталация. Стаята в мотела беше тиха. Чуваше само звуците, които издава сам. Не мислеше, че в двете съседни на неговата стаи има някой, и той знаеше, че това би трябвало или да го тревожи, или да го радва, но не беше сигурен кое от двете. Той оправи възглавниците и леко се надигна. Погледна тялото си. Беше само по долни гащета. Почернелите му от кварцовата лампа ръце („Нашият човек не бива да бъде бял като сирене – като чиновник, който не е виждал слънце“) контрастираха със слабия му, бял торс. Погледна босите си крака и се поздрави с размърдане на пръсти. „Боже мили, Малкълм, какво правиш“? – помисли си той.

Това е епизодът, в който пуша и мрачно анализирам ситуацията. Само че не пуша, мислеше той, и не разбирам ситуацията достатъчно добре, за да мога да я анализирам.

Предния ден беше слязъл от самолета на осемдесет и пет мили южно от Шелби – „главна база на операцията“ – в Грейт Фолз – „града“ (ако населено място с по-малко от 50 000 жители може да се счита за град), който се беше разраснал дотолкова, че беше достигнал до военновъздушната база „Малмстром“ и до центъра за контрол на ракетите. Според инструкциите на Карл Малкълм прекара един ден във военновъздушната база, където се представи като цивилен журналист, работещ за Министерството на отбраната, който се кани да пише материал за ракетите.

Шефът по сигурността на базата, който беше уведомен за истинската самоличност на Малкълм от човека на генерал Рот, лично го разведе да разгледа стартовото оборудване, „за да го запознае с положението“. Човекът на генерал Рот беше научил, че Малкълм работи по убийството,

директно от генерала. Рот беше настоял да бъде уведомен, ако във връзка със случая изпратят агент и възрастният човек не успя да игнорира желанието му. После, и точно от това се беше опасявал възрастният мъж, генералът съобщи на своя човек в „Малмстром“, който на свой ред уведоми шефа по сигурността. Възрастния не беше доволен, че толкова много хора знаят кой е Малкълм, но не можеше с нищо да поправи положението.

Обясненията за ракетите отегчаваха Малкълм. Веднага щом зърна дългия сребрист цилиндър, докато офицерът продължаваше монотонно да говори за мегатонове и обсег на действие, му се прииска да се прибере в стаята си в офицерския корпус. Беше топъл пролетен ден и Малкълм не беше усещал сухата топлина на Великите равнини, откакто беше посетил фермата на леля си в Канзас, когато беше петнадесетгодишен. Ароматният чист въздух на прерията дразнеше носа му. Тревожеше се за алергията си. Но докато го разкарваха с хеликоптера от площадка на площадка, той не каза нищо и не попита нищо. Последната им спирка беше ракетната площадка, където бяха намерили трупа на Паркинс.

Човекът на генерал Рот внимателно улови Малкълм за ръката и го отдели от шефа по сигурността и двамата други офицери, докато вървяха от хеликоптера към оградените силози.

– Реших тук да дойдем най-накрая – прошепна той с гордост, – така че пилотите и другите, които научат за обиколката, да не си помислят, че има нещо подозрително.

– Аха – отвърна Малкълм, без да е сигурен какво трябва да каже.

Не беше лесно да охлади ентузиазирания капитан.

– Да. И ако има нещо, от което се нуждаете, ако имате някакви въпроси... някакви специални услуги, просто си спомнете за Лари Чеймбърс. Аз ще ви помогна. Ще ви помагам през цялото време. Не забравяйте.

– Няма – усмихна се Малкълм.

Капитанът, чиито амбиции бяха така обещаващо подхранени, угоднически отвърна на усмивката.

През следващите десет минути Малкълм се разхождаше из площадката и се мъчеше да си даде вид, че знае какво прави. Внимателно разгледа оградата, каменистата почва, тревата наоколо и не откри нищо необичайно. Те не му говореха нищо. Той се смръщи, за по голям ефект и се приближи със строго изражение до ентузиазирания капитан Чеймбърс.

Малкълм се огледа наоколо. Силозите бяха зад него. През полето минаваше прашният селски път, на около стотина метра пред него, и се прекъсваше само от фигурата на капитан Чеймбърс, макар че, помисли си Малкълм, той беше толкова слаб, че би трябвало да вижда пътя и през него. Хеликоптерът и отегчените хора от екипажа закриваха гледката вдясно, но Малкълм знаеше, че тя е същата, както и вляво – леко нагънатата равнина, нашарена в жълти и кафяви квадрати от житото, която се простираше много мили нататък, докато на почти невероятно разстояние се сливаше с небето. Малкълм застана съвсем близо до капитан Чеймбърс. Погледна го в очите и процеди през зъби, като максимално имитираше твърдост:

– Да се махаме оттук.

Чеймбърс се затича, за да даде заповедта, а Малкълм закричи бавно след него, като едва се съдържаше да не се размее.

На връщане седна до пилота. Накара го бавно да обиколи площадката. Когато машината се насочи на север, забеляза няколко скупчени постройките на около пет мили от силозите.

– Какво е това? – Трябваше да крещи, за да надвика рева на двигателя.

– Какво? – извика пилотът.

– Онова там. Онези постройките?

– О, това е градче. Уитлаш.

– Уитлаш? Но това са само десетина къщи!

Пилотът вдигна рамене и се ухили:

– Е, това е малко градче. Не всичко може да е Ню Йорк.

Малкълм също му се ухили:

– Какви хора живеят там?

– Не знам. Предполагам, че фермери.

Малкълм се облегна назад и се зачуди какво ли би направил, ако внезапно пилотът получи удар.

Прекара вечерта сам, като отклони няколко покани да се забавлява. На сутринта се качи на джипа, който му беше осигурен от Министерството на отбраната, и се отправи към Шелби, неговата база, на осемдесет и пет мили в северна посока.

Градчето беше малко, случайно изникнало заради железопътната линия, фермерството и нефтените сондажи в началото на века. Преди да се регистрира в мотела, Малкълм обиколи наоколо с джипа, като се мъчеше да запомни улиците колкото се може по-добре.

– Дълго ли ще останете? – попита старата жена, когато той се

регистрира в мотела в центъра на града.

– Известно време – отвърна той. – Правя едно изследване за правителствени нужди.

– Много правителствени служители отсядат тук – каза му тя, докато го водеше по коридора. Стаята му беше в главната постройка, която имаше десет стаи на първия етаж и дванадесет на втория. Беше номер 16В и се намираше почти в средата на етажа. Приличаше на всички други стаи в мотел – почти приветлива, с почти домашен уют, нищо забележително или доставящо радост. Малкълм огледа вътрешната страна на вратата. Освен ключалката имаше и верига. Това поне беше нещо.

– Тази харесва ли ви?

– Хубава е – отвърна Малкълм и взе ключа. – Сега ли трябва да платя?

– Не. Късно е и искам да си легна. Долу във фойето има автомати за кафе и пуканки. Можете да се обаждате в града директно, но не и другаде. Междуградските разговори минават през вътрешната телефонна централа. Отвън могат да ви набират директно. Моля, не се обаждайте вкъщи от стаята си тази вечер, защото аз съм и телефонистка, а искам да си легна. В края на коридора има автомат. Лека нощ.

Ето ме най-накрая, помисли си Малкълм, на полесражението. Отне му един час да подреди багажа си и да провери стаята със специалното оборудване, което Карл беше поставил в дипломатическото му куфарче. Както и беше очаквал, не откри никакви електронни подслушвателни устройства. Цели десет минути се мъчи да намери някакво хитро и достъпно скривалище за пистолета си, но накрая отново го заключи в дипломатическото куфарче. Тази вечер никой няма да ме търси, помисли си той, а ако ме потърсят, сигурно ще взема да се застрелям.

Беше сигурен, че Възрастния не вярва особено в успеха на плана дори и когато го инструктиреше. Логиката му беше такава – Паркинс не е бил с кола. Бягал е от нещо или от някого. Бил е заловен и убит. Като се вземе предвид краткото време между смъртта му и пристигането на охраната, която веднага е огледала района, някакво превозно средство не би могло да се отдалечи достатъчно от ракетната площадка и е логично да се заключи, че убиецът на Паркинс се е скрил някъде наблизо. Тъй като наоколо има само гола равнина и няма никакви естествени прикрития, той трябва да се е скрил в някоя от околните ферми. Малкълм под прикритието на човек, събиращ данни за правителството, трябваше да обходи района, да гледа, да слуша, да разпитва, да се опита да открие къде се е скрил убиецът. И след това да отговори на останалите въпроси

– как, кой и защо го е убил.

Смяташе, че едва ли ще разбере дори къде се е скрил. Струваше му се, че възрастният човек мисли същото и че не смята това за основна негова цел. Основната му задача беше да се изложи на показ, да отклони вниманието от други агенти. Но никой не му беше казал нищо повече освен това, колко важна е задачата му.

– Е, добре – каза той на глас в празната стая. – Поне не би трябвало да има никаква опасност. – И е добър начин да им се отплатя, каза един вътрешен глас тихо, толкова тихо, че Малкълм едва го чу.

Намръщи се. Трябваше да се обади във Вашингтон. Старицата нямаше да е до телефонната централа, така че той не можеше просто да вдигне слушалката и да набере номера. Трябваше да излезе от стаята.

Връзката се осъществи бързо. Служителката от къщата във Вашингтон остави телефона да извънни два пъти. След като потвърди, че разговорът ще е за нейна сметка, каза меко:

– Как си? Всичко наред ли е?

– Всичко е бомба – отговори Малкълм, като изпита ненавист към закодирания разговор. – Обаждам се от монетен автомат в мотела. Вътрешната телефонна централа сега не работи, но вие можете да ме набирате. Номерът в стаята ми е 555-6479 и е директен, не минава през телефонистката.

– Добре, ще го запиша. Искаш ли да кажеш нещо на мама?

Имаше няколко неща, които Малкълм би искал да сподели с Възрастния.

– Не, само й кажи, че започвам истинската работа утре.

– Ще й кажа. Помоли да ти съобщи, че и тя няма какво да ти предаде. Дочуване, скъпи.

Служителката затвори телефона, преди Малкълм да успее да отговори. После нетърпеливо се свърза с Карл. На свой ред той се свърза с Възрастния, който беше на вечеря у един конгресмен. След като потвърди самоличността си според правилата, Карл му каза:

– Кондора е долетял, сър.

Един час след обаждането на Малкълм Карл взе възрастния човек от дома на конгресмена. Следвани съвсем близо от охраната, те отидоха в главната квартира на „Уошингтън Съркъл“. Там Карл предаде на шефа си последната информация и остана доволен, че оценките му съвпаднаха с неговите собствени. Както и очакваше, възрастният мъж пожела

да разговаря с Кевин. Карл предвидливо беше предупредил Лондон. Там бяха открили Кевин и чакаха обаждането. По радиото съобщиха, че са на път, и когато влязоха в кабинета на Възрастния, връзката беше осъществена. Възрастния се усмихна доволно и кимна на Карл да остане в кабинета. Той внимателно прикри гордостта си – участваше в голямата игра.

– Кевин, как си?

– Чудесно, сър. Всъщност, ако не се бяхте обадили вие, аз щях да ви потърся малко по-късно.

– Има ли нещо ново?

– Да, сър. Паркинс съвсем основателно не се е доверявал на операциите на генерала. Оставял е всички свои предварителни бележки и доклади в пощата, до поискване, адресирани до фалшив получател, с бележка да се върнат на подателя, ако не бъдат получени в тридесетдневен срок. Като подател е бил записан водещият му офицер. Помолих приятеля ви от Специалния отдел да потърси нещо такова, защото само това ми дойде наум след думите му, че можеш да разчиташ на англичаните, ако им повериш нещо.

– Отлично, момчето ми, отлично. И прочете ли доклада му?

– Едва преди час успяхме да се справим с шифъра. Паркинс е дочул как двама пияници спорели за могъществото на американците. По-пияният и по-войнствено настроен от тях се опитал да обори другия, като му казал, че „руснаците са кацнали направо върху ракетите им“. Това възбудило любопитството на Паркинс и той го проследил до дома му. Решил да го притисне внезапно и здравата и това дало резултати.

Пияницата се оказал някой си Михаел Донович, куриер на КГБ, който обслужва канала между Щатите и Москва. Всъщност той бил германски агент, но служел на руснаците. Сигурен съм, че действат по този начин, за да не може официално да бъде свързан с тях, ако го заловят.

Изглежда, Донович се е занимавал само с едри пратки. Проверяваме подробностите, които е съобщил на Паркинс, и очаквам, че до голяма степен ще се потвърдят. Но си мисля, че е скрил доста много, за да има с какво да се пазари, ако дойде при нас. Пуснал е на Паркинс примамката, че много голям и важен агент ще мине през Лондон на път за САЩ, за да провери тамошната им мрежа във връзка с някакъв важен проект, за който американското разузнаване не знаело нищо. Отказал да даде повече подробности. Куриерът казал, че веднъж останал близо до пощенската кутия, за да види кой получава пратката. Това ме кара да мисля, че и без това е смятал да дойде при нас. Паркинс пише, че е

задържал доста информация, за да запази интереса към себе си.

– А може и да е лъгал по една или друга причина.

– Възможно е – съгласи се Кевин неохотно, – но Паркинс не е мислил така. Куриерът му е съобщил, че агентът трябвало да получи много пари чрез „пощенска кутия“, недалеч от лондонското летище, и на следващия ден да замине за Щатите през Торонто.

Според мен Паркинс не се е доверявал на мерките за сигурност на генерала и затова е решил да се презастрахова, като тръгне сам по дирята. Според последния му доклад с пощенско клеймо от лондонското летище той засякъл агента, когато вземал парите от уговореното място, проследил го до летището и си запазил място за същия полет. Пише, че ще го следи, докато може, а също и че се притеснява, защото е загубил връзка със своите хора, защото генералът не им позволявал да прибягват до помощта на други канали извън собственото му ведомство.

– Глупава работа. Паркинс научил ли е нещо друго за този агент? Куриерът казал ли му е нещо повече?

– Дал му някакво име. Крумин. Не знаел дали това е истинското име, или псевдоним на агента, просто началникът му веднъж го нарекъл така.

Паркинс казал на куриера да довърши задачата си. След седмица му предстояло ново пътуване и дотогава Паркинс се надявал да е научил достатъчно, за да разнищи цялата работа.

Има още дребни подробности, някои несъответствия, които проверяваме, но същността е тази. Какво мислите вие?

Възрастния мълча дълго време, преди да отговори.

– Това може и да е вярно, разбира се – каза той. – Записките му може и да са истински, което би трябвало да можем да установим. Думите на куриера, ако наистина е бил такъв, може до голяма степен да са верни. Проследяването на агента може да обясни пристигането на Паркинс в Щатите, макар че не е ясно как и защо се е озовал там, където го намерихме. Научихте ли нещо друго за куриера?

– Нищо. Дори и да се е върнал тук, не се е свързал с никого от нашите хора.

– Даа. Склонен съм да вярвам в по-голямата част от доклада на Паркинс, но не заради това, което си научил ти, а заради това, до което стигнах аз.

Кевин не скри разочарованието си:

– Какво искате да кажете?

Възрастния не обърна внимание на чувствата му.

– Обадих ти се, за да ти съобщя някои важни новини, но всъщност и аз научих нещо. Откакто започна всичко, ние проучваме всички възможни сведения. Днес следобед получихме нещо интересно. В берлинската резидентура на КГБ ЦРУ има двоен агент. Той докладва, че някакъв куриер е направил точно това, което пише в доклада на Паркинс, че се е напил и е издрънкал нещо пред някой от нашите. Операцията едва не пропаднала, но още имало шансове. Двойният казва, че ще направят втори опит, че ще изпратят тук нов човек през Берлин и Лондон.

– Но това е невероятно! Откъде в КГБ знаят, че куриерът им е проговорил?

– Наистина, как? Очевидно началниците му вече са го подозирали. Разбира се, те са имали някои преимущества. Във всеки случай двойният агент твърди, че куриерът е ликвидиран и че във вторник ще последва нов опит да изпратят човек. Някъде рано сутринта на същия ден той ще ни събщи с кой полет. Върни се в Берлин. Свържи се с резидента на ЦРУ. Той ще ти предаде номера на полета. Ние ще проверим списъка на пътниците и може би, докато кацнете в Лондон, ще сме стигнали до нещо по-определено. Ще ти помогнем, доколкото можем, а ти ще се опиташ да разбереш кой точно е нашият човек.

– И какво после?

– После ще чакаме, за да видим какво е толкова важно, че ги кара да рискуват след смъртта на Паркинс.

– СЕГА ИГРАТА ВЪРВИ ДОСТА ПО-ДОБРЕ – КАЗА ТЯ, ЗА
ДА ПОДДЪРЖА РАЗГОВОРА.

– ТАКА Е – ОТВЪРНА ДУКЕСАТА – И ПОУКАТА Е... О,
ЛЮБОВТА, ЛЮБОВТА Е ТАЗ, КОЯТО ДВИЖИ СВЕТА!

– НО НЯКОИ ТВЪРДЯТ – ПРОШЕПНА АЛИСА, – ЧЕ ТОВА
СТАВА, КОГАТО ВСЕКИ СИ ГЛЕДА РАБОТАТА!

– Е, ДОБРЕ! ТО Е ВСЕ ЕДНО И СЪЩО – КАЗА ДУКЕСАТА И
ЗАБИ МАЛКАТА СИ ОСТРА БРАДИЧКА В РАМОТО НА АЛИСА.
СЛЕД ТОВА ДОБАВИ: – И ПОУКАТА ОТ ТОВА Е... ТИ СЕ
ПОГРИЖИ ЗА СМИСЪЛА, А ЗВУЦИТЕ САМИ ЩЕ СЕ
ПОГРИЖАТ ЗА СЕБЕ СИ.

КОЛКО МНОГО ОБИЧА ДА НАМИРА ПОУКИ В НЕЩАТА,
ПОМИСЛИ СИ АЛИСА.

Мъжът, седнал на място 42В, до прозореца на самолета на авиокомпания ВОАС, излетял от Берлин за Лондон в 9,40 часа, имаше три паспорта. Единият от тях беше в левия вътрешен джоб на сакото му. В него имаше още и химикалка, изстрелваща цианид, с ефективен радиус на действие от три метра. Според този паспорт човекът до прозореца беше Ян Марковиц – поляк, търговски представител. Допълнителни документи обясняваха причината за пътуването му до Лондон – участие в индустриално изложение. Такова наистина се провеждаше, но истинският Ян Марковиц беше загинал десет години по-рано в съветски затворнически лагер. Според втория паспорт човекът беше канадски поданик и се казваше Рене Ериксон. Допълнителните документи към него говореха за продължителен отпуск в Европа и сред тях имаше множество квитанции от хотели, доказващи колко скъпо струва туризмът днес. Всичко това беше зашито в дебелата корица на папката, в която се намираха търговските книжа на Ян Марковиц. Третият паспорт – последен шанс в случай на непредвидени обстоятелства, който пътникът силно се надяваше да не му се налага да използва – определяше самоличността му като американски гражданин, някой си Франк Уолш от Сейнт Луис, университетски преподавател по чужди езици. Човекът, седящ на място 42В, не носеше документи за истинската си самоличност. Фьодор Нурич знаеше, че това може да се окаже фатално.

Той се правеше, че чете списание, докато всъщност прехвърляше през главата си подробностите от операцията. Не му харесваше, че трябва да проникне в САЩ толкова спешно, след толкова малко подготовка и предварителни предпазни мерки. Наистина, той беше изпълнявал

технически задачи и преди, но беше по-добър в чистата шпионска дейност и най-добър в предварителната подготовка на операциите. Нямаше представа защо за задачата се налага да се изпраща специален човек, вместо да се използва местен агент, но като повечето разузнавачи той беше свикнал да научава само този минимум информация, който е необходим, за да свърши работата си.

Истинският началник на Нурич, майор от ГРУ, военното разузнаване, също имаше въпроси и резерви по това пътуване, но не можеше да направи нищо. Налагаше се да изчака, докато Нурич изпълни мисията на КГБ и се върне да му докладва.

Кевин седеше на място номер 27А, в задната част на същото отделение, в което беше и Нурич. Но не му обръщаше никакво внимание. Нямаше защо. Докато се правеше, че чете списание, той всъщност наблюдаваше пътника, седнал на място номер 31 А. Той беше човек на ЦРУ и Кевин се надяваше, че скоро ще получи списък на подозрителните лица в самолета.

Източникът на ЦРУ в берлинската секция на КГБ беше предал номера на полета, който трябваше да вземе руският агент. Кевин накара хората на ЦРУ от Берлин да фотографират всички пътници, преди да ги отведат към самолета. С помощта на западногерманските разузнавателни служби един агент на ЦРУ беше заел мястото на обикновен чиновник, регистриращ пътниците. Когато всеки от тях се приближаваше до гишетото, за да подаде билета си, миниатюрен скрит фотоапарат правеше снимка. Докато проверяваше билетите, чиновникът поставяше номер срещу името на всеки пътник. Американското и западногерманското разузнаване проучваха останалите данни за пътниците още отпреди това. Кевин се надяваше да намали броя на съмнителните лица, преди приземяването в Лондон да усложни още повече нещата.

Четиридесет и пет минути преди пристигането агентът на ЦРУ получи бележка от стюардесата. Тя му я подаде заедно с питие, което не беше поръчвал. Той не я прочете веднага. Изчака около три минути, за да не буди подозрение, и се запъти към тоалетната в средата на самолета. След още две минути се върна на мястото си, а след още две Кевин отиде в същата тоалетна.

Дълбоко от вътрешната страна на кошчето за боклук бележката беше закрепена с тиксо. Докато се мъчеше да я извади той едва не я изпусна. Бяха записани три имена: Йохан Рестовчик, 12В, Ян Марковиц, 42В

и Шон О'Флеърти, 15А. Броят на подозрителните беше сведен до трима души.

Полетът за Англия от 9,40 не беше с нищо по-различен от другите. Докато самолетът рулираше по пистата до мястото за спиране, пътниците забелязаха няколко служебни коли, спрели около преобърнат електророл с багаж, недалеч от главния терминал. Докато самолетът забавяше скоростта си, за да спре, пилотът най-напред на английски, а после и на немски се сбогува с пътниците и им благодари, че са летели с неговата авиолиния. Също така обяви, че поради дребен инцидент багажът им ще бъде забавен за известно време. Извини се за причиненото неудобство и им пожела приятно прекарване в Лондон.

Кевин застана в самия край на тълпата, събрана в чакалнята. Повечето от пътниците гледаха как от време на време по лентата идва багаж и някой от предните полети нетърпеливо си го вземаше. Кевин оглеждаше тълпата.

Тайлър Касъл работеше за MI5, най-голямата британска контраразузнавателна централа, от единадесет години. За кралицата и страната си беше изпълнил съвсем добре доста задачи. Гордееше се с професията си. За разлика от много негови колеги той нямаше нищо против да работи с американците. Според един слух, който той беше дочул от друго място, дори обичаше да работи с янките. Сам Касъл не би казал това, макар че смяташе сътрудничеството с американците за доста поучително и приятно. И техният бюджет със сигурност беше доста солидно подплатен. Случаят, с който се занимаваше тази сутрин, беше определено интересен. Касъл се запъти към стената, на която се беше облегал Кевин, и небрежно го попита:

– Как беше полетът, приятелю? – Касъл смяташе, че американците се чувстват излъгани, ако не ги наричаш „приятелю“ от време на време.

Кевин погледна ниския, лошо облечен англичанин, когото познаваше, и отвърна:

– Добре, благодаря. А ти какво правиш тук?

Двамата говореха тихо. Най-близкият човек, една жена с вид на стара мома, беше на десет фута от тях и те не се тревожеха, че може да ги чуе.

– О, нищо особено. По работа съм. Хората от Специалния отдел са получили молба за съдействие и малко информация от вашия местен човек. Разбира се, това събуди у нас желание да помогнем и предложихме

услугите си. Вашият любезно ни благодари, но каза, че няма нужда от нас. Нашият помощник-шеф реши, че тукашният ви представител няма достатъчно пълномощия да иска съдействие от нас, и се обади на един от вашите заместници и ето ти след половин час лондонският ви представител каза, че можем да ви помогнем да намерите един руснак от този полет.

Със Специалния отдел уредихме забавянето на багажа, така че да имаме максималното възможно време за проверка на пътниците, преди да се пръснат из добрата стара Англия, а долу нашите проверяват с рентгена багажа на тримата, които сме заподозрели. Не можем да ги гледаме по-подробно, защото не знаем какви хитрини е измислил руският чичо, за да разбере кога някой е ровил в куфара му. Надявам се, няма да възразиш.

Кевин се усмихна на събеседника си. MI5 се беше разтревожило за американска операция в Англия, провеждана без знанието на тайните служби на Нейно величество, узнало бе за контакта му със Специалния отдел и беше упражнило натиск; за да бъде допуснато в играта. Кевин се безпокоеше да не би да знаят прекалено много. Колкото повече хора са включени в една тайна операция, толкова по-малко тайна е тя. Но политиката, мислеше Кевин, си е политика.

– Точно обратното. Виждам, че сте се заели с нещата както трябва. Някакви резултати досега?

– Не, нищо определено, но ми се струва, че напредваме доста бързо. Никой от тримата не е запазил място за Канада, но това не означава нищо, тъй като нашето момче вероятно ще промени самоличността си за втория етап от пътуването. Все още търсим, но аз вече имам своите предпочитания.

Най-малко вероятният избор е Йохан Рестовчик, място 12В. По документи е полски професор и не е много лесно да го потвърдим, което само по себе си вече е съмнителни, но по паспорт е шестдесет и три годишен, а изглежда поне на седемдесет. Не мога да си го представя в някаква сериозна тайна операция, а доколкото разбрах, за нещо такова става дума.

Добре, помисли си Кевин, не знаят много подробности. Когато Касъл спря, той не каза нищо.

– Следващият, когото заподозряхме, е Шон О'Флеърти, по документи ирландец. Има някои несъответствия между данните в паспорта му и нашата документация, но предполагам това, е защото косъмът му не е чист в друго отношение. Ако се занимава с нещо, то е свързано с

ИРА.

И остава номер три, Ян Марковиц от място 42В. Още в началото ни направи впечатление. На пръв поглед всичко е окей, но в нашите компютри няма никакви данни за него от официални полски източници. Нито във вестниците, нито в търговските списания, нито в правителствените доклади, дори не и сред членовете на партията. Никакви награди или почетни звания, нищо. Всичко това е много странно за доверен търговски представител, изпратен на изложение в Лондон съвсем сам. Накарахме момчетата от М16 да проверят техните източници, естествено, без да им казваме каквото и да било, и доколкото разбирам, вашите хора правят същото. Но това ще отнеме известно време. Този Марковиц е на средна възраст, добре е физически и се обзалагам, че е той.

– Като вземем предвид всичко това, аз съм съгласен. Да разбирам ли, че вашите хора ще отстранят Специалния отдел и ще работят с нас?

Касъл се ухили:

– Нека приемем, че действаме като съветници и оказваме помощ. Вие ще ръководите шоуто и ще получите всичко, което можем да ви дадем, но и ние искаме да знаем колкото се може повече. Разбира се, Специалният отдел ще бъде нашият главен екип.

– Разбира се – отвърна Кевин и също се усмихна. – Насочете главните усилия към Марковиц. Искам непрекъснато да е под наблюдение, но без да се събуждат подозренията му. Никакви тайни обиски или други подобни. Искам да го опаковате в здрава кутия, но достатъчно широка, за да не се блъсне в някоя стена. Можете да кажете, че който провали това нещо, ще си има големи неприятности с Чичо. Много големи.

Касъл кимна замислено.

– Сложете помощни екипи и на другите двама, докато не отпаднат съмненията. За всеки случай Специалният отдел може да хвърля по едно око и на останалите пътници.

– Наистина големи усилия полагате, за да не пропуснете нищо. Толкова ли е едра рибата?

Кевин не обърна внимание на любопитството на колегата си.

– Нека вашите хора продължават да ровят около Марковиц. Бъдете готови да проследите всеки, с когото той влезе в контакт. Имайте предвид, че всеки момент може да смени самоличността си. В същото време проведете всички обичайни проверки, които правите на участниците в изложението. Ако отнякъде изтече информация, това би могло да прикрие извънредното ни любопитство.

– А не искате ли случайно да подслушваме всички телефони в

страната, за всеки случай, ако някой си Марковиц вземе че се обади на някой от нашите граждани?

Кевин изгледа англичанина изпитателно. Той се шегуваше, шегуваше се, за да го предразположи, за да стопи леда. Поне би могло да е това, помисли си Кевин.

– Не – каза той. – Не мисля, че това ще е необходимо.

Докато самолетът от Берлин все още кръжеше над лондонското летище „Хийтроу“, двама техници от немските тайни служби внимателно махнаха фотоапарата от гишето за регистриране на пътници. Филмът отдавна беше изпратен за проявяване, но устройството трябваше да остане на място, докато не се махнат хората. Техниците не бързаха особено. Гледаха ги само двама души – служител на ЦРУ и отегчения чистач, който чакаше, за да почисти след тях. От време на време минаваха и пътници, но никой не обръщаше внимание на двамата работници.

След петнадесет минути всичко беше готово. Провериха още веднъж да не са забравили нещо и си тръгнаха, като оставиха чистача да измете.

Той нямаше нищо против. През целия ден беше наблюдавал какво става около това гише, дори преди да застъпи на смяна. Бдителността му беше възнаградена, защото преди и след отлитането на самолета наоколо беше видял лица, познати от внимателното разглеждане на някои снимки. Дори забеляза и други подозрителни лица, които се вглеждаха прекалено много в хората наоколо и прекалено внимателно, за да бъдат обикновени туристи. Тези лица той по-късно щеше да опише на професионален художник.

Чистачът свърши работата си много внимателно, като се стремеше да не привлича вниманието на началниците си. След работа той се запъти към дома си. Но когато стигна до блока, в който живееше, изведнъж рязко сви в страничната уличка, прескочи една ниска ограда и се промуши покрай няколко пострройки. След това по тъмните задни улици извървя няколко мили, докато не стигна до една телефонна кабина. Набра номера, който беше запомнил предишния ден. След като обмени сложна парола, каза:

– Хванали са се. Тръгвай! – След това затвори телефона и спокойно се прибра вкъщи.

Този, на когото се обади чистачът, беше куриер на КГБ. Беше дошъл в Берлин специално за да получи това кратко съобщение по телефона. В Берлин не се свърза с никого, дори и с местния представител на КГБ. Веднага щом го чу, куриерът се подготви за връщане в Москва. По

пътя си трябваше да спре в Прага, да телефонира в Москва и да предаде съобщението дума по дума. Нямаше представа какво означава то. Ако някое неприятелско разузнаване го засечеше независимо кога, много трудно щеше да го свърже със сутрешния полет за Лондон.

Веднага след обаждането от Прага Рижов позвъни на Серов, който беше много изнервен.

– Хванали са се на въдицата – каза той спокойно. – Вече са излезли на лов и всичко е в техни ръце.

Серов нямаше нужда да пита кои са „те“. Най-напред, телефонът сигурно се подслушваше и после, въпросът издаваше глупост. Но и без това наистина нямаше нужда. През последните няколко дни той не мислеше за нищо друго освен за Гамаюн и знаеше, че Рижов не би му се обадил за нищо друго.

– Предполагам, че това е добре – боязливо каза Серов.

– Е – чу той пълния с презрение глас, – добре, зле или никак, няма значение. Важното е, че сега топката е в тяхното поле, както казват американците.

– Ами ако нещо не стане както трябва? – Серов искаше да го разберат много добре. Надяваше се, че и някой друг освен Рижов подслушва телефона му.

– Ако нещо не стане както трябва, макар че не виждам какво, нали предвидихме уж всичко, ще трябва да се оправя Крумин. С наша помощ, разбира се.

– Но ако...

– Серов – прекъсна го отсеченият глас, – Крумин ще се справи.

Докато Нурич спеше необезпокояван в хотелската си стая, заобиколена от малка армия служители на британското и американското разузнаване, Малкълм се приготви за първия си работен ден като демографски анкетьор на картографската служба към Министерството на отбраната.

При изследването на селските райони службата работи в близко сътрудничество с Министерството на земеделието. Това министерство има свои представители във всички административни области и те предоставят много ценни сведения на анкетьорите. Малкълм се беше свързал с този представител в района предишната вечер. Уговориха се да се срещнат за закуска в седем тази сутрин.

Малкълм не обичаше сутрините. Остана в леглото десет минути

след като будилникът, предоставен му от старицата вместо услугата „събуждане“, прокълтя в тихата стая в 5,45 часа. Стани, най-накрая си каза Малкълм, ти отново си ентусиазиран правителствен чиновник, само че този път на картографската служба. Повтори името наум няколко пъти, запечатвайки със сарказъм новата самоличност в ума си.

Поне не се налага да нося костюм и вратовръзка, помисли си той, докато обуваше джинсите и намъкваше ризата.

Отключи комбинацията на куфарчето си, после внимателно натисна специалния бутон, прикрит от едната страна. Ако не беше направил това, един детонатор щеше да избухне веднага щом отвори капака. Извади бележника си, една папка със специални формуляри и бланки, моливи, бинокъл, карти и ги постави в брезентовата военна чанта, която беше купил от един магазин в Грейт Фолз. Носенето на куфарчето, което би могло да избухне в ръцете му, го изнервяше.

Усмихна се, докато мушкаше принадлежностите си в торбата. Освен тях добави и един шпионски трилър, за да има какво да чете, ако му се отвори такава възможност. Погледна в чантата. Имаше още достатъчно място за храната, която смяташе да вземе от ресторанта, и за двата термоса – единия за кафе, а другия за мляко. Обърна се отново към куфарчето и се загледа в пистолета.

Много време беше отделено, докато бъде избрано оръжие за него, и при този избор думата изобщо не му беше дадена. Той нямаше представа, че въпросът може да е толкова сложен. Решението трябваше да се вземе след първото му упражнение по стрелба във фермата. Макгифърт го беше накарал да стреля с десет различни модела с различен калибър както револвери, така и автоматични пистолети, като по този начин го запозна с различните типове оръжия и стрелбата с тях. Макар и да беше застрелял двама души с пистолет, той нямаше нужния опит и никога не беше обучаван. Освен това Макгифърт искаше да наблюдава как борави той с различните модели, за да може да предложи на въззрастния мъж най-добрия вариант.

– Бих предложил револвер – каза Макгифърт на Възрастния след първото упражнение по стрелба. В това време Малкълм беше в друга стая, където се учеше да отваря ключалки и да претърсва. Макгифърт разговаряше само с Възрастния и с доктор Лофтс.

– Те са по-прости за употреба – продължи той – и при обучение само от три дни това може да се окаже от голяма полза. Докторът казва, че за „Магnum – 357“, „Колт Питон“ или някой от моделите на „Смит и Уесън“ и дума не може да става, защото можели да събудят стари спомени.

Не съм съгласен, но моя работа са само оръжията, не и главите.

Макгифърт спря в очакване на упрек и се изненада, когато такъв не последва. Доктор Лофтс и Възрастния го гледаха внимателно, но без да говорят. Инструкторът преглътна и продължи:

– Не мисля, че нашето момче би могло да се справи с нещо по-голямо от калибър „38“, а по-малките са просто прекалено слаби. Ако се наложи да използва оръжието, не можем да разчитаме, че ще улучи жизненоважна зона от първия път. Това означава, че трябва да носи нещо, което поне временно ще неутрализира противника му. Това означава калибър, не по-малък от „32“, но не мога да се доверя дори и на това. Връщам се на „38“ и както казах, револвер. Тъй като трябва да го носи скрит, значи трябва да е с къса цев, не повече от четири инча. Аз казвам два.

Като се вземе предвид всичко това, аз казвам да тръгне с лек „Смит и Уесън“, калибър „38“. Той няма външен ударник, който да се закача за дрехите, и цевта му е дълга два инча, така че целият става седем инча и тежи по-малко от паунд. Има само пет патрона, но е достатъчно мощен и достатъчно точен – доколкото Малкълм ще може да го използва, – за да свърши работа. Малък е и ще може да го носи, без да бие на очи. След като видях как стреля, мисля, че това е подходящото за него оръжие.

– Но – продължи Макгифърт – бихме могли да му дадем и „Смит и Уесън“, калибър „357“, с къса цев. Малко по-обемист, но почти два пъти по-мощен, с шест куршума...

– Мисля – прекъсна го Възрастния, – че калибър „38“ без ударник ще свърши работа. Не предвиждаме нашето момче да използва оръжие, но въпреки това искам да умее да брави с него.

– Надявам се да не му са налага да го използва – каза само Макгифърт.

Малкълм гледаше револвера, мушнат в кожения раменен кобур, направен от мека кафява кожа. Равните шевове, тъмносиният, лъскав, твърд метал, кафявата грапава дръжка създаваха впечатление за някаква овладяна обреченост. Беше носил това оръжие по време на обиколката на ракетните площадки и цялото време се беше чувствал нелепо. Тогава го бяха охранявали хора от военновъздушните сили, за които прилепените до бедрата оръжия бяха нещо съвсем естествено. Сега, останал сам и без някаква истинска осигуровка, той се чувстваше дори още по-

нелепо, щом си помислеше за оръжието, скрито под мишницата му и надничашо изпод якето му. Чувството за обреченост, което го изпълваше при вида на пистолета, също го безпокоеше повече, отколкото би искал. Погледна брезентовата си чанта, но отхвърли идеята – с неговия късмет би могъл да я изпусне в ресторанта и оръжието да се покаже. С въздишка той прогони спомена за строгото обезпокоено лице на Макгифърт и заключи куфарчето си. Пистолетът остана вътре.

Спря тъмнозеления джип между два пикапа на паркинга за камиони в края на града. Слезе, заключи вратите и се огледа. До седем оставаха две минути. Не му се искаше да влезе по-рано в ресторанта и да се озърта нервно. Погледна пикапите. И двата имаха поставки за оръжие на задните стъкла. На едната имаше ловна пушка, а на другата карабина. Той поклати глава.

Слънцето се издигна още по-високо и сутринта стана по-светла. Белите стени на заведението го накараха да примижи. Пипна джоба на ризата си за пети път, за да се увери, че е взел слънчевите си очила. Първокласен път № 2 минаваше на няколко метра пред ресторанта. Отвъд него имаше железопътни релси, на които стояха празни товарни вагони. Зад тях към небето се издигаха върховете на няколко хълма. Тъмносиви облаци постепенно закриваха сивевата. Градът се намираше на изток и юг от него и улиците му бяха пръснати безразборно из малка долина в прерията. Малкълм чу кучешки лай, припалвания на автомобили, виковете на родители. От ресторанта долиташе подрънкване на чинии. Гледката в западна посока беше скрита от три дизелови камиона, чиито двигатели работеха на празен ход, докато шофьорите им закусуваха в заведението. Газовете от камионите, бензиновите помпи, палачинките, бекоът, кафето, прясно изораната земя и новопоникналите треви, всичко това създаваше един аромат, който му вдъхваше сили. Може би няма да е толкова лошо в края на краищата, помисли си той и влезе в ресторанта.

Четиримата посетители бяха мъже. Единствената жена беше сервитьорката, за която Малкълм реши, че още не е завършила училище и работи през ваканцията. Двама от мъжете, облечени в работни комбинезони, пиеха кафе и разговаряха тихо. Третият, в гащеризон и с шапка за бейзбол, килната под невероятен ъгъл, седеше на бара с гръб към него. Четвъртият седеше сам на една маса до прозореца и гледаше навън към шосето. Беше едър човек – не дебел или висок – едър. Овехтялата му, лекьосана и обезформена каубойска шапка някога може да е била светлобежова, но сега цветът ѝ беше някаква безименна кръстоска между

сиво и кафяво. Беше със зелена риза, избелели джинси и покрити със засьхнала кал работни ботуши.

Двете светлосини очи на мъжа се вгледаха в него.

– Ей – избумтя гласът му в тихия ресторант. – Ти ли си Роналд Малкълм?

Малкълм кимна.

– Аз съм Джери Стюарт, сядай да ядем. Огромната лапа раздруса ръката на Малкълм и той седна.

– Не ми харесва Роналд – каза Стюарт, съвсем малко по-тихо. – Имаш ли нещо против да ти викам Малкълм?

Малкълм се усмихна.

– Аз също не харесвам особено Роналд и повечето хора ме наричат Малкълм.

– Добре. Предположих, че ще дойдеш навреме и ще си гладен, така че поръчах и за двамата еднакво... Палачинки, яйца, бекон, препечени филийки, портокалов сок и кафе. Имаш ли нещо против?

– Не може ли и малко мляко? – попита Малкълм.

– Как да не може! Може каквото си поискаш, нали ти плащаш! Кажи на момичето, като донесе сока и другите работи. Това там, на паркинга, твоята бричка ли е? – Стюарт не изчака отговора. – Така си помислих. Не е лошо, може да свърши работа, ако – не дай си боже – вземе че завали. По тези места вали доста, ще знаеш. Та значи правиш изследване за правителството, а? Какво е то?

– Е – започна Малкълм, като остави чашата си с вода и се впусна в легендата си, – картографският отдел към Министерството на отбраната иска да анкетира населението около ракетните площадки, за да види как се отразяват те на живота му. Искат да проследят как се променя отношението към ракетите, да съберат социологически данни – как си прекарват времето, какви различия съществуват между тукашните хора и това в районите без ракети, такива неща.

Стюарт погледна Малкълм:

– Значи с това ще се занимаваш следващите две седмици, а? Искаш ли да знаеш какво мисля аз? За това, какво са те накарали да правиш?

Малкълм кимна бавно.

– Мисля, че това е каца с лайна. – Стюарт се ухили.

Малкълм го изгледа, после също се засмя.

– Стюарт – каза той съвсем искрено, – съгласен съм с теб. Сто процента.

– Искам да кажа, по дяволите – продължи Стюарт между хапките

палачинка, – знам какво ще открият тук и без изследване. Хора, които живеят в съседство с атомни бомби, достатъчни да взривят земята, дори не им обръщат кой знае какво внимание. Нямаат никаква полза от тях и само се изнервят, когато си ги спомнят. Защо да мислят?

– Знаеш ли – продължи той след глътка кафе, – това проклето наше правителство понякога прави големи глупости. Глупости! И мога да го кажа, защото хем работя за него, хем плащам проклетите данъци, за да може то да не издъхне.

– Съгласен съм с теб – отвърна Малкълм. – И аз работя за правителството.

Когато пиеха второто кафе, Джери му помогна да си направи план за проучването, като му представи района в серия скици. Когато му каза, че за център на проучването са избрали не центъра на областта, намиращ се на пет мили от градчето, което би било най-логично, а някаква друга ракетна площадка, Джери вдигна вежди, но прие факта като поредната проява на неизбежната и тъжна глупост на властите. Малкълм смяташе най-напред да обиколи районите на юг и на запад от площадката, после тези на север и запад, после на север и изток и да свърши с тези на юг и изток. Паркинс беше дошъл от север. Той щеше да започне от друга посока, за да не предизвиква прекалено големи подозрения, ако случайно се натъкне на нещо в северна посока. Джери настоя да го придружи през първия ден. Макар че възрази, Малкълм беше доволен от това. Обърканата плетеница от черни пътища не беше отразена добре на картите и на няколко пъти щеше да се заблуди, ако не беше Джери. През цялото време той не млъкна. Когато стигаха до някоя ферма, той обикновено излизаше от джипа и с рев подканяше собственика да си измъкне задника от леглото. Най-често мъжете от семействата не си бяха вкъщи. Повечето деца бяха на училище. Джери почтително пазеше тишина, когато Малкълм работеше. Той засипваше фермерските семейства с безумни въпроси, а после се мъчеше да изкопчи какво са видели и са правели в деня на смъртта на Паркинс:

– Избрахме този ден съвсем случайно. Кажете ми, случи ли се нещо необикновено? Не бихте ли ми разказали как протече този ден за вас?

Хората отговаряха любезно и озадачено: Изглежда, всички приемат и признаваха глупостите на правителството.

Внимателно попъльваше безсмислените формуляри при всеки анкетирани. В края на деня не беше открил абсолютно нищо във връзка със смъртта на Паркинс.

Мили боже, каза си той, какво правя тук?

– НИЕ ТРЯБВА ДА ТИ ПОМОГНЕМ – ПРОШЕПНА БЯЛАТА ЦАРИЦА, КОГАТО АЛИСА СТАНА, ЗА ДА ГО НАПРАВИ, МНОГО ПОСЛУШНО, НО И МАЛКО УПЛАШЕНО.

– МНОГО ВИ БЛАГОДАРЯ – ПРОШЕПНА ТЯ В ОТГОВОР, – НО МОГА ДА СЕ СПРАВЯ СЪВСЕМ ДОБРЕ И БЕЗ ТОВА.

Първия ден в Лондон Нурич прекара както всички делегати на изложението. Срещна се със сънародниците си, посети изложбените зали, постоя известно време като турист, дошъл отвъд желязната завеса, в захлас пред гледките и звуците на „капиталистическия“ Лондон, изяде огромни количества странни образци на чуждестранната кухня и отиде на театър с други двама делегати. Нурич приключи вечерта с бренди в барчето на хотела, след което се качи в стаята си. Когато влезе в нея, електронните устройства за следене показаха, че Нурич не използва повече от обичайното време, за да се приготви за лягане. В полунощ микрофоните регистрираха единствено хъркането му.

– И сте сигурни, че не се е срещал с никого, освен с обичайните в такива случаи хора? – попита Кевин англичанина, с когото закусваха заедно на следващата сутрин.

– Напълно – отвърна Касъл, който отпиваше чая си и се чудеше как могат американците сутрин да пият най-напред кафе. Намираха се в тайна квартира на MI5, поддържана специално за гости.

– Марковиц се държа съвсем както трябва, дори се регистрира в службата за сигурност на изложението и при офицера от контраразузнаването към полската група – симпатичен човек, който действа под прикритието на секретар на шефа на делегацията. Не е оставял никъде нищо, доколкото хората ни могат да кажат. Досега никой не е открил нищо, което да говори, че става дума за тайна операция. Хората ни в Полша имат проблеми с уточняването на миналото му, но все още не са сигурни, че е фалшив. Доколкото разбрах, вие имате подобни проблеми.

Кевин не каза нищо и Касъл продължи:

– Полският професор Рестовчик е извън подозрение. Преподава история във Варшавския университет и специализира върху периода на Тюдорите в Англия. Познат е в Британския музей и тамошните хора гарантират за него. В Полша също всичко е наред, а освен това той има овладени огнища на туберкулоза. Като вземем предвид това и възрастта му, става съвсем малко вероятно да е агент.

– Приятелят от Ирландия, Шон О'Флеърти, е съвсем друго нещо.

Специалният отдел проявява особен интерес към него. Паспортът му е фалшив, добра изработка, но фалшив. Военните в Белфаст смятат, че може би е замесен в контрабандата с оръжие на ИРА, най-вероятно американски и източноевропейски марки. Откакто е в Лондон, се е срещнал с няколко съмнителни елемента, но с нито един известен руски агент. Затънал е до шия, но не смятам, че той е вашият човек.

Така че имаме проблем. Ако Марковиц се окаже чист или не този, когото търсите, значи сме изпуснали влака или може би източникът ви е сгрешил. Проверихме и всички останали пътници, и при тях няма нищо. Съвсем нищо.

Ако аз бях руснакът, който ръководи това шоу, досега щях да съм изпратил Марковиц в Щатите. Ако остане повече време, физиономията му ще се запомни и ще бъде рисковано да продължава операцията дори и с променена самоличност. Разбира се, бих могъл да ви помогна повече, ако знаех каква е работната хипотеза или – той видя, че Кевин се усмихва и завърши забързано, – поне малко повече. Но не искам да си пъхам носа във вашите работи, не ме разбирай неправилно.

Кевин умишлено не обърна внимание на любопитството на Касъл.

– Е – каза американецът, като стана от масата и облече самото си, – остава да се надяваме, че ще открием нещо за Марковиц, нали? Да отидем в Центъра.

– Предполагам, че не искаш да увиснеш пред хотела, за да се ориентираш в обстановката или нещо такова?

– Не – отвърна Кевин. – Ако той е нашият човек, ще тръгна към Щатите. Аз ще се занимавам с него там и колкото по-малко време има, за да ме разкрие, толкова по-добре. Освен това вашите момчета работят както трябва, нали?

– Разбира се, стари приятелю, разбира се – побърза да отговори Касъл. Тъкмо се канеха да излязат, когато звънна телефонът.

– Да – отговори Касъл. – Така... Кога? Сигурен ли си? Някаква следа от нашия човек? Как? Добре, погрижете се всички летища и пристанища да се охраняват. Ясно ли е? Казах, да се охраняват! По-добре да не се случва пак! Идваме веднага.

Касъл се намръщи леко и бавно затвори телефона. След няколко секунди се обърна към угрижения си колега.

– Боя се, че е възникнал малък проблем – каза му той със съжаление. – Нашият човек се е потопил и ни се е изплъзнал.

– Какво? – гласът на Кевин беше леден.

– Потопил се е – повтори Касъл нервно – и дяволски ловко при

това. Преди двадесет минути на другаря Марковиц се обадил шефът на делегацията. Била дошла телеграма и поради семейни неприятности трябвало да се върне веднага в Полша. Без никакви подробности. След десет минути си събрал багажа и излязъл от стаята. Нашият човек решил да не ни се обажда, докато не го прихванат по пътя.

Марковиц взел асансьора. Моите момчета решили, че е опасно да се качат с него. Спирал е на три етажа. При едно от спиранията нашият човек слязъл и вместо него се качил двойник. Момчетата искали да хванат истинския Марковиц и не обърнали внимание на двойника, когато той излязъл от асансьора и се отписал от хотела като Марковиц. Чиновникът на рецепцията не е от нашите и никога не го бил виждал. Докато се мъчели да разберат къде е изчезнал истинският, двойникът излязъл на улицата и спрял такси. Едва успели да тръгнат след таксито, след като научили, че господин „Марковиц“ е платил сметката си. В момента е на път за летището. Сутринта са се обадили от името на полската делегация и са измолили да им осигурят резервация за сутрешния полет до Варшава. Двойникът едва ще успее да се качи на самолета.

– А истинският Марковиц?

– Никаква следа – отвърна Касъл мрачно. – Поне досега, макар че хората ми обръщат града наопаки. Предполагам, ще напусне Лондон веднага щом е възможно. По всички летища, гари и пристанища има хора със снимки. Скоро ще имаме хора и по частните летища в случай, че се кани да направи някоя междинна спирка, недалеч оттук, на път за Щатите, но това ще отнеме време.

Касъл погледна колегата и вдигна рамене.

– Много съжалявам, но станалото – станало. Сега поне сме сигурни, че агентът е Марковиц и че е доста добър. Направи го първокласно – и като избор на момента, и като осъществяване. Ако не го подозирахме, никой нямаше да забележи замяната. Естествено, от обичайните проверки на делегацията щяхме да разберем, че си е отишъл, но за да ни пробута версията си, той е използвал нищо неподозиращи хора като например чиновника на рецепцията. При всякакви други обстоятелства щяхме да решим, че полският делегат Марковиц е бил в страната и след това внезапно е напуснал по обясними и разбираеми причини. Проверките на документацията щяха да потвърдят това. Дори нещо да ни се стореше подозрително, щяхме да решим, че е най-много куриер, който е получил пратката и се е върнал у дома. Ловко. Много ловко.

– Да се надяваме, че не е чак дотам.

– Искате ли да заловим двойника или Марковиц, при положение, че

успеем, разбира се.

– Не – отвърна Кевин. – Не сега. Според мен още не е разбрал, че сме по дирите му. Поне така си мисля. Ако го открием пак, трябва да го следваме тайно колкото се може по-дълго време, без да го изпускате. Трябва да узнаем каква е задачата му и това е единственият известен на мен начин да го направим.

Почти два часа бяха нужни на британските сили за сигурност да открият изчезналия руски агент. Човекът, влязъл в Англия като член на полска търговска делегация преди по-малко от два дни, влезе в представителството на „Еър Канада“ и поиска резервацията на името на Рене Ериксон – канадски турист, завръщаш се в Торонто. Агентът на MI5, който го откри, имаше известни проблеми при идентифицирането му, защото, макар че Нурич не беше променил драстично външността си, за да се превърне от Марковиц в Ериксон (различна прическа, други дрехи, изкуствено оцветяване на кожата, за да наподобява тен от Ривиерата), все пак беше приел други маниери, друго държане – беше осъществил психологическата трансформация, която е по-важна от обикновената смяна на реквизита. Ериксон беше стопроцентова канадец – дори и акцентът му беше канадски. Естествените му способности заедно с дрехите и другите помощни средства, оставени му от КГБ в един сейф на гара „Виктория“, биха отклонили от него всякакво подозрение при нормални обстоятелства. Самият Нурич беше доволен от развитието на нещата досега.

– Ловко – не преставаше да повтаря Касъл, докато отиваха с Кевин към летището. – Не знам защо преследвате тази птичка, но след като е толкова добра, явно не е дребна. Внимавай с него, стари приятелю, внимавай. Съжалявам, че за една бройка щеше да ни се изплъзне.

Колата спря пред входа за отпътуване на авиокомпанията TWA. Кевин щеше да лети до Торонто с друг самолет, кацащ петнадесет минути след този на руснака. При него вече имаше достатъчно агенти на американското разузнаване. И двата самолета щяха да бъдат посрещнати от други агенти.

Кевин погледна назад към Касъл.

– Поне го открихме – каза той, – така че голямото зло не се случи. Благодаря за помощта. Чичо ще бъде много благодарен, ако задържите това нещо в тайна колкото се може по-дълго, дори до степен да не предавате доклади. Никога не се знае къде има чужди очи и уши. Също така ще съм благодарен, ако опазите и нашия гръб чист. Помолете момчетата от „Шестицата“ да направят същото и им предайте

благодарностите ни. Довиждане.

Кевин затръшна вратата и бързо влезе в терминала. Касъл остана да гледа вратата още няколко минути, след като американецът изчезна.

Кевин мушна ръцете си още по-навътре в джобовете с напразната надежда да ги стопли. Ругаеше, задето пропусна да си вземе топла дреха, ругаеше капризите на времето, ругаеше (макар и немного) онова, което го е накарало да се занимава с тази професия, но най-много ругаеше проклетия човек, когото преследваше.

Той беше пристигнал в Торонто предната вечер, преспа в евтино общежитие и взе автобус за Ню Йорк. Бяха го проследили до границата. Поради особените, напрегнати и деликатни в юридически смисъл отношения между ЦРУ, със забраната да действа в страната, и ФБР, което можеше да действа само в страната, преследването формално поеха специални агенти на ФБР. Но го поеха именно така – формално. Тези агенти бяха специално подбрани от възрастния мъж, който прокара искането си през комитета „Четиридесет“, който от своя страна го представи почти във вид на заповед пред директора на ФБР.

Макар че този директор пазеше професионалните си прерогативи не по-зле от всеки друг чиновник, той не беше съвсем несъгласен комитетът да поеме отговорност за нещо, което вече е причинило толкова неприятности на военновъздушното разузнаване. След като възрази с половин уста, колкото да се запише в протокола (както всеки знаеше), той оекна и обеща на Възрастния да му съдейства. Той придаде агентите на ФБР към групата за координация със самостоятелни функции. Официално тези агенти действаха от името на ФБР и така отпадна всякакви евентуални съмнения, че ЦРУ или някоя от другите подобни организации провеждат операции в страната. Агентите на ФБР действаха чрез Група „К“, под непосредственото ръководство на агента на ЦРУ Кевин Пауъл и на Възрастния. Директорът на ФБР достигна дори дотам, че позволи на Кевин и на отбрани хора на ЦРУ, на Националната агенция за сигурност и на разузнаването на военновъздушните сили също да се присъединят към Малкълм като „извънредно подбрани специални агенти“, действащи от името на ФБР по специална задача, изпълнявана съвместно със сродни ведомства. Карл умело уреди всички бюрократични въпроси.

В Ню Йорк руснакът се регистрира с канадското име Рене Ериксон, като за свой адрес посочи този на общежитието в Торонто. Това

съответстваше на отбелязаното в паспорта му. Канадската полиция откри, че е запазил стаята си в общежитието преди три месеца и че е плащал наема през цялото време чрез някаква банка в Торонто. Ериксон се беше абонира за списания, беше си открил банкова сметка (но служителят в банката не можеше да си спомни как изглежда) и беше купил някои неща с пари в брой. КГБ, следвайки един от многобройните си планове за действие в непредвидени обстоятелства, беше изразходвал доста усилия и средства, за да изгради една полунепробиваема легенда, просто за всеки случай – ако на някой агент спешно се наложи да я използва. Неприятностите с Гамаюн и Нурич бяха точно такъв случай.

Първият ден на Ериксон в Ню Йорк протече според предвиденото – умерено заможен представител на канадската средна класа вижда големия град за първи път. Екипът на Кевин го следеше плътно – разполагаша с шест души и три автомобили, които непрекъснато се сменяха, за да не вижда едни и същи лица. Въпреки неочакваното пролетно застудяване Ериксон прекара значително време навън – разхождаше се предимно около Таймс скуеър и Медисън скуеър гардън. Стоеше настрана от сградата на ООН. През деня разглеждаше витрините (удобен начин да забележиш, ако зад теб има някой), влезе в няколко магазина, зададе няколко въпроса, но не купи нищо. Всички, с които проведе разговор, бяха тайно заснети и снимките им бяха предадени на спомагателни екипи, които щяха да ги следят, докато не се отстранят съмненията.

Кевин се чудеше на средствата, с които разполага руснакът, и по едно време дори си представи, че отива при него и му предлага да му даде това, което Иска, но при условие то да не е по-скъпо от половината разходи за тяхната контрашпионажна операция. През 1959 година Хрущов с немалко самохвалство беше предложил на Алан Дълес точно това. Дълес, който не намери предложението за забавно, не го прие. Кевин знаеше, че Възрастния също не би счел фантазията му за забавна, но нали на него не му се налагаше да обикаля улиците около Таймс скуеър без топли дрехи в студена пролетна нощ, като се мъчи да остане незабелязан, да не обърка работата на екипа за следене или да не се сблъска с този, когото следи, и през цялото време да се брани от тълпите проститутки със стъклени Погледи, които не преставаха да повтарят монолога си: „Искаш ли? Искаш ли? Искаш ли?“ Кевин се мъчеше да схване ритма на руснака, така че, когато дойдеше времето, да не налети на нещо съвсем непознато.

Обратно на популярното, създадено от телевизията мнение „следенето“ на заподозрян, дори и на неопитен заподозрян, не е никак проста

работа. Кевин беше убеден, че руснакът не знае, че е под наблюдение, но също така, че е достатъчно добър професионалист, за да вземе всички необходими мерки да направи всевъзможни дребни хитрини, за да обърка екипите за следене. Например да не спира да се движи, като хаотично сменя посоката си, да се връща там, откъдето е тръгнал, отново да поема назад, да свива в улици без изход, за да види кой се движи след него, да оглежда витрините за отражения, да прави сложни маневри с асансьорите, да се качва в превозните средства на градския транспорт и да слиза в последния момент. Руснакът правеше всичко това, дори и повече, което потвърди още веднъж подозренията, че той е руският агент и че е добър професионалист. Следяха го, без да могат да мушнат някъде в дрехите му електронно устройство, което да издава местонахождението му. След като операцията беше толкова голяма, никой не можеше да каже със сигурност с каква апаратура за засичане на подобни устройства разполага, а най-важното беше да не разбере, че е под наблюдение. По всяко време и навсякъде задачата би била трудна. В Ню Йорк в този студен дъждовен пролетен ден и множеството задръствания по улиците тя беше безумна. Кевин знаеше, че единственото спасение са обучените, компетентни и интелигентни оперативни работници, участващи в това безумие. Докато се чудеше колко струва то, Кевин в същото време знаеше, че ако нямаше достъп до практически неограничени средства, шансовете да изпълни задачата бяха по-малко от 30%.

Един очукан „Додж Коронет“, модел 1965, спря бавно до бордюра пред него. Кевин погледна вътре, позна главния си помощник, седнал на седалката до шофьора, и се качи отзад. Единствен свидетел на сцената беше някакъв държавен служител от Денвър, който събираше кураж, за да даде утвърдителен отговор на една тъмнокожа дама от занаята.

– Две неща – каза старшият помощник на Кевин, когато се приближаваха към жилищен блок до Сентръл Парк. – Най-напред, нашият човек осъществи контакт.

– Кога? – попита Кевин нетърпеливо.

– Тази вечер, след като вечеря и излезе от хотела. Заговори една жена на Западната 44-та улица, точно пред хотел „Мансфийлд“, уж за да попита за посоката. Нашите хора тръгнаха след нея и заснеха всичко отдалеч, но вероятно снимките не струват пукната пара. Тези фалшиви фургони просто не са това, за което са предназначени, извини ме за шегата. Както й да е, нашият човек очевидно е уреждал други срещи, така предполагаме, защото се видя с жената отново, тридесет и четири минути по-късно. Тръгнаха в една и съща посока, недалеч един от друг,

като от време на време се приближаваха достатъчно, за да могат да разговарят, макар че ако очакваш нещо такова, би могъл и да не забележиш. След около петнадесет минути тя му мушна нещо, пари или инструкции, предполагам, след това се разделиха.

– Коя е тя? – попита Кевин.

– Едно от момчетата на ФБР я позна веднага при втората среща. Казва се Ана М. Брукс, живее в „Куийнс“, неомъжена, четиридесет и пет годишна и е секретарка в някаква надута консултантска фирма, през която минават изпълнители на военни поръчки и разни многонационални компании.

ФБР попаднало на нея случайно. Това станало, когато онзи шарже д'афер избяга през 1972 година, в после насила беше откаран в Унгария, след като се свърза с нас. Доколкото разбрах, свършили са доста добра работа – недостатъчна, за да са сигурни каква функция изпълнява, но все пак открили някои интересни неща. Например, че има необясним достъп до големи парични суми и някои странни привички. Разхождала се по странни места в странни часове. И най-накрая, нещата, с които се занимават клиентите на шефа ѝ. Не са кой знае колко секретни, но в ЦРУ разбрали, че руснаците ги получават малко по-рано, отколкото ако действаша по легални канали. ФБР я наблюдава с надежда, че ще ги заведе до по-едър дивеч. Вече ми казаха, че искат да я задържат, когато им кажем.

– Могат да я арестуват – каза Кевин – при положение, че е просто дребен куриер за свързка с нашия човек и че никой от двамата не знае нищо за другия. Сега вече е ясно, че и двамата не са чисти. Кажете на ФБР, че искам да я следят по същия начин, както и него, и всичко да минава през нас. Задачата няма да е трудна за изпълнение, тъй като тя не е усетила нищо и не се стреми да се прикрие. Проверете я детайлно. Вижте дали не можем да поставим хора някъде около жилището ѝ и в службата ѝ. Кажете на ФБР, ще ни трябва най-напред на нас, ако се окаже, че чрез нея можем да си решим проблема. Това означава, че не бива да има разследване за шпионаж. Просто да я приберат без много шум. Но докаато не им кажем, да не я закачат изобщо.

– Но ти каза, че има две неща. Какво е второто?

– Второто е Стареца. Той е тук, в апартаментата до Сентръл Парк, и иска да те види.

Карл отвори вратата на апартаментата, преди Кевин да натисне

звънеца. Не беше забелязал човека от охраната долу, който някак си беше успял да предупреди за пристигането му, и това, че Карл отвори точно навреме, още повече усили неприязънта му към него. Кевин погледна секретаря на възрастния мъж и забеляза, че бузите му са леко зачервени. Може би му е топло, помисли си Кевин с горчивина.

– Добър вечер, мистър Пауъл – измърмори Карл учтиво с нотка на сарказъм (Кевин беше убеден в това). – Очаквахме ви.

Кевин го последва вътре, без да отговори.

– А, Кевин, момчето ми – каза Възрастния, като стана енергично от канапето. – Трябва да си премръзнал. Карл, донеси на Кевин малко бренди и кафе.

Топлината на апартамента и приветливостта на стареца накараха Кевин малко да поомекне. Свали сакото си и го метна върху един стол, като се направи, че не вижда протегнатата ръка на Карл. Секретарят не каза нищо и отиде в кухнята. Стори му се, че Възрастния се усмихва, но не последва коментар.

– Благодаря, сър – каза Кевин. – Предполагам, чули сте, че нашият човек е осъществил контакт?

– Да – отвърна той весело и отново седна на канапето. Махна на Кевин да се настани в креслото срещу него. – Да, така е. Изглежда, наистина нашият човек не е „чист“, както казвате вие практиците. Боже мили, как се променят тези думи с годините! Понякога ми се струва, че трябва да издадем специализиран речник, за да можем да се разбираме.

Между другото за нашия руски приятел одобрих кодовото название „Роза“. Предполагам, че съм доста голям романтик в душата си. Все се надявам, че той ще разцъфне в нещо наистина голямо и понеже е „червен“, името ми се стори подходящо.

Кевин се усмихна: Карл влезе с поднос, на който имаше димящ кафеник, чаша с чинийка, захарница, каничка с мляко и малко шишенце бренди. Остави го на масата между тях, съвсем малко по-далеч от Кевин, така че да му е неудобно да го стигне.

– Това ли е всичко, сър? – попита секретарят, демонстративно обръщайки се към възрастния мъж.

Той се усмихна.

– Да, засега. Моля те, слез долу в стаята за свръзки и провери дали има нещо във Вашингтон.

– Разбира се, сър.

Кевин изчака, докато Карл излезе от стаята, и си наля кафе.

Докато отпиваше от топлата течност, Възрастния заговори:

– Е, нещата доста напреднаха. Вече сме засекли вражески агент, следим го, вероятно без той да знае това, и от няколко независими, поради което надеждни източници имаме представа за мисията му. Така ли е?

– Така е – отвърна замислено Кевин. По тона на стареца можеше да отгатне, че има нещо предвид и в думите му се крие нещо по-дълбоко.

– Абсолютно и без съмнение е така. И все пак нещо ме тревожи, а от някои неща в доклада ти мога да заключа, нещо тревожи и теб. Прав ли съм?

– Опитах се да направя докладите си максимално пълни – отвърна Кевин предпазливо. Разбира се, възрастният мъж беше прав, но Кевин бе решил, че съмненията му са безпочвени. Не беше ги отразил в докладите си, но, помисли си той, може би несъзнателно съм споменал нещо:

– Разбира се, разбира се, момчето ми, докладите ти са чудесни. Но въпреки това се тревожа. Да видим как стоят нещата. Паркинс се натъква на нещо и бива убит. Генералът идва при мен за помощ. Ти проследяваш движението на Паркинс и научавах малко повече за това, какво е правил. Един от източниците ни в берлинската резидентура на КГБ дочува история, която съвпада с хипотезата на Паркинс. Нещо повече, той дори ни насочва към полета, с който руски агент ще се отправи на запад, ние го идентифицираме и работата ни става все по-плодотворна и по-плодотворна. Много безпроблемна операция в Лондон. Днес нашият човек се „изцапва“, като в същото време проваля техен дребен агент. Очевидно „Розата“ е много добър професионалист, а не просто пешка за жертване. Знам, че не си информиран, но наш източник в Чехословакия потвърди, че се готви пътуване от Берлин до Лондон и че е вероятно пътуването да не спре дотам. Наш източник в ГРУ в Москва твърди, че КГБ очаква някаква активност в западната част на САЩ съвсем скоро и всички техни агенти в района са предупредени да окажат помощ, ако се наложи. И така, малко по малко късчетата се събират. И макар че не можем да видим цялата картина, както казват, ние не сме далеч от това.

– Тогава какъв е проблемът? – попита Кевин почти с отвращение.

– Не знам – отвърна бавно Възрастния. – Просто не знам. Всичко, което сме открили досега, се свързва с операцията, която е провалил Паркинс. Сега единствено е необходимо да засечем в подходящия момент операцията на КГБ, която провежда „Розата“, да потвърдим всички наши хипотези и да я спрем. Всичко изглежда ясно и просто и единственият проблем сякаш е да не изпускате нашия човек от погледа си, докато не решим да го заловим.

– И все пак какъв е проблемът?

– Именно това ме тревожи – отвърна Възрастния. – Всичко се нарежда прекалено добре. Получаваме потвърждения на това, което вече знаем, след това жънем плодовете на това познание. Всичко това ме безпокои. И си мисля, че не виждаме нещо. Нещо, което е пред очите ни, но е толкова голямо и толкова явно, че не го забелязваме.

– Какво ще правим тогава? – попита Кевин с надежда.

– Е, какво можем да направим? Ще продължаваме както досега. И ако изпуснем нашия човек, ти ще отидеш в Монтана и ще го чакаш там.

– А какво ще стане с Малкълм? Между другото, как се справя той?

Възрастният се усмихна.

– А, да. Нашия Кондор. Изглежда, при него всичко е наред. Най-малкото, още не се е издал пред местните жители. Както казват, това за него може да се окаже безценна учебна практика. Надявам се да не му се наложи да прави каквото и да било и смятам, че няма да открие нищо. Но все пак увеличава шансовете ни.

Има и нещо друго. Нашият приятел, генералът, ме преследва и настоява да се усили охраната около ракетните площадки. Не ми харесва тази идея, поне не по този начин. Руснаците ще забележат това и може би ще решат, че това е нашата нормална реакция, но може и да се уплашат, да станат много предпазливи, дори да отменят операцията.

В същото време искам там да имам добър екип, просто в случай, че се наложи да действаме бързо и със сила. В армията има няколко души, които са работили за нас преди и съм уредил да преминат през специален курс в Монтана. Базата им ще е „Малмстром“. Там ще имаме екип, който ще дежури непрекъснато, докато не се изяснят нещата. Те са подобри от охраната на военновъздушните сили, повече може да се разчита на тях, вероятността от тях да изтече информация е по-малка и освен това винаги можем да поискаме допълнителна помощ, ако се наложи. Когато си тръгваш, Карл ще ти съобщи подробностите.

Кевин леко премигна при последните думи на Възрастния. Когато сложи на масата празната си чаша от бренди и се канеше да тръгва, възрастният мъж го погледна и му каза:

– Кевин, момчето ми, ти не харесваш Карл, нали?

Беше повече твърдение, отколкото въпрос. Кевин не знаеше какво да отговори.

– Сър?

– Хайде, Кевин, остави това – каза Възрастния с лек упрек. – Нито съм сляп, нито съм глупав. Ти не харесваш Карл.

Кевин се вгледа внимателно в шефа си. Беше работил с него много пъти, преди да се появи секретарят му. Мислеше си, че разбира кое мотивира възрастния мъж и как да се отнася с него. И, разбира се, Кевин харесваше и уважаваше Възрастния, доколкото човек от тяхната професия можеше да харесва някой друг от същата професия. Реши да бъде пределно откровен.

– Не мога да понасям този кучи син – каза той хладно и тихо.

Възрастния се разтресе от смях.

– Помислих си това – каза той след малко, когато престана да се смее. – Не. Знаех го. Почти всички чувстват същото. Известно ли ти беше това?

– Не е далеч от ума.

– Лично аз, макар че прекарваме заедно много време, имам с него чисто служебни отношения, ако разбираш какво искам да кажа. Не гледам на него така, както... да кажем, на Малкълм или на теб. Мисля, че знаеш това. И усещам неприязънта на другите към него.

– Не мога да не призная, че е компетентен – каза Кевин неохотно.

– Така е, така е, момчето ми. Карл е факир! Истинско чудо!

– Макар че – продължи Кевин – не бих могъл да съдя за неговата практическа работа като разузнавач.

– Аха – отвърна Възрастния бавно и се облегна на канапето, като се поклащаше леко. – Значи поне част от тази неприязън се дължи на това, че не знаеш какво е правил досега, не знаеш какво може да прави. Че не е „окървавен“ член на братството, така да се каже.

Кевин изсумтя и се усмихна.

– Така да се каже, това е една част. Една малка част. А що се отнася до кръвта, не съм сигурен дали във вените му не тече нещо друго.

– Е – каза Възрастния и стана, за да придружи Кевин до вратата. Вратата, зад която той беше сигурен, че чака Карл. – Позволи ми да те успокоя по въпроса за „кръвта“. Както знаеш, налага ми се да вземам ужасно много трудни решения. Длъжността ми първоначално беше създадена с цел да бъде нещо като бюрократично свързващо звено и макар че успях да я разширя до известна степен и да отблъсна тези, които искаха да ме засипят с бумажина, тези задължения все още ми тежат. Помощта на Карл, разбира се, е безценна в тази област, но още по-безценна е тя в оперативната дейност на Група „К“.

Решенията, които трябва да вземем при ръководството на различни мисии и операции, са трудни, много трудни. Ако трябва да ги сравня с нещо, и ти ще се съ согласиш с мен, бих ги сравнил с решенията, които

взема командващият войските във военно време. Трябва да решавам както общите въпроси на тактиката и стратегията, така и въпроси, свързани с отделни хора, въпроси, които засягат живота, ако ми простиш аналогията, на войници като теб и Малкълм, макар че ти бързо се придвижваш нагоре към командирски пост.

Тези решения влекат след себе си голям обем други неща – уморителните, отегчителни дребни ежедневни задачи, заверки, потвърждения, подробности, които, както всичко останало в наши дни, преминават през хаоса на правителствената бюрокрация.

В, тази област Карл е безценен. Социолозите и изследователите на управленския процес, които обикалят наоколо и лепят етикети на нещата, за да може да им се плаща, защото са открили очевидното, биха нарекли Карл „катализатор на процеса на вземане на решения“. Ужасна, тровава фраза, нали? Карл ми помага да си върша работата.

Той е особено полезен при деликатни проблеми като сегашния. Налага се да вземам трудни решения. И тези решения са почти невъзможни във времената, когато синдромът на „окървавеността“ в шпионажа, за който говориш, започне да се измерва в истинска кръв, в истински човешки живот. Нямам предвид нормалните нещастни случаи, съпътстващи занаята. Без тях, разбира се, не може. Имам предвид онези специални, особено трудни за решаване случаи, когато се налага, макар и след дълго обмисляне, да се пристъпи към ликвидиране. Именно при тези специални случаи, Карл е безценен.

Скептицизмът на Кевин пролича в гласа му:

– Не вярвам, че Карл е експерт по екзекуциите. Да, мога да си представя, че му харесва да убива хора, че би получавал удовлетворение от това, но не го виждам като истински убиец. Не е от тези, които обичат рисковете.

– О, не – отвърна Възрастния. – Карл не е това, което наричаш „практик“. Той наблюдава събитията отвисоко и се грижи някои неща да бъдат направени. – Възрастния отвори вратата, ръкува се с Кевин, и преди да се прибере в стаята, му каза: – Той обработва документацията.

– КОГАТО ИЗПОЛЗВАМ ЕДНА ДУМА – КАЗА ХЪМПТИ ДЪМПТИ ДОСТА ПРЕЗРИТЕЛНО, – ТЯ ОЗНАЧАВА ТОЧНО ТОВА, КОЕТО АЗ ИСКАМ ДА ОЗНАЧАВА. НИ ПОВЕЧЕ, НИ ПОМАЛКО.

– ВЪПРОСЪТ Е – КАЗА АЛИСА – ДАЛИ Е ВЪЗМОЖНО ДА НАКАРАШ ДУМИТЕ ДА ОЗНАЧАВАТ ТОЛКОВА МНОГО РАЗЛИЧНИ НЕЩА.

– ВЪПРОСЪТ Е – ОТВЪРНА ХЪМПТИ ДЪМПТИ – КОЙ Е ГОСПОДАРЯТ, ТОВА Е ВСИЧКО.

Възрастният човек се върна във Вашингтон на следващата сутрин с полета от 8,30 часа. В единадесет той взе участие в съвещанието на Съвета за координация. Тези съвещания не се провеждат редовно и до голяма степен зависят от събитията в света и в сферата на разузнаването. Когато настъпи един от редките моменти на спокойствие, тези съвещания могат да се провеждат дори само веднъж седмично. В период на криза и особено ако както обикновено САЩ са пряко замесени в тази криза, съвещанията се провеждат поне веднъж на ден. Тъй като по това време в света нямаше никакви мащабни кризисни явления, въпросното съвещание беше първото от три дни. За по-късно следобед беше насрочено заседание на Комитета „Четиридесет“ и Съветът за координация искаше всичко да е подготвено за тогава.

Тази сутрин председателстваше заседанието представител на Държавния департамент. Независимо че Възрастния ръководеше „К“ и в това си качество беше най-важният член на Съвета за координация, председателството се поемаше от ведомството, чиито проблеми бяха най-належащи за съответния ден. В „спокойни“ дни, когато нямаше неотложни въпроси за решаване, председателството обикновено се поемаше от Държавния департамент.

Представителят на това ведомство беше нов в разузнаването. Преди това беше работил като селскостопански експерт в Африка и в резултат на търпеливата си и усърдна (макар и скучна) работа, както и на разместванията, последвали един бюрократичен конфликт, в който той не беше взел участие, един ден беше направен помощник на държавен служител, на подминистерско ниво. Новата работа му хареса. В добавка на добрата заплата и повишения обществен статус задачите му не бяха нито трудни, нито изискваха никакви особени усилия. Към административните въпроси, свързани с разузнаването, той се отнасяше почти по същия начин, по който боравеше с данните за африканското селско

stopанство, макар че, трябваше да се признае, той знаеше твърде малко за съдържанието на разузнавателните данни, докато все пак циклите на тропическите реколти му бяха ясни.

– Така – каза председателстващият от Държавния департамент, след като военноморското разузнаване завърши редовния си доклад за разположението на съветските и китайските военноморски сили. – Чухме редовните доклади. Има ли някой, който би желал да повдигне някакъв друг въпрос?

– Имам един въпрос – избумтя гласът, на генерал Рот от далечния край на масата. Генералът рядко присъстваше на съвещанията на Съвета за координация, до голяма степен защото главният шеф на военновъздушното разузнаване не го насърчаваше да го прави. Възрастният човек присъстваше на всички заседания и веднага щом видя, че влиза генералът, разбра, че ще се случи нещо интересно. Усмихна се.

– Както повечето от вас знаят – продължи генерал Рот, като говореше по-силно, отколкото е необходимо, – следвайки инструкциите и правилата, свързани с работата ми, и след като получих съгласието на комитета „Четиридесет“, предадох един случай, по който работеха моите хора, директно на Група „К“. Оттогава не съм чул нищо за този случай и не знам докъде са стигнали нещата. Бих желал въпросът ми да се запише в протокола.

Човекът от Държавния департамент се намръщи. Преди да му остане време за повече безпокойства, възрастният човек взе думата:

– Генерале – каза той с успокояващ глас. – Сигурен съм, че сте запознат с ежедневните доклади, които ви изпращаме. Както знаете, няма много какво да се докладва. Ние сме по следите на руски агент, който по всяка вероятност е замесен в операцията, на която вие попречихте. Веднага щом Получим повече информация и овладеем положението напълно, ще направим това, което „Четиридесет“ счете за нужно. Вашата роля, разбира се, също ще бъде определена от този комитет. Ако имате някакви несъгласия с начина, по който се решава въпросът, с който ги помолихте да се заемат, предлагам ви да го отнесете направо към тях.

Генералът се намръщи. Останалите около масата потиснаха или усмивки, или гримаси на отвращение. Всички познаваха генерала и способността му да се превръща в досаден трън. Представителят на Отдела по управлението и бюджета се притече на помощ на Възрастния отчасти, за да си повиши акциите пред него, отчасти, за да ускори края на заседанието.

– Мога да разбера загрижеността на генерала – каза той. – В края на

краищата той играе голяма роля в тази операция. Но сигурен съм, че няма защо да се тревожи. Нашият отдел например има пълно доверие на Група „К“. От чисто управленска гледна точка ние сме доволни от провеждането на операцията. Вярно е, че са включени много средства, но всички те са оправдани. И мога да добавя, сър – той се обърна към Възрастния, – че вашият помощник ни помогна много, за да изясним тези неща.

Възрастният мъж кимна в знак на благодарност.

– Най-много сме доволни – продължи финансистът – от възвръщаемостта на тези средства. От всичко получено досега става ясно, че ще имаме какво да покажем. Не просто данни, а нещо по-сериозно, като този руски агент. Ето това е един резултат, който финансовите комисии биха разбрали. Бог ми е свидетел, това не се случва много често. И така, ние сме доволни, че Група „К“ пое операцията и я води по този начин.

Възрастния му кимна любезно и се усмихна тържествуващо на генерала. Генералът изсумтя, но не каза нищо.

– А какво ще кажете за фактора „правдоподобно отричане“? – попита представителят на Държавния департамент. Той чувстваше, че като председател трябва да каже нещо по всеки въпрос и беше много доволен, че успя да си спомни евфемизма за „оправдана лъжа“.

Възрастният мъж му се усмихна. Наистина трябваше да положи малко повече усилия, за да държи този новак в течение. Отговори му:

– В нашия случай не мисля, че един анализ на фактите би оказал влияние на който и да било етап от операцията. Всичките ни хора действат от името на ФБР. В „Четиридесет“ са доволни и смятат, че това наше прикритие е достатъчно, дори че не е нужно. При всички случаи операцията е добре обезпечена в правен смисъл.

– Добре тогава – отвърна председателстващият. – Предполагам, че всички са доволни. Убеден съм, че колегата ще държи в течение нашите ведомства и „Четиридесет“. Ако няма нищо друго, можем ли да считаме заседанието за закрито?

Малкълм остави чашата кафе на кухненската маса на Нийл и Фран Робинсън в Уитлаш, Монтана, по времето, когато представителят на Държавния департамент закри заседанието във Вашингтон. Къщата на Робинсън беше първото му посещение за деня и той се надяваше то да се окаже съществено. Между „град“ Уитлаш и ракетната площадка имаше само една ферма. Тя не лежеше на правата линия между площадката

и градчето, но беше най-близо до ракетите от всички останали постройки. Малкълм знаеше, че Паркинс може да е тръгнал от тази ферма и да е решил да бяга (от какво, мислеше Малкълм) към ярко осветената ракетна площадка вместо към тъмното тогава градче. Тази ферма беше собственост на братята Бел – Луис и Даниъл. Когато ги анкетира, те му казаха, че на тази „случайно“ подбрана дата не са били там. Не добавиха почти нищо повече. През повечето време лицата на тези братя на средна възраст бяха враждебни. Сега му трябваше потвърждение на думите им и се надяваше, че Робинсън ще му го дадат.

Пристигна достатъчно рано, за да намери всички вкъщи. Бащата, Нийл, и племенникът Пийт, двамата мъже, живеещи постоянно във фермата, се бяха прибрали от работа, за да си починат и да вземат някакви сечива. Жената на Нийл, Фран, печеше нещо във фурната и през цялото време, докато Малкълм седеше до голямата маса, си тананикаше нещо. Там бяха още Нийл, Пийт, Дейв Ливингстън (роднина от Канзас, дошъл на гости) и бабата Клеър Стоу – удивително жизнена старица, – за която Малкълм реши, че е на седемдесет, макар че при външния ѝ вид не можеше да е съвсем сигурен. Дъщеря ѝ, Фран, изглежда, беше прехвърлила четиридесетте. Нийл изглеждаше на около петдесет. Пийт беше на около тридесет и пет и в цветущо здраве. Дейв Ливингстън също беше някъде на средна възраст.

Малкълм хареса домакините си. Както и останалите фермерски семейства, които беше посетил, те знаеха всичко за него. Поне, мислеше си Малкълм с леко чувство за вина, знаят прикритието ми. Бяха готови да му помогнат и му даваха повече, отколкото беше поискал. Особено Нийл. Високият, почернял от слънцето глава на семейството пое ролята на говорител и изглеждаше заядан за нова публика, която да чуе старите му истории, които всички наоколо, изглежда, бяха слушали стотици пъти. Докато говореше, той жестикулираше със загубелите си ръце.

– Дявол да го вземе, Малкълм, няма нищо особено във фермерството край тия ракети. Приемаме го както е. Семейство Ливингстън винаги е гледало така на нещата още откакто са дошли на тази земя и са я облагородили преди много години. Много работи са се случили през това време. Не ни хареса, че загубихме земята заради ракетите, но ако не е едно нещо, все ще изникне друго, така че каква е разликата? Въобще не се притесняваме. И не мисля, че някой друг наоколо се притеснява.

– Нийл Робинсън – обади се старицата, – не досаждай на мистър Малкълм със скучната ни семейна история. Не му е изтрябвало да знае всичко за Ливингстън или за Стоу. Сигурно ще се отегчи до смърт,

освен ако не извадим някой истински скелет от гардероба.

Малкълм се засмя заедно с всички останали. Забеляза, че Нийл Робинсън не сметна гълченето на тъща си за забавно. Наистина той се усмихна, но Малкълм забеляза как устните му се присвиват, как един нерв трепна в ъгълчето на окоето му.

– Права си, майко. Права си. – Нийл се изправи бавно и отиде до хладилника. Отвори го и извади ниска, тумбеста бутилка. – Ще отида до Кинсайд да видя да не би Мат да има нужда от помощ с трактора, дето го е заразглобявал.

С наведена глава и бира в ръката, Нийл бавно излезе от къщата. След като се затвори вратата, известно време никой не каза нищо. Когато пристигна, Малкълм беше забелязал касата с бирени бутилки пред вратата, но досега не се беше сетил за тях. Никой не го гледаше и той не гледаше никого. Жената на Нийл тропаше зад него с някакви тенджери, след това обяви:

– Мисля да се кача горе да оправя леглата.

Тя излезе бързо от кухнята. Малкълм чу стъпките ѝ по стълбата. Отново настъпи тишина.

– Трябва да извиниш Нийл и Фран. – Тишината беше нарушена от Дейв Ливингстън. Мекият му тон загатваше за това, което Малкълм се беше досетил. – Нийл... Нийл има проблем.

Малкълм кимна и си спомни детинството си, с редките и конфузни визити на чичо си.

– Да... добре – продължи Малкълм, като несръчно се мъчеше да излезе от неловкия момент и да се насочи към работата, – но исках да ви попитам за определения в изследването ден. Всички ми казахте какво сте правили в него и всичко е в реда на нещата. Чудех се дали няма да можете да ми кажете какво са правили съседите ви, ако, разбира се, сте забелязали. Вече разговарях с тях, зададох им същите въпроси, но понякога хората забелязват по-добре какво са правили другите, отколкото да си спомнят за себе си.

– Колко върно е това! – обади се племенникът Пийт. Той стана бавно и каза: – Ще отида да видя как е Нийл.

– Е – каза Дейв, протегна крака и се облегна на стола си, – нека помисля... През цялото време бях наоколо, така че сигурно ще си спомня какво са правили съседите. Когато съм в отпуск като сега и разполагам с толкова много време, нещо, с което не съм свикнал, наблюдавам нещата и хората, макар че в градче с три обитаеми къщи като това няма много за гледане. Все пак то е някакво разнообразие в сравнение със службата.

Единствените хора тук са Кинсайд от другата страна на пътя и старият Гордън, който държи магазина и бензиностанцията на завоя. Не ме питай как оцелява. Парите си получава от социалните осигуровки. Не мисля, че енергийната криза въобще го е засегнала, защото никои не купува бензин от него освен някой случаен камион или заблудил се турист, който е пресякъл границата тук вместо по магистралата покрай Суийтграс. О, всички му помагат по малко, но нищо значително.

– Нийл се мъчи да купи имота му от години, така че той да може да отиде в града и да получи подобри грижи – добави бабата, без да скрива упрека си към своя съвременник. – Ми той е почти сляп и не чува, а си няма никои, който да се грижи за него. През цялото време го държим под око, да не би да загази нещо.

– През цялото време беше както обикновено – продължи Дейв. – Седя на прозореца до тъмно, после си легна. Може би се е махнал оттам, за да хапне или да отиде до клозета, но почти не стана от стола си. Той какво ти каза?

Малкълм се засмя.

– Немного. Почти не разбра какво го питам, макар че ми се струва, че го правеше нарочно. Май не обича правителството.

Дейв също се усмихна.

– Малко хора го обичат.

– А тези, Кинсайд? – продължи Малкълм.

Дейв се намръщи.

– Те са само двама, Шърли и Мат. Предполагам, че Мат е работил цял ден. Видях го един-два пъти. Мисля, че подготвяше камиончето. Шърли отиде до града.

Малкълм кимна. Беше чул всичките неприятности с това камионче от Шърли Кинсайд – хубава, макар и малко похабена жена на около тридесет. Време е за главния въпрос, помисли си той.

– Ами тези... най-близо до градчето, струва ми се, че бяха Бел, двамата братя надолу по пътя. Спомняте ли си какво са правили този ден или вечерта? Видяхте ли ги, нещо случи ли се в тяхната ферма?

Дейв погледна бързо към бабата. Тя се усмихна и вдигна рамене. Дейв продължи:

– Е, ние не контактуваме много с братята Бел. Те се държат настрана, а ние нямаме нищо против.

Малкълм облиза устни. Може би. Само може би.

– Държат се зле?

Дейв се засмя подигравателно:

– Да кажем, че не са от нашия тип.

– В какъв смисъл? – Пулсът на Малкълм се ускори.

– Е – Дейв се наведе напред, сякаш не искаше бабата да чуе, – ще кажа само, че откакто се пренесоха тук някъде през шестдесетте, не са се сприятелили с никой освен помежду си и се говори, че не са само братя и съдружници, ами и още нещо.

– Не разбирам.

Дейв отвори уста да заговори, но старичката го прекъсна:

– Стига, Дейв! Недей да клюкарстваш.

– По дяволите – отвърна Дейв. – Рано или късно ще научи за това, какво толкова, ако го чуе от нас? Истината е – Дейв шепнесе, – всички ние смятаме, че Бел не са братя.

– Ами какво са? – прошепна в отговор Малкълм, усещайки нелепостта на шепненето им.

– С обратна резба – отсече Дейв и се облегна на стола.

– О!

Дейв се ухили.

– Можем ли с нещо друго да бъдем полезни? Още кафе? Още някакви въпроси?

Малкълм благодари, каза, че няма нищо повече, сбогува се и се качи на джипа. Остана за миг на седалката, без да потегли. Къщата на Робинсън беше вляво. Малко по-надолу имаше някакви складови постройки и гараж, от същата страна на пътя. На западната страна на улицата беше къщата на стария Гордън и двете бензинови колонки отпред отбелязваха края ѝ – едната беше обърната успоредно на пътя, водещ на юг, а другата беше успоредна на по-лошия, черен път на север, към канадската граница и към един малък заслон, използван понякога от шофьори, опитващи се да избягнат контрола на щатската комисия по търговията. Вдясно от Малкълм, срещу къщата на Робинсън, се намираха имотите на Кинсайд – къща, складово помещение, гараж и малка барака за сечи-ва. Другите къщи на това някога процъфтяващо градче бяха зад него – празни, дървени черупки със заковани врати и прозорци заради вандалите, които така и не са дошли. Общо имаше към двадесетина постройки.

И изминах целия този път само за да открия двама педераста, които си живеят заедно в една ферма, помисли Малкълм, който беше свикнал да попада на гадости. Запали мотора на джипа. Преди да включи на скорост, той погледна между постройките вляво към нивите. Ракетната площадка, където беше убит Паркинс, се намираше на пет мили оттук,

зад три хълма. Площадката не можеше да се види оттук, но той си помисли, че отблясъкът на силното осветление нощем сигурно се забелязва. Погледна страничното огледало. Както беше разместено, в огледалото се отразяваше малкото кафяво петно, което беше покривът на Бел. Той едва можеше да го различи на хоризонта, а под него бяха единствените двама подозрителни индивиди, на които беше попаднал при разследването си.

Мили боже, помисли си той и включи на скорост.

Късно следобед той излезе от мотела си, за да намери някой нов ресторант. Докато се чудеше в коя посока да тръгне, един автобус на фирмата „Грейхаунд“, тръгнал към Сейнт Луис, бавно потегли от манхатънската автогара „Порт Оторити“. С този автобус пътуваха канадският турист Рене Ериксон и четирима агенти на американското контраразузнаване – една жена и трима мъже – заедно с няколко енергични възрастни жени, беззъб старец, изпоцапан моряк, няколко изтощени студенти, завръщащи се в колежа си, двойка на средна възраст от Дюбюк, завръщаща се у дома на „разумна“ цена след неразумен втори месен месец, един нервен, избягал от дома тийнейджър и две монахини на неопределена възраст, които продължаваха да носят традиционни одежди. По време на тридесет и две часовото пътуване освен хората за крайната спирка в автобуса сяха да се качват най-различни хора за по-малки разстояния. Дори и шофьорът не знаеше, че още от напускането на Ню Йорк пред и зад него се движат автомобили на американските служби за сигурност.

Един час преди този автобус да потегли, Кевин се обади на възрастния мъж:

– Нашият човек се размърда, сър. „Розата“ си купи билет за автобус до Сейнт Луис. С него ще пътуват наши хора и ще го държим под око през цялото време.

– Добре, Кевин, добре. Този автобус директен ли е, или има спирки по пътя?

– Има, при това много, но само два престоя са по час и половина, останалите са по за няколко минути. Тази линия обслужва селища встрани от главните пътища. Трябва да пристигне някъде следобед вдругиден. От ФБР в Сейнт Луис ми казаха, че нямат сведения след това да си е запазил място за пътуване другаде с обществен транспорт, така че е възможно да осъществи контакт там.

– Добре, момчето ми. Не го изпускате от очи.

– Няма, сър. Как е Кондора?

– Справя се добре, но се боя, че силно се отегчава от задачата си.

Поиска да проверим двама заподозрени, но не е сигурен, че ще открием нещо, което да ги свързва с нашия проблем. От това, което ми каза, мога да съдя, че е прав, но все пак се радвам, че успя да изрови нещо. Това показва, че мисли, защото, ако търсиш както трябва, винаги можеш да намериш нещо подозрително. Държа го в течение на събитията досега. Не можем да бъдем сигурни какво ще му роди главата.

– Нещо друго?

– Не – отвърна Възрастния. – При нас няма нищо. Ще се чуем скоро.

Възрастният мъж беше излъгал Кевин, макар и неволно. Наистина, той не знаеше нищо ново, но това не означаваше, че не се опитва да научи. Много внимателно с помощта на ЦРУ и независимо от операцията във връзка със смъртта на Паркинс Възрастния опипваше почвата в руското разузнаване с надежда да открие нещо необичайно. Чувстваше, че нещо не е наред и искаше усилията му или да потвърдят, че страховете му са безпочвени, или да му подскажат някакъв изход.

Всичките тези проучвания не му донесоха нищо, което вече не знае. Това го караше да се чувства още по-несигурен.

– НЕУДОБЕН ЗА ТИЧАНЕ ТЕРЕН! – КАЗА КРАЛИЦАТА. – СЛУШАЙ СЕГА, РАЗБЕРИ, ЧЕ ТРЯБВА ДА ТИЧАШ С ВСИЧКИ СИЛИ, ЗА ДА ОСТАНЕШ НА ЕДНО МЯСТО. АКО ИСКАШ ДА СТИГНЕШ НЯКЪДЕ ДРУГАДЕ, ТРЯБВА ДА ТИЧАШ ПОНЕ ДВА ПЪТИ ПО-БЪРЗО!

Следващата сутрин в Монтана беше ясна. Настроението на Малкълм се подобри чувствително, когато стигна до ресторанта, за да закуси. Вече познаваше повечето от сутрешните посетители, поне по физиономия, и любезностите, които разменяше с тях, бяха съвсем искрени. В 7,45 той беше на десет мили от Шелби, където трябваше да излезе от шосето и да тръгне по прашния път, който щеше да го заведе в квадратна между север и изток от ракетната площадка, където бе убит Паркинс.

В дългите часове, докато пътуваше, Малкълм слушаше различни радиостанции на УКВ – от малките местни програми, пълни с фермерски новини, местни клоки и умерено „популярна“ музика, до големите, които непрекъснато предаваха кълтри-музика. През повечето време той слушаше една станция от Грейт Фолз.

По-голямата част от съвременната популярна музика отегчаваше Малкълм и му беше противна, но сутрешната програма на станцията от Грейт Фолз беше насочена към по-старото поколение – родените в първите дни на рокендрола, в края на петдесетте и през шестдесетте години.

Тази музика караше Малкълм да се чувства свеж. Денят беше топъл, на необятното синьо небе нямаше облаци и джипът му се движеше гладко по пътя. Караше с умерена скорост, прозорецът му беше отворен и чистият пролетен въздух обливаше лицето му с ароматите на земя и зеленина. Тананикаше си и си пееше заедно с радиото.

Пътят беше пуст. Половин час, след като се отклони от главното шосе, той не среща никого. В този сектор имаше малко ферми и най-близката беше на единадесет мили от ракетната площадка. Съмняваше се, че Паркинс може да е дошъл някъде оттук. Възрастният мъж се беше съгласил с него предната вечер – за да не събуди подозрение, трябваше да обиколи и тези ферми.

На три мили от първата ферма Малкълм се изкачи по един хълм и видя спряна край пътя кола. Първата му мисъл беше, че е опасно да се спира на такава място, тъй като няма видимост. Колата беше в дъното на долчинката от другата страна на хълма. Той намали скоростта. Не

разбираше от автомобили, но видя, че е доста нов модел и в добро състояние въпреки няколкото драскотини по синята боя. Някой се беше навел над предницата, с гръб към него. Човекът чу мотора на джипа и се обърна. Беше жена и се мъчеше да се справи със спукана гума. Малкълм спря на няколко крачки от колата и слезе, за да помогне.

Веднага забеляза канадския регистрационен номер. Вероятно е заблудила се туристка, помисли си той, или пък фермерско момиче от Алберта, тръгнало на гости и озовало се, без да иска, в Съединените щати със спукана гума.

Второто нещо, на което обърна внимание, беше самата жена. Средна на ръст и някак си набита. Спомни си уроците по идентифициране на Макгифърт и полу на шега я описа като за полицейски доклад – ръст един и шестдесет и пет, телосложение нормално, тъмнокафява кожа (индианка?), приятно, привлекателно лице. Кафяви очи, черна коса. Облечена с мушамено яке (средно голям бюст, помисли си Малкълм непрофесионално), джинси, маратонки. Приятна усмивка.

– Извинете – каза тя. Гласът ѝ беше мек и плътен. – Бихте ли ми помогнали?

Малкълм също ѝ се усмихна.

– Ще опитам, макар че, трябва да ви предупредя, нищо не разбирам от коли.

Тя се засмя.

– Не е кой знае какво. Не мога да развинтя гайките.

Малкълм се замисли. Това беше първата неомъжена жена (той реши, че липсата на халка означава и липса на съпруг), горе-долу на неговата възраст, с която разговаряше, откакто беше пристигнал в Монтана. Разбира се, глупаво беше да се опитва да установи някакви „отношения“ с нея – тя щеше да се върне в Канада, а той продължаваше изследването си. Въпреки това още преди да стигне до колата ѝ, той видя във въображението си как двамата вечерят заедно в Шелби.

– Ще опитам – каза той. Смръщи се, за да изглежда компетентен и сериозен.

Хвана гаечния ключ с две ръце и клекна (панталони, не се късайте, изкомандва наум). Промърмори:

– Може би сте въртели на другата страна.

Отговор нямаше. Стори му се, че чува шумолене на дрехи и хрущелене на чакъл, но беше твърде съсредоточен върху работата си, за да обърне внимание. Последното нещо, което си спомняше, беше силата, с която натисна студения ключ. Момичето го удари с палката по тила и той

се свлече на земята, като загуби съзнание. При падането ключът се измъкна от гайката на колелото и го удари по глезена. Не почувства болка.

Момичето извика тихо. Мъжът, скрит в дренажната тръба под пътя, излезе и застана до Малкълм. Цветът на кожата му също беше кафяв. Той бързо го претърси, а момичето в това време му направи инжекция. Преди да напъхат Малкълм в багажника на колата, мъжът облече якето му. Напомпа гумата с бутилка сгъстен въздух, спусна крика и мушна инструментите до Малкълм в багажника. След това от една брезентова торба извади канадски номера от Алберта и ги завинти на джипа. Докато правеше това, момичето скри с лепенки емблемите на Министерство-то на отбраната върху вратите. Мъжът се качи на джипа и потегли на север, а момичето го последва на около миля по-назад. Всичко това, от пристигането на Малкълм до потеглянето, им отне по-малко от пет минути – съвсем приемлив риск при дадените обстоятелства.

Мъжът и жената не размениха нито дума помежду си.

Колата и джипът се движеха по пътища, покрити с чакъл, но най-често минаваха по калните коловози, прокарани от фермери и контрабандисти. След двадесет минути бяха на канадска територия. След още половин час се намираха на тридесет мили от мястото на отвлечането и не бяха срещнали никого по пътищата. Целта им беше ферма на около десет мили от едно градче, горе-долу четири пъти по-голямо от Уитлаш. Отклониха се от пътя и влязоха в двора на фермата. Момичето спря колата отзад, недалеч от вратата на кухнята. Мъжът паркира джипа в гараж и затвори вратата. Тръгна към къщата, като си тананикаше леко. Двамата невъзмутимо пренесоха отпуснатото тяло на Малкълм вътре.

Кондора беше заловен и никой дори не можеше да предположи това.

На петнадесет мили източно от Синсинати автобусът, с който пътуваше Нурич, се отклони от магистралата. Един нормален автобус би продължил до града, без да спира, но тази линия се поддържаше именно за да обслужва множество странични малки станции. Шофьорът нямаше нищо против да работи по нея. Наистина, досадно беше да се отклонява от магистралата и да проверява дали има нови пътници във всяко малко селище, но поне щеше да види тези градчета, преди да изчезнат или да бъдат погълнати от разрастващите се предградия.

Той сирия между два камиона с работещи двигатели. Шофьорът нямаше нужда да подканя пътниците да слязат, да се разтъпчат, да си

починат, а тези, които могат да си позволят, да опитат храната. Агенти-те, пътуващи с Нурич, не го изпуснаха от очи, макар че това беше само една от многото спирки по пътя към Сейнт Луис. Досега не беше извършил нищо подозрително. Тук също не очакваха да се случи нещо. Размениха погледи, когато руснакът взе пътната си чанта, но когато излезе от тоалетната избръснат и с нови дрехи, се успокоиха.

Нурич си поръча доста голяма порция телешко печено с картофи и зеленчуци, пай, мляко и кафе. Четиримата агенти се пръснаха наоколо. Двамата по-възрастни седнаха с гръб към него. Илейн, жената, и помладият агент, който беше с дълга коса, джинси и протрита риза, за да прилича на студент, седнаха на бара от двете страни на руснака. Един агент от двете коли, движещи се пред автобуса, чакаше на бензиностанцията и се правеше, че говори по телефона. Всъщност разговаряше по малка радиостанция с Кевин, който беше паркирал на пет мили по-назад по пътя.

– Седи и се храни, както преди – каза агентът. – „Розата“ е под наблюдение. По разписание автобусът трябва да потегли след осемнадесет минути. От самото начало шофьорът спазва разписанието до секундата, така че няма причини да мислим, че този път ще закъснее.

– Къде са останалите от екипа? – попита Кевин, който гледаше колите, профучаващи покрай него по магистралата.

– „Едно“ е пред бензиновите колонки. Ако „Розата“ се надигне, би могъл да го види. Готов е да тръгне, но един от нашите се прави, че човърка нещо по мотора, и задава тъпи въпроси на бензинджията. „Две“ е паркиран до някакви постройките на стотина метра от бензиностанцията. Те са готови да действат.

– Окей – въздъхна Кевин отегчено. Вероятно до Синсинати нищо нямаше да се случи, но дори и там нямаше голяма вероятност. „Розата“ отиваше в Сейнт Луис и Левин не знаеше какво го очаква там.

– „Две“, говори „Център“. Ще тръгнете три минути преди потеглянето на автобуса. Карайте бавно, за да не се отдалечите много. „Едно“, вие ще тръгнете при самото потегляне на автобуса. Дръжте се близо, но не дотам, че на „Розата“ да му се стори интересно. Кажете ни, когато тръгне автобусът, тогава ще потеглим и ние и ще влезем заедно в града. Там ще ни очакват два местни екипа в случай, че нашият човек реши да слезе. Дръжте се само още няколко часа. Край.

Кевин окачи микрофона на мястото му. Пое изсъхналия сандвич със сирене, който му подаде човекът от задната седалка. Шофьорът, който изчака да минат няколко коли, мушна тежкото си тяло зад волана.

– Братко – каза той, – омръзна ми да съм в тая кола. Мислиш ли, че ще слезе в Синсинати? С удоволствие бих поработил пеша.

Кевин поклати глава.

– Съмнявам се. Освен ако не трябва да се срещне с някого там. Но с него не можем да бъдем сигурни за нищо.

Шофьорът изпухтя и се протегна да вземе термоса с кафе. Кевин отхапа от сандвича. Спомни си, че последния път беше ходил в Синсинати, за да вземе Малкълм. За миг се зачуди какво ли прави той, след това преглътна и се замисли за една секретарка в нюйоркското бюро на ЦРУ.

Шофьорът на автобуса подкани пътниците да се качват едва пет минути преди времето за тръгване. Собственикът на заведението му беше симпатичен и знаеше, че колкото повече стоят пътниците му, толкова повече ще купуват. Никога не е лошо да направиш услуга на приятел, мислеше шофьорът. Близко половината пътници веднага се качиха, включително двамата по-възрастни агенти. След още две минути бяха заели местата си всички, с изключение на петима души – една старица, морякът, двамата други агенти и „Розата“.

Старицата шумно допи кафето си, хлъдна и започна да брои монети, за да си плати сметката. Качи се на автобуса две минути преди тръгването. Останаха морякът, двамата агенти и „Розата“. Руснакът нямаше вид да бърза. Двамата агенти станаха неспокойни.

Морякът даде на жената добър претекст. През целия път той ѝ хвърляше погледи. Не беше особено хубава, но пък и той не беше претенциозен. Тя беше единствената жена, по-възрастна от осемнадесет и по-млада от петдесет, която пътуваше сама в този автобус. Илейн беше забелязала вниманието на моряка и ѝ беше забавно да си представя как ли би реагирал, ако научеше, че в чантата си има пистолет и радиостанция, а към корема ѝ с лепенка е прикрепен остър като бръснач нож. Докато старицата плащаше сметката си, морякът реши, че е време да действа. Той се наведе и без да ѝ спестява дъха си, вонящ на вкиснато, я попита дали не би седнала до него в автобуса. Илейн бързо се възползва от предоставената ѝ възможност. Силно и категорично тя му отказа и му обясни, че ако не я остави на мира, ще повика шофьора. Разочарованият моряк измърмори едно много красноречиво пожелание и се отдалечи. Тази случка даде възможност на Илейн да отложи качването си на автобуса до последната възможна минута.

Нурич не мърдаше. Беше платил още когато келнерката му донесе поръчката, така че явно не чакаше сметката си. Оставаше една минута

до тръгването. Илейн много внимаваше да не го погледне, но както тя, така и колегата ѝ, който се канеше да тръгне, бяха забелязали, че чантата на руснака е до краката му. Никой друг в ресторанта не беше видял това. Келнер-ката правеше нещо зад бара, касиерът не можеше да види чантата от мястото си, а готвачът беше в кухнята. Единствените други посетители бяха трима шофьори, седнали в другия край на заведението.

Младият агент се качи на автобуса преди „Розата“. Мястото на Нурич беше в предния край. Тримата мъже седяха зад него, а Илейн – на предания ред. Младият агент и Нурич се качиха на автобуса, тридесет секунди преди тръгването.

Умът на Илейн работеше трескаво. Трябваше да избира – или да тръгне след руснака, или да остане и да наблюдава чантата му. Нямаше време внимателно да обмисли решението си или да потърси помощ. „Розата“ можеше да е оставил чантата си нарочно, за да я вземе някой или наистина да я е забравил. Ако извадеше радиостанцията, за да предупреди другите, получателят можеше да я забележи и всичко да се провали. Ако отидеше да се обади от стаята за почивка, нямаше да има кой да наблюдава чантата. Можеше и да изпусне автобуса и така да се издаде – ако не се качеше, руснакът щеше да разбере, че някой е останал заради чантата му. Не искаше да разваля плановете му, като се направи на услужлива дама и му занесе чантата. Захапа устната си, след това наум използва ругатня, подобна на тази на моряка, и се качи на автобуса миг преди шофьора.

Потеглиха бавно. Двамата по-възрастни агенти, които се бяха качили първи, не знаеха за чантата, но усещаха, че може би нещо не е наред. Никога досега не се беше налагало някой от тях да се качва в последния момент. Всичко необяснимо или необикновено автоматично означаваше неприятности. Но както и двамата им колеги, които знаеха за чантата, те бяха безпомощни. Не можеха да разговарят с никого. „Розата“ седеше спокойно на мястото си.

Автобусът премина покрай бензиновите колонки и после тръгна към разклона. Нурич стана точно когато шофьорът спря, за да се убеди, че по него няма движение.

Успя елегантно да се приближи до човека зад кормилото и да го заговори. Момичето го чу да казва:

– Вижте, забравих си чантата. Искам да сляза. Ще взема друг автобус за града. Ще оправя нещата с представителя ви в Синсинати.

Изненаданият шофьор машинално натисна бутона за отваряне на вратата. Преди да успее да каже каквото и да било, Нурич беше слязъл.

Шофьорът вдигна рамене, затвори вратата и потегли. Когато вратата, се прибра зад гърба на Нурич, Илейн потрепери. Тя затвори за миг очи, после се обърна към колегите си. По лицата им беше изписана същата безпомощност. Не можеха да спрат автобуса и да се втурнат след руснака, защото щяха да се издадат. Той можеше и да е разбрал, че го следят, но можеше и да е предприел този ход като предпазна мярка. Автобусът намали скорост още веднъж, при знака „стоп“, преди да навлезе в главния път.

Илейн погледна шосето. Всички техни коли бяха твърде далеч, за да могат да поемат „Розата“ и да видят дали не осъществява контакт с някого, дори и да им се обадеше веднага. Трябваше да рискува. Ако реагираше, наистина имаше опасност да провали операцията, но провалът щеше да бъде стопроцентов, ако не направеше нищо.

Тя изтича напред и заговори неясно на шофьора:

– Моля ви, моля ви, спрете, искам да слеза тук! Бременна съм и ми стана лошо. Ще повърна! Ще се обадя в Синсинати и мъжът ми ще ми вземе багажа, после ще дойде да ме прибере.

Без да дочака отговора, тя натисна бутона и изскочи навън, преди автобусът да е спрял напълно. Препъна се, но не успя да падне.

Обърканият шофьор я изгледа през прозореца. Устата му увисна от изумление, после той философски поклати глава и затвори вратата. Човек просто няма представа какво може да се случи. Когато автобусът потегли тя остана неподвижно. След като мина покрай нея, вече нищо не я прикриваше откъм бензиностанцията. Ако „Розата“ наблюдаваше автобуса, щеше да я види. Ако имаше оръжие, можеше да я застреля, преди тя да успее дори да види къде е. Тя несъзнателно се присви в очакване на изстрела.

Такъв не последва.

Бавно, много бавно тя се върна назад към заведението, като притискахе чантата към гърдите си. Един от служителите, който миеше стъклата на някаква кола, я изгледа с любопитство, но не каза нищо. Тя погледна в колата. Беше празна.

Много предпазливо тя се приближи до страничната врата на ресторанта. Зад себе си чу, че някакъв камион освобождава въздуха от спирачната система, но като се обърна, видя само как синьото туловище се отправя към шосето. Надникна в ресторанта през витрината, през отражението си на стъклото. „Розата“ не беше вътре. Влезе бързо и точетата ѝ тракаха нервно по плочките на пода. Търсеше. Мина покрай едно сепаре, в което двама шофьори разговаряха с пълна келнерка. Те

млъкнаха и я изгледаха, но тя не им обърна внимание. Премина през ресторанта и отиде в бензиностанцията. На бюрото седеше друг служител и попълваше формуляри с поръчки. Вратата зад нея щракна и тя едва не изпищя. Ръката ѝ бръкна в чантата и тя се извъртя с приклякане. Собственикът на колата, спряна пред бензиновите колонки – дебел оплешивяващ икономист от Кентския държавен университет – вдигна поглед и видя как една непозната жена се е втренчила в него с безумно, както го определи той, изражение на лицето. Понеже беше сигурен, че всичко по него е в ред, той се обърна и погледна през рамото си. Погледна отново нея и забеляза, че е проследила погледа му. Пази се от обезумели дами, отбеляза си той.

Илейн затвори очи с облекчение. Контролирай се, каза си тя, мисли за това. Тя излезе и заобиколи паркинга. Никаква следа. Посегна към радиостанцията в чантата си, после премисли. Изтича отново вътре, изоставила всякаква предпазливост.

– Извинете – обърна се тя към келнерката и двамата шофьори, – аз съм от полицията. На този автобус имаше един човек, който преди малко излезе оттук. Преследваме го. Той слезе от автобуса и се върна насам. Къде е?

Двамата мъже и келнерката размениха озадачени, уморени погледи. На Илейн ѝ се прииска да изпищя и да ги удари заради бавенето им.

– Казвате, че сте от полицията? – попита единият от шофьорите.

– Да, и става дума за нещо много важно. Моля ви, кажете ми бързо, видяхте ли някой от автобуса да се връща?

Единият мъж се намръщи, а келнерката каза:

– Аха, видях го. Мина оттук и излезе през бензиностанцията.

– А накъде тръгна? – Гласът на Илейн почти се превърна в писък.

– Влезе в бензиностанцията, както казах – отвърна келнерката. Започваше да се изнервя. Три седмици преди това една пияна туристка беше напипала някакъв касапски нож и беше изпорязала доста неща в ресторанта. Собственикът частично беше обвинил тази келнерка. На нея не ѝ се искаше да се повтаря онзи случай.

– Но сега го няма там! – извика Илейн.

– Ами аз какво да направя, като го няма? – извика в отговор келнерката.

– Слушайте – обади се единият шофьор, като се мъчеше да ги успокои, – защо не седнете за малко и ще поговорим за това?

– Няма време – отвърна Илейн студено. – Някакви други превозни средства тръгнаха ли оттук след автобуса?

Келнерката, донякъде омилюстивена от промяната в тона на Илейн, вдигна рамене:

– Само камионът на Пуласки, той минава оттук непрекъснато.

– А – обади се шофьорът, – като го спомена, се сетих, че го видях да идва сам, а като тръгваше, в кабината имаше още един човек.

– Накъде беше тръгнал? Знаете ли накъде беше тръгнал?

– Не. Но офисът на Фриц е в Чикаго, така че...

– Стойте тук! – нареди Илейн и изскочи навън, за да огледа пътя. Не видя нищо, но извади радиостанцията си.

– Тук „Гълъбица три“, „Център“, обади се! Горим. Повтарям, горим. Обадете се.

На две мили от нея Кевин посочи с пръст към банката и шофьорът отби. Втората кола направи същото. Кевин грабна микрофона и се вгледа в пътя. Изходът от бензиностанцията се виждаше.

– „Гълъбица три“, тук „Център“. Къде си и какво се е случило?

– „Розата“ се измъкна. Изскочи от автобуса малко преди да излезе от паркинга. Последвах го, но беше късно. Мисля, че е в един камион, който е тръгнал току-що. Видях някакъв камион да тръгва към Синсинати по това време. Един гражданин ми каза, че в него е имало допълнителен пътник. Камионът е син и е на няколко минути след автобуса. Трябва ми помощ, за да разпитаем местните хора.

– „Розата“ разбра ли, че го следим? – попита Кевин нервно с пресъхнала уста.

– Не знам. Не виждам как би разбрал. Според мен просто е внимателен и е дяволски добър.

– Очевидно. Чакай.

– „Център“ вика всички. Чухте ли този разговор? – една по една трите останали коли и екипите в Синсинати потвърдиха, че са чули лошите новини. – Ето как ще действаме. „Четири“ ще отиде до бензиностанцията и ще помогне на „Гълъбица три“. – Колата зад Кевин потегли и се отправи към заведението. – „Едно“, оставате след автобуса. „Две“, изостани зад автобуса и спри. Ако имаме късмет, този камион ще мине покрай вас след няколко минути. Опитайте се да видите дали „Розата“ е в него. Запишете номера, описание, всичко. След това се смятайте за компрометирани. Ще тръгна след камиона сам, докато ми помогнат екипите от Синсинати. Може би ще взема с мен и „Едно“, но докато „Две“ не потвърди, че е видял „Розата“, считайте, че положението ни е тежко. Много тежко!

Кевин не си направи труда да каже, че прекъсва предаването.

Постави микрофона на мястото му толкова силно, че едва не счупи вилката.

– Кучи син! – измърмори той, когато колата потегляше. – Кучи син!

Шофьорът му не каза нищо в продължение на миля. Когато минаваха покрай бензиностанцията, той попита тихо:

– Сър, ще се обадим ли в Центъра, за да им съобщим лошите новини?

Кевин мълчаливо наблюдаваше хълмовете наоколо. Най-накрая отговори:

– Защо? Може и ние да не сме ги научили още.

Останаха мълчаливи в продължение на няколко минути. После радиото изпраща.

– „Две“ вика „Център“. „Две“ вика „Център“. Камионът мина покрай нас преди тридесет секунди и сега се изгуби от погледа ни. Не се обадох веднага, за да не би да видят в огледалата, че говоря по радиото. Деветдесет процента сме сигурни, че пътникът е „Розата“. Записахме номерата и описанието. Чакаме заповеди.

– Окей – каза Кевин с известно облекчение. – Обадете се във Вашингтон по чист канал. Искам веднага да ми кажат всичко, което знаят за този камион. Веднага. Да се обадят на Стареца, ако има нужда от разрешение. Поемаме следенето. Синсинати, готови да поемете колкото се може по-скоро. Не искам да ме разкрие. „Едно“, остави автобуса. Ще държим камиона, докато не ни сменят. Край.

Кевин се отпусна на седалката. Шофьорът увеличи скоростта, като задминаваше малкото коли по шосето. След две минути настигнаха камиона точно когато навлизаха в града. Като прикриваше внимателно микрофона, Кевин се свърза с „Две“, за да е сигурен, че камионът е същият. След това нареди на шофьора си да изостане.

Кевин погледна в огледалото. Видя, че помощникът му на задната седалка нервно прави същото.

– На това му казват „на косъм“ – каза Кевин и поклати глава.

След като слезе от автобуса, Нурич бързо се върна към ресторанта. Влезе през страничната врата, мина покрай бара, като само за миг се наведе, колкото да вземе чантата си. Без да погледне никого, той излезе през вратата, водеща към бензиностанцията, и се приближи до единия камион със запален двигател. Отиде отстрани и отвори рязко вратата. Погледна дебелия, нервен шофьор и попита:

– Мистър Пуласки? Аз съм мистър Джоунс и ме очаквате. Можем ли да тръгваме? Чака ни дълъг път.

Нурич хвърли чантата си в кабината и се качи. Шофьорът преглътна. Когато включи на скорост, за да подкара тежкия камион, челюстта му трепереше.

На мистър Пуласки му се щеше да вярва в свети Кристофър.

– КАКВО ИСКАШ ДА КАЖЕШ С ТОВА? – ПОПИТА ГЪСЕНИЦАТА СТРОГО. – ОБЯСНИ СЕ!

– БОЯ СЕ, ЧЕ НЕ МОГА ДА ОБЯСНЯ СЕБЕ СИ, ГОСПОЖО – КАЗА АЛИСА, – ЗАЩОТО, ВИЖДАТЕ ЛИ, АЗ НЕ СЪМ АЗ.

– НЕ ВИЖДАМ – КАЗА ГЪСЕНИЦАТА.

– БОЯ СЕ, ЧЕ НЕ МОГА ДА СЕ ИЗРАЗЯ ПО-ЯСНО – ОТВЪРНА АЛИСА МНОГО УЧТИВО, – ЗАЩОТО НАЙ-НАПРЕД АЗ САМАТА НЕ МОГА ДА ГО РАЗБЕРА. И ДА БЪДЕШ ТОЛКОВА РАЗЛИЧНА НА РЪСТ В ЕДИН И СЪЩИ ДЕН Е МНОГО ОБЪРКВАЩО.

– НЕ Е – КАЗА ГЪСЕНИЦАТА.

– ДА, МОЖЕ БИ ВИЕ НЕ НАМИРАТЕ ОЩЕ, ЧЕ Е ТАКА – КАЗА АЛИСА, – НО КОГАТО ЕДИН ДЕН СЕ ПРЕВЪРНЕТЕ В КАКАВИДА, ЗНАЕТЕ, ЧЕ ТОВА ЩЕ СТАНЕ НЯКОЙ ДЕН, И СЛЕД ТОВА В ПЕПЕРУДА, СПОРЕД МЕН ЩЕ СЕ ЧУВСТВАТЕ МАЛКО ОСОБЕНО, НАЛИ?

– НИ НАЙ-МАЛКО – КАЗА ГЪСЕНИЦАТА.

– ДА, МОЖЕ БИ ВАШИТЕ ЧУВСТВА СА ПО-РАЗЛИЧНИ – ПРОДЪЛЖИ АЛИСА. – СИГУРНА СЪМ САМО, ЧЕ БИ БИЛО МНОГО ОСОБЕНО ЗА МЕН.

– ЗА ТЕБ! – КАЗА ГЪСЕНИЦАТА ПРЕЗРИТЕЛНО. КОЯ СИ ТИ?

Обичаше ребусите. Винаги ги беше обичал. Толкова интересно беше, когато се решават сякаш по някаква своя, собствена воля. Почти всички ребуси го изпълваха с възхищение – от стандартните забавления за гости до обърканите факти на историята. Но пък и самият живот го изпълваше с възхищение. Погледна безчувственото тяло на Малкълм, проснато върху леглото. Възхитително, помисли си той, просто възхитително. И още по-възхитителен беше чудесният начин, по който се разплете ребусът. Погледът му се плъзна по голата ръка на Малкълм. Върху леко потъмнялата му кожа личаха три точки. Момичето подреждаше инструментите си върху бюрото в другия край на стаята. Не можеше да не признае, че е компетентна. Беше поставила точно това, което трябва, в точния момент. Не се наложи да я предизвика нито веднъж и това беше добре, защото, макар и да се възхищаваше от химиотерапията, той не беше посветил много време на изучаването на тънкостите, които момичето беше научило в Центъра. Неговата специалност беше друга.

Момичето се обърна към него. Не каза нищо, но явно очакваше заповеди.

– Мисля – каза той бавно на английски, – че положението изисква да се свържем с ръководителя.

Думите му я изненадаха.

– Защо? – попита тя. – Едва ли ще може да предложи нещо друго. Докато успее да се свърже с директора, ще стане твърде късно, за да съставим нов план.

– Знам – отвърна събеседникът ѝ. Усмихна се. – Но ръководителят има право да одобрява план за действие в непредвидени обстоятелства, ако настоя аз.

Момичето не каза нищо, но той усети, че не ѝ е приятно. Просто животът ѝ не е достатъчно интересен, помисли си той. Колко добре беше, че той ръководи всичко! Интонацията му само леко се промени, но заповедническият тон се промъкна в думите му:

– Ще го пазиш тук, докато се върна. Използвай това време, за да научиш за него всичко, което можеш. Не толкова фактите, колкото личността му, от какво се страхува, какво харесва, какво не харесва. Най-вече, от какво се страхува. Не искам да проведеш някакъв перфектен психоаналитичен сеанс, а да го опознаеш съвсем добре. Това може да помогне да измъкнем от него някакви отвратителни лични тайни, които в удобен момент да използваме срещу него.

– Смяташ да го оставим жив?

– Повече от това, много повече. Смятам да го използвам.

– Как? Съмнявам се, че ще успеем да го подкупим. Не можем да го накараме и да мисли като нас. Можем да го заплашваме известно време и да получим нещо дребно в резултат на това, но от него няма почти никаква полза. Дори не е професионалист. Защо му е да ни помага?

– Защото всички ние искаме едно и също нещо. Американците знаят, че в момента се провежда съветска операция, че съветски агент е на път за тук и че агент на име Крумин по някакъв начин е свързан с убития техен човек. Ние искаме Крумин и те искат Крумин. Мисля, че ще успеем да убедим „Контролата“ да ни помогне.

– Ще се свържеш ли с „Контролата“?

– Незабавно. Можем да задържим американеца до довечера. Ако не се обади на своите хора, все едно че е мъртъв. Не искам началниците му да знаят за това. Може да се заинтересуват прекалено много от нас и да се окажат склонни да направят нещата както те искат.

– Колко време той трябва да е под наш контрол според плана ти?

– Може би седмица, десет дни. Събитията се развиват много бързо и се съмнявам, че ще ни трябва повече време от това.

Момичето не си направи труд да прикрие съмненията си.

– Мислиш, че ще можем да се справим?

– Но разбира се. Заедно можем да се справим. Трябва да се върна до четири и тридесет.

– Ами ако те не приемат идеята ти? Мъжът се намръщи.

– Е, няма да е толкова интересно. Ще трябва да следваме първоначалния план.

Мъжът заслиза енергично по стълбите, като си подсвиркуваше. Грабна едно яке и излезе от къщата. Момичето го наблюдаваше от прозореца на горния етаж. Когато той изчезна от погледа му, то въздъхна и остана още известно време загледано навън през прозореца. Най-накрая отиде до бюрото, за да вземе инструментите си. Две минути след като постави на Малкълм подкожна инжекция, той простена и остана в състояние на полусъзнателност. Тя задаваше въпросите си много бавно.

Сънищата се смесваха в съзнанието на Малкълм – грозни, отвратителни фантазии се обединяваха в някакъв миш-маш от емоции и предизвикваха у него нещо средно между безпокойство и страх. Тези сънища продължиха необикновено дълго, бяха изтощителни и рационалната част от ума му не можеше да овладее положението и само объркваше възприятията му. Първите му съзнателни мисли го стреснаха така, че едва не извика.

Върнах се, каза си той, макар че не беше сигурен къде е бил. Сякаш влизаше и излизаше от състояние на много лошо пиянство. Чувстваше тялото си отпуснато. Върнаха се спомените за момичето край пътя и за „мисията“ му – неговата работа. Веднага се застави да остане напълно неподвижен, да се помъчи да си спомни как се е държал, как е изглеждал по време на ступора, така че да успее да имитира състоянието и да запази в тайна факта, че е дошъл в съзнание. Остана със затворени очи. Тайно започна да свива мускулите си. Тялото му, изглежда, беше в ред с изключение на болезненото пулсиране в тила. Знаеше, че контактните му лещи са все още на очите му. Лежеше по гръб и краката му бяха разкрячени и завързани за нещо, така че не можеше да ги движи повече от няколко инча. Китките му бяха оковани с белезници, усещаше, че някаква верига се докосва до пръстите му – явно тя беше заключена, така че да не може да движи ръцете си. Главата му беше наклонена надясно – с бузата си усещаше нещо хладно и меко. Лоши чаршафи, помисли си той. Това под главата ми може би е възглавница. Беше сигурен, че освен

ризата с дълги ръкави и обувките всичките му други дрехи са на него.

Малкълм се съсредоточи върху звуците. Някъде в стаята се чуваше слабо бръмчене. В другите части на сградата, приглушени от врати и стени, се долавяха човешки гласове и тиха музика. Радио? Напрегна слух, но звуците бяха далечни. Внимателно, без да поема шумно въздух, Малкълм започна да проучва миризмите. Усети своята – киселата, остра миризма на засъхнала пот. Не ми е горещо, помисли си той, защо се потя толкова много? Отново пое въздух. Обикновени домашни миризми, дезинфектанти, странна миризма напомняща на лекарски кабинет, мирис на готвеща се храна и... кафе.

Бавно, внимателно Малкълм отвори дясното си око, като се надяваше да види поне малко, без да разберат, че е дошъл в съзнание, тъй като тази му страна беше опряна до хладната повърхност.

Беше в легло. Погледна през покритата с бял чаршаф равнина и видя стая с бяло боядисани стени. Малка стая. От мястото си видя отворена врата, водеща към някакво коридорче и стълби. Вляво от вратата имаше малко кафяво бюро. Малкълм видя две чекмеджета и реши, че под тях има още две, но не можеше да ги види. Върху бюрото имаше голям електрически часовник със светещи стрелки. Беше достатъчно светло, за да види колко е часът и без светлината им. 4,45. Същият следобед? Слабото бръмчене идваше от часовника.

Малкълм продължи да се прави на заспал повече от минута. Не чу нищо ново, но се чувстваше все по-зле – и физически, и психически. Не можеше да разбере дали ако помръдне крайниците си, изтръпването ще изчезне, така че се застави да остане неподвижен. Тревогата му също нарастваше. Нямаше представа кой го е отвлякъл и защо, но можеше да се предположи, че са същите хора, които са убили Паркинс. Най-накрая успя да разбере на какво се дължи странното физическо усещане и психическото му объркване. Веднъж го бяха разпитвали с помощта на наркотични вещества. Сега чувстваше нещо подобно. Най-вероятно похитителите му са измъкнали всичко, което знае, от опиянения му мозък, още повече че най-малко от половин ден е в ръцете им.

Това, разбира се, доведе до друг смущаващ въпрос. Малкълм не знаеше достатъчно, че да могат да го разпитват дълги часове. Един човек с опит би измъкнал от него всичко за съвсем кратко време. Ето защо струваше му се невероятно, че още е жив. Доколкото можеше да прецени, той все пак беше някаква заплаха. Наистина, мислеше той кисело, не много голяма, но все пак заплаха, поне проблем. Един куршум би решил този проблем съвсем икономично.

Е, добре, помисли си той, поне формално ще остана при живите колкото се може повече време. Отвори очи, извърна глава, докато се изправи нагоре, протегна изтръпналите си мускули, доколкото му позволяваха оковите.

– Според мен през последните няколко минути се преструваше – долетя мек, културен глас някъде отляво.

Стреснат, Малкълм бързо се обърна към гласа. Беше му се сторило, че е сам в стаята. Принадлежеше на строен, среден на ръст мъж, седнал небрежно на кафяв дървен стол вляво от него. Кожата на мъжа беше кафява, макар и много по-светла от цвета на кестен, сякаш беше получил ранен пролетен тен. Но нещо в този цвят говореше, че по-скоро става дума за гени, а не за пролетно слънце. Лицето му беше слабо, малко по-слабо, отколкото трябва, за да е хубаво. Носът беше нормален, устата – с приятна форма, а ушите – съвсем правилни. Усмивнатото лице на мъжа обграждаше недълга, черна коса. Преди всичко Малкълм обърна внимание на очите. Те бяха леко наклонени и с големи зеници. На цвят бяха сини, изпъстрени със сиво. В бялото им не се виждаха червени капилляри.

– В самото начало – продължи мъжът – искам да кажа няколко неща. Първо, възможността ви да се движите е ограничена по сигурен начин. Да се напрягате, за да се измъкнете от оковите, би било безсмислено. Но дори и да не бяхте завързан, всички опити за бягство са напразни и фатални. Ще останете ограничен в движенията си, докато не се уверя, че подобни опити вече ви се струват неразумни. Осуетяването им ще се окаже интересно само за момента, то няма да е никак трудно и в края на краищата ще ме принуди да реагирам. Моля, не ме дразнете и не ми досаждайте с опити да нападнете някой от нас, за да избягате.

Малкълм преглътна, за да навлажни пресъхналото си гърло и каза:

– Никога не съм бил досадник.

– Много добре! – възкликна мъжът доволно. – Мислех си, че може би имаш чувство за хумор, Малкълм. За да си това, което си днес, би трябвало да имаш. Но и остроумие! Прекалено хубаво, за да бъде истина.

Играй, помисли си Малкълм, спечели благоразположението му.

– Е, радвам се, че ви харесва – отговори той. – Ще се постарая игра да продължи колкото се може по-весело.

– Надявам се. Това ще направи връзката по-приятна и интересна и за двамата ни. По-този начин ще можем да се разделим с приятни спомени. Но, разбира се, на този етап е трудно да разбереш за какво става

дума, та ти все още не знаеш нищо. Мускулите ти трябва да са изтръпнали. Би ли могъл да слезеш долу, или предпочиташ да говорим тук?

Виж колкото се може повече от тази къща, помисли Малкълм.

– Ще се опитам да ходя. Освен това налага се да отида до тоалетната.

– Разбира се – измърмори домакинът му, – разбира се.

Без никакво усилие той се изправи и се наведе над леглото. Носеше пуловер с отворена яка и риза без вратовръзка. Под лявата му мишница Малкълм видя издутина. Мъжът развърза въжетата от глезените му, после отключи веригата, с която белезниците бяха завързани за рамката на пружината. Белезниците останаха на китките му. Похитителят му трябваше да се приближи съвсем, за да го освободи. Малкълм за миг си помисли да го ритне по главата или да се опита да го удари с белезниците. Но уводните думи съдържаха непоклатима самоувереност. Мъжът се движеше твърде добре, твърде гладко и сякаш се досещаше за мислите му. Малкълм беше сигурен, че дори и да бяха при равни условия, този странен човек с кафява кожа не би имал никакъв проблем да го победи в каквато и да било схватка. Чувстваше се като някаква малка, пухкава мишка, с която се забавлява жилава невестулка. Това чувство не го успокояваше.

„Домакинът“ му помогна да стане, после го изведе от стаята и надолу към тоалетната. Малкълм вдигна окованите си ръце, много бавно, добронамерено, изразявайки немия си въпрос. Мъжът се усмихна със съжаление, но поклати отрицателно глава. Белезниците останаха.

Отиването до тоалетната се оказа трудна, почти неизпълнима задача за окования Малкълм. Беше сигурен, че похитителят му го държи окован повече за да го унижи, отколкото от страх да не направи нещо.

След като свърши работата си и оправи с мъка дрехите си, Малкълм се погледна в огледалото. Очите му бяха почервенели от дългото спане с контактните лещи и кожата му беше по-бяла, отколкото сутринта. Иначе изглеждаше нормално – уморен, рошав и мръсен, но нормален.

Мили боже, помисли си той, дори се чувствам нормален. Защо не започна да викам? Защо съм само неспокоен, а не изпитвам панически страх? Поклати глава, но не намери отговор. Чу как пред вратата мъжът си тананика. Темпото и тонът на мелодията леко се промениха, показвайки според Малкълм неудоволствие и нетърпение от това, че се е забавил толкова време. Прикрито, двусмислено, но резултатно, много резултатно.

Малкълм се опита да охарактеризира мъжа пред вратата, да му придаде по-човешки вид, да го направи по-лесен за разбиране. Той е някакъв хибрид, изведнъж си помисли Малкълм, чудата смесица между... между Възрастния, Кевин и Карл. По нещо от тримата, поставено на едно място. „Очовечаването“ не успокои Малкълм Той потрепери и отвори вратата.

Домакинят му се усмихна. Малкълм реши да експериментира и каза:

– Сигурно решихте, че съм паднал вътре.

Усмивката на мъжа се разшири и от специфична стана искрено весела. Той дори леко се засмя.

– Е, не съвсем. Добре е, че не е станало. Плуването с тези белезници е почти невъзможно.

– Да, така е – отвърна Малкълм.

– Да отидем при моята сътрудничка.

Момичето беше в кухнята, режеше месо и приготвяше вечеря. То за миг вдигна очи, за да посрещне погледа на Малкълм, после отново се наведе, за да довърши работата си. Малкълм си помисли, че гледа на него точно така, както на месото, което режеше. Той последва знака на мъжа и седна на масата. Момичето свърши с месото и без да каже дума, поднесе на Малкълм чаша кафе. Погледна мъжа, който поклати отрицателно глава. Той посочи с кимване друг стол и момичето се подчини, като седна. Мъжът учтиво изчака Малкълм да изпие първата чаша и докато му пълнеше втората от кафеника, който момичето беше оставило на масата, каза:

– Предполагам, че искаш да зададеш някои въпроси.

Преди да отговори, Малкълм се замисли. Бъди остроумен, каза си, но не прекалено.

– Аз имам ли право да ползвам серума на истината?

Мъжът се усмихна на шегата, но не му беше много приятно. Хуморът си има граници и подходящо време.

– За твоё разочарование, ще трябва да се довериш единствено на инстинктите си.

Малкълм вдигна рамене.

– Предполагам, че съм отвлечен. Вероятно знаете какво ме интересува. Няма ли да е по-лесно, ако ми кажете за какво става дума, без да задавам въпроси. Може би ще искам да питам още нещо, но така поне ще можете да ми разкажете каквото имате, без да ви прекъсвам.

Мъжът кимна благосклонно.

– Чудесно предложение. Кондор... какво ужасно кодово име. Понякога липсата на въображение у твоите началници ме ужасява. Такъв лош вкус. Но това ще запазим за друг път. Името ми е Чоу. Помощничката ми се нарича Шийла Минг. Това не са нашите истински имена, но дори и да бяха, пак щяхме да ги изменим така, че да можеш да ги произнасяш. Ние работим за разузнаването на Китайската народна република. Ти се намираш в една къща на канадска територия, непосредствено до границата с Монтана.

Може би ще е най-добре да се върна няколко години назад. Както знаеш, отношенията между огромната държава, която вие, американците, наричате Русия, и нашата страна са напрегнати от години. Всъщност това е така още откакто Китай се обедини след Втората световна война. Това напрежение периодично се е засилвало и намалявало. Макар че двете страни са в общи линии „съюзници“, нерядко се стига до враждебни ситуации. Тази враждебност, съвсем естествено, се проявява в „тъмния свят на шпионажа“, както би го нарекъл някой от вашите писатели. Някой път трябва да проведем дълъг разговор за този жанр. И аз като теб съм го изучавал обстойно, макар и не „професионално“.

През годините сме работили съвместно със съветския разузнавателен апарат върху много проекти. Също така сме употребили много време и усилия, за да спрем опитите им да ни шпионират и да се месят във вътрешните работи на страната ни. Понякога нашето разузнаване достига толкова близо до открит конфликт със съветските агенти, колкото и с ЦРУ. Но обикновено се придържаме към по-поносимите и най-малко дестабилизиращи мерки, като например експулсирането на дипломати, някои превантивни действия, оказването на тих натиск. Точно след началото на вашата нова 1974 година се случиха цяла поредица такива събития, включително експулсиране на дипломати и от двете страни.

По онова време ние открихме някои много интересни неща. От един съветски агент получихме информация, за която дотогава само бяхме подозирали. Получихме я по такъв начин, че ни се струва невъзможно те да са узнали, че разполагаме с нея. Няма да те отегчавам с ненужни подробности.

От 1964 година насам в нашето разузнаване непрекъснато се случват отвратителни инциденти. Достатъчно е да кажа, че това никак не ни е приятно. Сведенията, които получихме от въпросния съветски агент след известно убеждаване, ни помогнаха да свържем тези събития в логическа схема. Той ни съобщи едно име – на агента, който ръководи повечето от тези операции. Крумин.

От разпита научихме, че това име не е непознато и за теб. То е свързано с мистериозната смърт на вашия агент Паркинс. Точно каква е тази връзка, ние не знаем, както и вие, но сме сигурни, че я има. Информация, получена по други канали, потвърждава съществуването ѝ.

Съветският агент беше обикновен куриер на средна възраст, но с много солиден стаж още от началото на Втората световна война. Имаше добра памет и беше видял много. Разказа ни някои интересни неща, свързани с отвратителните инциденти, от които най-много се интересувахме. За нещастие, този Крумин, изглежда, много държи на сигурността и агентът имаше само бегла представа за него. Но това беше достатъчно.

Крумин, изглежда, няма постоянен район за действие. Той ликвидира неочаквано възникнали проблеми, но, забележи, проблеми, които е създал сам. Работи във всички райони на света директно срещу враговете на СССР. Агентът, когото разпитахме, смята, че Крумин е малко ангажиран в страните от третия свят. Той е Специалист в някаква специфична област, но, разбира се, тази област беше неизвестна за агента. Но той ни даде едно безценно сведение. В момента Крумин провежда операция в САЩ, някъде в този район. И нещо повече – той ще прекара много време в района на операцията. Агентът беше помогнал за подготовката на част от операцията.

Нямаме описание на Крумин. Знаем само, че не е млад. Не знаем каква е задачата му в САЩ, с какъв апарат разполага в страната. Но мислим, че или се намира в Америка, или е на път. Затова и сме тук.

Шийла действа в Канада вече от две години. Пребивава в страната със специална емигрантска виза, тъй като е наполовина японка. Успяхме да я снабдим с някакви роднини тук. Далечни, но правдоподобни. Те са нищо неподозиращи възрастни хора. Не задават никакви въпроси за самоличността ѝ. Имат стара къща в Летбридж. Тяхната далечна племенница ги посещава веднъж седмично и се готви да приеме канадско гражданство. Живее тук, в тяхната стара ферма, където отглежда зеленчуци за близките ресторанти. Аз влязох в страната нелегално преди един месец и сега минавам за неин роднина, дошъл на гости, нещо, което склеротичните старци приеха без никакви проблеми. В този район на Канада има много жители от Изтока. За жалост повечето от тях са японци, но ние успяваме да се смесим с тях. Това, че в очите на белите хора изглеждаме еднакви, не винаги е неприятно. Във вашата страна е много трудно да не бием на очи освен в Сан Франциско или Ню Йорк. Доколкото знаем, вашите агенти се сблъскват с подобни проблеми в Китай или

Африка.

Мисията ми е проста. Трябва да открия Крумин и да науча всичко за операциите му в Китай. Ако успея, той ще бъде компрометиран и безполезен, освен това руснаците ще получат един добър и много неприятен урок.

До много скоро няхахме никакъв късмет. Макар че не можем лесно да действаме в Монтана, ние се свързахме с някои хора там, освен това знаем с какво се е занимавал Крумин в Китай. Тук нямаше нищо такова. До смъртта на Паркинс.

Шийла с помощта на някои методи успя да вербува човек от базата „Малмстром“. Тласкан от мисълта за печалба и за, как да се изразя, някакво бъдещо облагодетелстване, той ни снабдява с доста добра информация.

Малкълм погледна момичето. В гласа на Чоу имаше садистични, пробождащи нотки, но то не даваше вид, че се впечатлява. След като направи пауза, за да има време да схванат думите му, Чоу продължи:

– Този човек от военновъздушните сили смята, че помага на Шийла да върши контрабанда с марихуана, като ѝ съобщава данни за инсталациите около ракетните площадки. Освен това той ни съобщава за всичко необикновено, което се случва в района. Много ни улеснява желанието на американците да казват всичко.

Смъртта на Паркинс ни направи силно впечатление. Разбира се, в базата тя не е тайна, макар че се съмнявам дали някой от цивилното население знае за нея. Макар че нашият информатор не знаеше нищо повече от самия факт, ние можем да заключим, може би с малко прекален оптимизъм, че е замесен Крумин. Когато информаторът ни каза, че е пристигнал „офицер по сигурността“, че е направил голяма обиколка из района и после се е отправил към Шелби, се досетихме, че вашето правителство знае нещо повече от факта, че е станало убийство.

Нашият човек си направи труда да разбере къде отиваш и да ни снабди с някои нужни неща, като снимки – твои и на джипа ти. С малко собствени усилия успяхме да те срещнем в прерията, когато беше тръгнал да изпълняваш задачите, свързани с хубавата ти фалшива мисия.

– А защо ме отвлякохте?

Чоу се усмихна:

– Отвлечането ти беше пресметнат риск. Нашите ръководители се съгласиха, че трябва да разберем какво знаят американците. Това би ни спестило време и усилия. Освен това ние трябва да се доберем до Крумин преди вас или поне едновременно с вас. Иначе репутацията ни пред

Съветите би пострадала значително.

Първоначалният план включваше отвлечане, разпит и после твоята смърт, вероятно след автомобилна катастрофа. Естествено смъртта ти би привлякла вниманието към района, но се надявахме да сме достатъчно напреднали, за да можем да пипнем Крумин и да излезем от играта. Но ми дойде по-добра идея.

– Аз оставам ли жив според нея? – попита Малкълм. Докато Чоу разказваше за момичето и за човека от военновъздушната база, Малкълм слушаше разказа му като хипнотизиран. Сега, след като стана дума за него, изведнъж се усети много неспокоен.

– Но разбира се! Стига да изиграеш ролята си както трябва.

– И каква е...

Чоу го прекъсна:

– Хайде да не изпреварваме събитията. Всяко нещо с времето си. Най-важната ми задача е да неутрализирам Крумин. Не провеждам никакви операции срещу Съединените щати или техните преки интереси, макар че конфликтът между Китай и СССР е напълно във ваш интерес. Напоследък отношенията между вашата и нашата страна се подобриха значително. Един добър жест от наша страна ще бъде оценен от вас, може би дори ще получим същия в замяна. Такова сътрудничество ще накара руснаците да побеснеят. При това положение защо ми е да убивам американски агент, който не върши нищо срещу мен или страната ми? Особено ако той е толкова незначителен и неопитен като теб?

Аз съм в Канада само временно. Прикритието ми никога няма да бъде използвано пак. Прикритието на Шийла вече не е много сигурно. Когато приема канадско гражданство, тя ще бъде подложена на щателно проучване. Още в началото едва успяхме да заблудим емиграционните власти. Да успеем втори път е доста невероятно, а тя скоро ще трябва да застане пред тях. Освен това тук тя не може да получи добра реколтата от информация, както би се изразил ти.

След като те разпитахме и научихме всичко, каквото знаеш, стана ясно, че планът ни трябва да бъде променен. Като взех под внимание собствената си задача да неутрализирам Крумин, факта, че САЩ не са враждебна на нас страна в операцията, несигурното ни бъдеще в Канада и това, до което би могло да доведе проследяването на съветския агент от вашите хора, реших, че ще е най-добре да те оставя жив. Ръководството се съгласи с този план.

– Все още не разбирам.

– Ще трябва да станеш двоен агент.

Малкълм се усмихна:

– Така ли?

Чоу върна усмивката му:

– Така. Помисли си за положението си. Ти също търсиш Крумин. Опитваш се да разгадаеш смъртта на Паркинс. А в момента се мъчиш да оцелееш. Всичко, което казах за моята страна, важи и за твоята. В сегашния случай ние не сме врагове. Не сме и приятели, но интересите ни са еднакви. На вас ви трябва Крумин и на нас ни трябва Крумин. Защо да не го използваме заедно?

Предлагам следното. Познавам инструкциите ти, паролите, плановете ти толкова добре, че винаги ще мога да разбера, ако ме излъжеш. Не смятам да ти преча да изпълниш задачата си докрай. Просто искам да се намеся в изпълнението ѝ. Преди да предадем Крумин на вашите хора, ще го разпитаме ние и ще научим каквото ни трябва за дейността му в Китай. След това той е ваш. И пътищата ни ще се разделят. Има възможност, разбира се, никой от нас да не успее да се добере до Крумин. Може и Кевин Пауъл с екипа си да стигне до него първи. Нищо чудно Крумин да е агентът, когото следят в момента. В такъв случай ние не губим нищо и поне ще сме сигурни, че той е неутрализиран.

Разбира се, докато приключи операцията, ти ще си под наш контрол. Когато се върнеш в Монтана, някой от нас ще бъде винаги край теб. Повярвай ми, че сме професионалисти и всеки опит да се откажеш от поетите към нас ангажименти ще бъде наказан сурово и ефективно. Когато всичко свърши, ти можеш да докладваш всичко на началниците си. Без съмнение, те няма да се зарадват особено, но и няма да се разтревожат прекалено много. Но няма да ги информираме, неволно или умишлено, за връзката си, докато сме заедно.

Малкълм се намръщи:

– Какви възможности имам?

Чоу се усмихна отново:

– Възможност? Тя е само една: смърт. Не можем да рискуваме с теб, освен ако не ни сътрудничиш поне до някаква степен. Ако отклониш предложението ни, това ще означава, че въобще не желаш да ни сътрудничиш, така че няма да имаме избор.

– И сигурно трябва да взема решение веднага?

– О, не. Помисли си малко. Остава ни още половин час, преди да се върнем в Монтана, за да се свържеш с началниците си.

Малкълм се усмихна, а умът му заработи трескаво. Опитва се, без успех, да намери слаби места в думите на Чоу. Този Китаец би могъл да

лъже. Без съмнение, не всичко казано от него беше истина. Но Малкълм беше сигурен в едно – не лъжеше, когато каза, че ще го убие. Не виждаше друга възможност за себе си. Ако умре, надеждата възрастният човек да научи за смъртта му беше малка. Това заедно със силното му желание да живее бяха много силни аргументи да приеме предложението на Чоу, поне засега. Винаги съществуваше възможността нещата да се променят и Малкълм да се окаже в по-изгодна позиция.

Освен това мислеше Малкълм това предложение не е безполезно за мисията. Чоу и момичето (Шийла?) биха могли да бъдат много полезни. Те бяха професионалисти, работили много срещу руснаците и знаеха някои неща за Крумин. Наистина, помисли Малкълм, нямам избор.

– Съгласен съм – каза той. – Предполагам не се съмнявахте, че ще приема.

– Не съвсем – отвърна Чоу. – Не знаех дали няма да се заинатиш и до каква степен си „идеалист патриот“. Радвам се, че се оказа реалист. Защото това ще ти помогне да разбереш нещата, които ще направим после.

Малкълм вдигна въпросително вежди.

– Когато става дума за доверие – каза Чоу, сякаш се извиняваше, – винаги е приятно човек да има някакви гаранции. Смятаме отново да използваме опиятите, за да се уверим, че наистина приемаш предложението ни.

– А аз? Какви гаранции ще получа?

– Боя се, че никакви – извини се Чоу тихо. – Ще трябва просто да ни се довериш.

– Така си и мислех.

Чоу кимна едва забележимо на момичето. То веднага стана и се качи в стаята на горния етаж. Чоу също стана и кимна на Малкълм да я последва.

– Трябва ли отново да се качвам горе? Тук е толкова по-приятно!

Малкълм въздъхна, остави чашата и се подчини на желанието на домакина си.

Тази вечер Кевин се обади на възрастния човек в Чикаго. Беше уморен, много уморен. Денят беше дълъг и тежък.

– Нашата „Роза“ слезе от камиона в южния край на града, взе надземната железница и се настани в някакъв хотел в северната част, вечеря и се прибра в стаята си. Досега не е излизал. Доколкото можем да

кажем, не се е свързвал с никого.

Камионът е собственост на Фриц Пуласки. Той е дребен, независим превозвач и разполага с пет камиона. Никъде не открихме нищо за него, но все пак се добрахме до възможна връзка. През 1958 година е бил в Германия с армията. Там е срещнал и се е оженил за млада унгарска емигрантка, която е довел тук. Получила е гражданство през шестдесет и шеста. Намерихме досието ѝ в емиграционната служба. Споменава се, че има някакви роднини в Унгария. Предполагаме, че руснаците оказват натиск върху нея, за да държат Фриц. Следим семейство Пуласки, в случай че „Розата“ отново се свърже с тях, но съм почти сигурен, че е използвал камиона само като еднократна маневра.

– А разбрал ли е нашият човек, че го следим? – попита Възрастния.

– Мисля, че не. Поради две причини. Най-напред прекачването на камиона е много сложно да се организира за кратко време, ако разбере, че е разкрит. И, второ, ние бяхме много внимателни. Това, което прави, вероятно е обикновена предпазливост. Наистина, добра предпазливост, може би дори малко прекомерна, но вероятно става дума за голяма игра. Паркинс, изглежда, се е натъкнал на нещо едро. „Розата“ не се държи като човек, който играе голяма игра и е бил компрометиран. Поведението му е твърде естествено. Не мисля, че се съмнява в нещо.

– Така мислех и аз – каза възрастният човек. – Кевин, той се приближава към целта. Не го изпускате. Ако сега го изтървете, той ще успее да осъществи мисията си, преди да успеем да го открием отново. Това ме кара да се безпокоя.

– Мен също. Но ние разполагаме с Кондора и с екипите от Монтана. Как е Малкълм?

– О, съвсем добре. Не е открил нищо съществено. Тази вечер се обади и даде доста добра идея. Смята да поразрови без много шум в Канада под претекст, че си взема няколко дни отпуск. Каза, че местният човек на Министерството на селското стопанство – единственият, с когото се е сближил достатъчно, за да си помисли, че в тази работа има нещо гнило – изобщо не се е изненадал, когато му е казал, че ще си вземе малко почивка. Когато и „Розата“ наближи, ние ще изтеглим нашия Кондор достатъчно близо до гнездото, така че да не пострада или да не пречи. Не смятам да го използвам като резервен вариант – „Розата“ се оказва прекалено добър за него. Има ли още нещо?

– Не – отвърна Кевин. – Това е всичко. В общи линии положението е в наши ръце.

– И аз мисля така, момчето ми – каза възрастният човек. – И аз

мисля така.

На повече от хиляда мили разстояние, в канадската ферма Чоу също смяташе, че положението е в ръцете му, само че с малко повече причини да бъде уверен.

Момичето, наречено Шийла, не беше толкова сигурно. Бяха пресекли границата при Коутс – малко гранично градче, разположено на север от Шелби. Нямаха никакви проблеми, защото просто прекосиха една улица, по която минава границата, разделяща Коутс, Алберта, Канада и Суийтграс, Монтана, САЩ. Малкълм се обади на Джери Стюарт, после в мотела си и накрая на номера за свръзка от телефонния автомат пред някакъв западнал бар. След това тримата минаха отново границата пеша, върнаха се във фермата и вечеряха спокойно. Малкълм беше заключен в стаята без прозорци на горния етаж. Вратата беше подсилена с метал специално за такива случаи.

Китайката не каза нито дума през цялата вечер, като практически не обръщаше внимание на почти непрекъснатия поток от думи на Чоу и кратките забележки на Малкълм. Сега тя седеше във всекидневната и наблюдаваше как Чоу смазва пистолета си с почти любовно чувство. Гледаше го как гали черния метал с парче мек плат. Почистването и смазването бяха редовен вечерен ритуал, на който колегата ѝ се наслаждаваше. Момичето се отвърщаваше от страстта му, насочена към нещо студено, безжизнено и свръхчовешки ефективно. Тя изчака да свърши, да прибере оръжието в специално направения раменен кобур след един последен, пълен с копнеж поглед и заговори:

– Ами ако разбере истината?

Чоу я погледна с лека изненада и насмешка.

– Каква истина? – попита той. – И каква част от нея би могъл да разбере? И най-накрая, какво, като я разбере?

– Истинската ти цел с Крумин например. Освен това ти пропусна да му кажеш, че ръководството одобри плана ти само условно. Какво ще стане, ако в крайна сметка го отхвърлят?

– В такъв случай – отвърна рязко Чоу – ръководството ще прояви голяма глупост. Да оставим настрана всичките ти странни идеологии, скъпа. Пет пари не давам дали ще ме докладваш на политическия офицер. Той ме познава и знае мнението ми за вашите политически игри. Също така знае колко ценен съм за неговите цели. Моля те, не си прави труда мрачно да ми обясняваш, че положението може да се промени.

Смятам да изпреваря всякакви промени. Политическият знае това. Дребният човечец толкова усърдно се мъчи да преценява колко струвам, точно да улови момента, в който ще стана „непродуктивен“. Истинско предизвикателство е да го държиш изправен на нокти. Не невъзможно предизвикателство, но все пак интересно.

Във всеки случай, ако директорът за този район не приеме решението на нашия ръководител, е, тогава нещата не са в наши ръце. Направих искрено усилие да помогна. Разбира се, бих се подчинил на всяка официална заповед.

Шийла кимна, загледана към тавана.

– А какво ще стане с него?

Чоу нарочно не отговори веднага, макар че не му трябваше време, за да обмисля отговора си. Бавно на лицето му се изписа широка усмивка и той каза:

– Скъпа моя, утре той може да умре също толкова лесно, колкото можеше да умре и днес.

- И С КАКВО СЕ ХРАНИ?
- СЛАБ ЧАЙ С МЛЯКО. АЛИСА СЕ ДОСЕТИ ЗА ОЩЕ ЕДНА ТРУДНОСТ.
- АМИ АКО НЕ УСПЕЕ ДА НАМЕРИ? – ПОПИТА ТЯ.
- ТОГАВА ЩЕ УМРЕ. РАЗБИРА СЕ.
- НО ТОВА СИГУРНО СЕ СЛУЧВА МНОГО ЧЕСТО – ОТБЕЛЯЗА АЛИСА ЗАМИСЛЕНО.
- ТОВА СЕ СЛУЧВА ВИНАГИ – КАЗА КОМАРЪТ.

Когато се събуди на следващата сутрин, Малкълм намери вратата отключена. Застана на горната площадка на стълбището само по долни гащи и намръщен се вслуша в звуците от долните етажи. Няма какво да разсъждаваш повече, помисли си той най-накрая, защото дори и да имаше шанс да избягаш (а нямаш, каза си той), тези хора биха могли да бъдат полезни. Все пак открих нещо. Той въздъхна и влезе в байята, за да се изкъпе, избърсне, да си сложи контактните лещи и да се приготви за деня.

Когато Малкълм влезе в кухнята, момичето не се обърна. Нарочно, помисли си той. Или се опитва да покаже, че ми се доверява, или пет пари не дава, че съществувам. Малкълм застана неловко на прага с поглед насочен към гърба ѝ, докато тя се суетеше с един тиган до печката. Дългата до раменете черна коса беше прибрана в стегнат кок. Избелялата жълта фланела висеше свободно на раменете ѝ. Малкълм отбеляза здравето ѝ телосложение – не беше прекалено мускулеста, но беше стегната, закръглени рамене и изправен гръб, стесняващ се леко, широк таз, стегнат от джинсите. Краката ѝ бяха мускулести и не можеха да минат за слаби. Беше с бели маратонки. Малкълм се прокашля леко, като се опита да звучи естествено, а не като предупреждение за пристигането му.

– Ще ти обърна внимание след минута – каза тя. Гласът ѝ не беше прекалено дружелюбен, но не беше и студен. – Пържа ти яйца. На масата има портокалов сок.

– Благодаря. – Малкълм седна на масата. Изпи чашата сок бавно и това му даде извинение за мълчанието. Момичето му донесе яйцата и малко препечени филийки. Размениха неловки усмивки. Тя седна срещу него и започна да пие кафето си също толкова нервно, колкото той ядеше закуската си.

– Каква очарователна сцена! Колко приятно е да виждам, че двамата се разбирате. – В кухнята влезе Чоу. Изглеждаше малко нелепо в джинсите си, с риза и сако, почти като японски турист, издокаран за

Запада. Само работническите ботуши и мръсотията по дрехите му разваляха тази представа.

– Добре ли спа? – Докато говореше, Чоу гледаше през прозореца. Не обърна поглед към двамата, седнали на масата.

– Добре – отвърна Малкълм. – Зад заключената врата изобщо не ме беше страх от чудовища и други нощни страхотии.

Чоу се засмя.

– Наистина. Елементарна предпазливост, приятелю. Просто за да сме сигурни. Отсега нататък, когато спиш тук, вратата ще бъде отключена.

– Когато спя тук?

Чоу отново се усмихна и отговори:

– Да, когато спиш тук. Може би скоро ще се върнеш в Монтана. Но ще знаем повече днес следобед, може би към четири часа.

– Какво ще стане тогава?

Отново усмивка.

– Тогава ще разбереш. Защо да се тревожиш отсега? Защо не разведеш Малкълм наоколо, след като прибереш масата? Заведи го най-напред при горичката.

Малкълм и момичето не разговаряха много, докато разтребваха масата. Размениха безсмислени фрази за времето, за миенето на чинии и домакинските задължения. Още веднъж му се стори, че тя е не по-малко неспокойна от него самия, но не можеше да разбере защо.

Фермата на японските емигранти беше малко по-голяма от десет акра. Шийла му разказа как през годините възрастната двойка е трябвало да продава все повече и повече земя, за да може да живее. Сега там се отглеждаха само зеленчуци, които Шийла продаваше на ресторантите от Летбридж – най-близкия голям град на север. Един съсед плащаше минимална сума, за да пасе на ливадите няколкото си крави, но като цяло фермата беше финансова катастрофа.

– Как я поддържаш? – попита Малкълм. – Искам да кажа, как поддържаш прикритието си? Съседите не може да не знаят колко нерентабилно е това място.

Шийла вдигна рамене.

– Създавам впечатлението, че заедно с имота съм получила от старците и малко наследство, с което се мъча да съживя фермата. Но никой не ми досажда с въпроси за тези неща. Аз все пак съм емигрантка.

Запомни разположението, каза си Малкълм, когато излязоха с момичето навън. Минаха покрай гаража, встрани от черния път. Навсякъде

наоколо се простираха хълмисти полета, много подобни на тези в Монтана, но все пак имаше някаква разлика, която Малкълм не можеше точно да определи.

Между последната фермерска постройка и горичката имаше към стотина метра. Когато приближиха дърветата, момичето му кимна да млъчи.

Отначало Малкълм не видя Чоу, което го учуди, защото сините му дрехи би трябвало да се открояват на фона на зеленината. Той се стресна, когато различи фигурата на мъжа, застанал в края на горичката. Някак си се слива с обстановката, помисли си Малкълм, умее да се прикрива като хамелеон, който чака наблизко да бръмне муха – изложен на показ и все пак невидим. Чоу ги остави да наближат на петнадесетина крачки, след което вдигна нагоре ръка, за да спрат. После ръката му бавно се насочи вдясно, там, накъдето беше обърнато лицето му. Бавно и тихо, макар че не знаеше защо, Малкълм извърна глава в същата посока.

На четиридесет метра от тях Малкълм видя малка купчинка прясно изровена пръст. На това разстояние очертанията ѝ едва се различаваха. Загледа се в купчинката, защото в тази посока не видя нищо друго, заслужаващо вниманието на Чоу. Шийла стоеше малко зад Малкълм. Той не я виждаше, но чувстваше присъствието ѝ, чуваше как дишането ѝ става по-дълбоко, усещаше леко киселата миризма на потта ѝ.

– Там! – каза неочаквано Чоу, като посочи към купчинката. – Видяхте ли я?

Малкълм бавно поклати глава. Виждаше само пръст.

Нетърпението на Чоу се появи в шепота му:

– Съсредоточи се! Погледни купчината внимателно, почувствай я с очи!

Малкълм продължи да се визира. Нищо, помисли си той, купчина пръст, камъчета, изровен чим с трева вляво, дупката, и... той мигна, за да намести лещите си и се вгледа още по-внимателно. Не трепна ли нещо? Не беше ли това някакво движение? После къртицата се показа от дупката си. Главата едва се виждаше над пръстта.

– Виждам я – прошепна Малкълм и животинката отново се скри.

– Добре – каза Чоу бавно. Дясната му ръка се плъзна надолу. – Сега гледай. Следващия път. Гледай главата.

Изведнъж Малкълм разбра какво чакат. Понякога и той беше ловил къртици, когато като ученик беше ходил на ранчото на леля си през лятото. Чоу искаше да я убие, да я застреля и това беше нелепо. Чоу не носеше пушка. Малкълм не беше ловец, но от опита си и от уроците на

Макгифърт знаеше, че да се улучи с пистолет такава малка, едва забележима цел от това разстояние е почти невъзможно. С периферното си зрение Малкълм забеляза, че ръцете на Чоу висят празни и отпуснати край тялото му. Да извадиш, да заредиш, да се прицелиш и да улучиш такава мишена, беше повече от невъзможно.

Стана прекалено бързо и Малкълм не можа да различи отделните движения. Видя отново главата на къртицата. Вляво от него фигурата на Чоу сякаш загуби очертанията си и силен пукот разцепи утринната тишина. Малкълм премигна. Зад къртичината се появи нова кафява купчинка. Чоу стоеше вляво с елегантно протегната напред дясна ръка. В нея имаше автоматичен пистолет със синкава цев. Малкълм чу въздишката на момичето, сякаш се освобождаваше от някаква болка или напрежение. Някъде запя чучулига.

Чоу свали оръжието бавно, със задоволство. Не се обърна към Малкълм, но се усмихна и каза:

– Иди да видиш. За да съм съвсем сигурен, се прицелих в тялото вместо в главата. Не исках да ѝ дам възможност да се шумгне обратно в дупката. Трябваше да я ударя някъде по-надолу, за да съм абсолютно сигурен.

Когато Малкълм се приближи до къртичината, задните крака на животното още потрепваха. Лежеше по гръб. Макар и заоблено, животното беше младо, може би от тази зима. Предните лапи бяха отпуснати върху корема като ръце на дебел banker, подпрени на натъпкан с коледни лакомства търбух. На гърдите имаше неголяма червена дупка. Съдейки по кръвта под тялото, Малкълм прецени, че тази отзад е по-голяма. Вдигна глава и погледна Чоу.

– Остави я на птиците – извика домакинът му. – За да дойдат отново, им трябва храна. Може би те интересува пистолетът ми?

Когато Малкълм се върна при тях, Чоу продължи:

– Малко лек е за работа като нашата, но това прави нещата по-интересни. Много неща могат да се кажат за страната ти – продължи китаецът (сякаш чете лекция, помисли си Малкълм), – повечето от тях, лоши. Но когато става дума за производство на разнообразни огнестрелни оръжия, вие сте ненадминати. И сред изобилието от пистолети малко са наистина отлични. Моят например.

Ръката на китаеца се мушна под самото му и се появи отново, стиснала пистолет, преди Малкълм да разбере какво става. Имаше чувството, че нарочно направи движението бавно, сякаш за да му даде възможност да си представи истинската бързина.

– Използвам – продължи Чоу – „Браунинг-Челинджър, калибър 22“, автоматик, с четири и половинаинчова цев. Целият е дълъг почти десет инча. По-голям не бих могъл да нося, без да се вижда. Както разбрах, обучението ти по използване на огнестрелни оръжия е било недостатъчно, но съм сигурен, че ще оцениш избора ми.

Този пистолет, разбира се, е преди всичко за стрелба по мишена. Сигурен съм, че хората от „Браунинг“ биха се ужасили, ако разберяха, че го използвам като бойно оръжие. Освен за подбиването на реномето им биха ме сметнали и за глупак, защото не съм избрал нещо с по-тежък калибър и по-удобна за прикриване конструкция. Като твоя 38-ми калибър например. Да, знаем всичко за него, дори и къде се намира в стаята ти. Тези наркотици са чудесни.

Калибър „22“ има много малка възпираща мощ. Ако улучиш човек където и да било по тялото например с „Магнум-44“ или „45“, все едно, че си го блъснал с камион. Този калибър гарантира, че улученият е неутрализиран. Но с „22“? Сякаш чувам как твоят Макгифърт цъка с език. Има много малко места по човешкото тяло, които трябва да улучиш с такъв малък калибър, за да гарантираш безопасността си. Именно това е голямото предизвикателство. Да извадиш такъв голям пистолет изпод самото си дори и ако имаш специален кобур като моя отнема много време. Трябва да си глупак, за да разчиташ на такова оръжие.

Малкълм се усмихна, макар че не виждаше нищо смешно. Той разпозна суфльорския знак и знаеше репликата си. Представлението продължава, помисли си той.

– Или много добър.

Чоу се усмихна:

– Много, много добър. Бърз, но и точен. Както видя от малката демонстрация, аз притежавам и двете качества. Някои хора се раждат с естествени заложби – за танци, писане или пеене. Аз имам вроден талант да използвам оръжие. Имах щастието, че моят талант беше открит и усъвършенстван, а не погубен, както на стотиците Бетовени, които гният в Харлем. И след години практика с помощта на отличните оръжия, създадени от майсторите на „Браунинг“, сега сам можеш да видиш резултата.

– Да – отговори Малкълм, докато Чоу си поемаше дъх след възбудената си реч. Искаше някак си да го уязви, да развали удоволствието му, да го направи по-малко самоуверен и да предизвика желанието му да се самодоказва още повече.

– Ти си много, добър, когато става дума за убиване на къртици.

Ами как си с хората?

Чоу се усмихна и Малкълм разбра, че не е успял.

– С хората – отвърна бащински Чоу – използвам малко по-различна система. Вземам под внимание факта, че куршум, изстрелян в черепа на човек, може и да не го убие. Може да не попадне в мозъка или да отскочи. Куршум калибър „22“, попаднал в сърцето, може и да не попречи на улучения да натисне спусъка, преди да умре. Попадение в стомаха само би накарало съперника да се превие и пак да успее да стреля. Ами ако носи бронирана жилетка? Попаденията с малък калибър в крайниците са неефективни. Сега виждаш ли предизвикателството? То не съществува, ако човекът не е с лице към теб. Всеки луд, всеки убиец с пушка би могъл да застреля неподозираща нищо жертва. А какво ще направиш, когато си въоръжен като мен и застанеш лице в лице срещу сериозен враг? Не забравяй, че в нашия занаят всеки враг е сериозен, докато не бъде неутрализиран.

Чоу застана съвсем близо до Малкълм, толкова близо, че той усети дъха му от закуска.

– Ще направиш това, което правя аз – продължи Чоу тихо. – Ще стреляш в окото. Резултатът е моментален и значителен. Опонентът ти загубва всякакъв контакт със света микросекунда преди куршумът да пръсне мозъка му и да го убие. И цялата красота е във факта, че опонентът сам те насочва натам, защото трябва да те погледне, да ти предостави окото си като мишена, преди да направи каквото и да било друго. Иронията е, че за да се защити, той трябва да се открие. Как би могъл да ти навреди или да се защити, ако не те вижда? Ако не те погледне? Ако окото му не се насочи към теб, за да получи куршум? Чудесна, удивителна ситуация, не си ли съгласен? Не разбираш ли какво искам да кажа?

Малкълм се чувстваше стар, премръзнал и му се повдигаше. Преглътна и каза:

– Да, разбирам.

Чоу се усмихна и се отдръпна назад.

– Не се и съмнявах. Шийла – каза той и се обърна към момичето, – защо не се разходите с Малкълм из фермата? Ще се пораздвижете приятно и ще можете да се опознаете. Аз трябва да проверя дали планът ни е окончателно одобрен и да се занимавам с някои други подробности.

Чоу се обърна отново към Малкълм:

– Аз тръгвам. Имам ти доверие и смятам, че си достатъчно интелигентен, за да не нападаш Шийла. Макар че тя не е толкова добра,

колкото съм аз, все пак е въоръжена и е много по-добра от теб, дори ти да беше въоръжен. Съмнявам се, че би я победил и с голи ръце. Във всеки случай най-близкият съсед е на мили оттук, не би ти повярвал и би ликвидирал прикритието ти. Махнал съм микрофона на телефона, така че не можеш да се обаждаш. Джипът ти е тук, но смятам да взема със себе си дистрибуторните капачки и от него, и от пикапа. На практика няма как да си тръгнеш. Ще се върна след няколко часа.

Чоу направи няколко крачки, после се обърна и каза любезно:

– Приятен ден.

Малкълм и Шийла изчакаха мълчаливо Чоу да потегли с колата. След като се скри от погледите им, те и двамата тръгнаха сякаш по сигнал. Тръгнаха безцелно през полето, не много далеч от къщата. Вървяха няколко минути, без да разговарят и после Малкълм каза:

– Той е луд. Болен. Абсолютно луд.

Шийла го погледна и се усмихна. После отново сведе поглед към земята.

– Така ли мислиш? – попита тя. – Наистина?

Малкълм я погледна. Беше развързала гъстата си коса. Главата ѝ достигаше до рамото му и когато се наведе напред, черните кичури скриха лицето ѝ. Той беше решил с нея да бъде искрен винаги щом е възможно. Защото знаеше, че тя му е задавала повече въпроси от Чоу, докато е бил упоен. Това означаваше, че тя знае доста неща за него. А и освен това тя му се струваше по-уязвима от Чоу.

Тя е по-човечната, помисли си Малкълм. Той се намръщи и попита:

– Ти не мислиш ли така?

– Не.

– Не разбирам. Сигурен съм, че не можеш да наречеш нормални тази малка демонстрация, тази лекция, това предизвикателство да стреляш в окото и почти всичко останало, което върши, нали?

В гласа ѝ долови насмешка:

– Тази малка демонстрация беше именно това, а не нещо друго. Беше предназначена да ти покаже колко безсмислено е да се опитваш да го нападнеш, да ни нападнеш. За Чоу не беше нищо особено. Помниш ли какво каза за птиците? Ако си забелязал, наоколо няма много врабчета, макар че в градината има доста храна за тях. Това е, защото Чоу се упражнява ежедневно и най-много обича да стреля по врабчета. Прави го само когато летят и на голямо разстояние. Рядко не улучва. Ако не улучи, то е само с първия, най-много с втория изстрел. Не повече от три секунди на врабче.

Лекцията му? Сигурна съм, че в американските университети могат да се чуят и по-егоистични лекции, така че, ако се наложи, студентите да ги преповтарят с чувството, че са прави. Чувам подобни неща в колежа, където ме обучават, за да приема гражданството.

А що се отнася до здравето му, да мислиш, че е болен, това е абсурдно. Той не е болен, той преуспява. Само неудачниците могат да са болни. По принцип Чоу никога не може да бъде „болен“, „луд“ или „ненормален“. Поне докато не се провали. А какво е нормалността?

Малкълм не намери отговор дълго време. Вървяха мълчаливо и тишината се нарушаваше само от хрущящите под краката им буци и шумоленето на дрехите им. Най-накрая Малкълм спря рязко, което накара и момичето да спре. Шийла го изгледа въпросително и той попита:

– А ти харесваш ли го?

– Какво общо има това? – Тя се обърна и тръгна отново.

Бяха се отдалечили на около половин миля от постройките. Спряха край един напоителен канал. Пролетта беше покачила нивото на водата и беше увеличила скоростта ѝ.

– Чоу каза, че трябва да се опознаем – каза най-накрая Малкълм. – От думите ви мога да съдя, че вие знаете по-голямата част от биографията ми. – Той не изказа поканата докрай.

Шийла се усмихна, но не каза нищо.

– Е – подкани я той нервно.

– Е – отвърна тя подигравателно, – знаеш как да ме наричаш. Знаеш, че съм китайка и комунистка. Какво има повече?

Още от демонстрацията на Чоу Малкълм се чувстваше все по-отчаян. Нервите му взеха превес и той изкрещя:

– Ти си проклето лайно, ето това си ти!

Избухването му я стресна. Тя трепна, сякаш я беше ударил, и за първи път тази сутрин го погледна съсредоточено и внимателно. Гледаха се дълго време, без да знаят какво да кажат или какво да очакват. Тогава, точно толкова неочаквано, колкото Малкълм изкрещя, момичето избухна в смях – силен, невъздържан, заразителен. След моментно объркване Малкълм също се разсмя.

– Добре – каза най-накрая Шийла с широка усмивка, – поне изяснихме това нещо. Хубаво е да знаеш къде ти е мястото и какво си.

Малкълм понечи да се извини и да обясни, но реши, че това не само ще е безсмислено, но и глупаво. Вместо това, той каза:

– Не би ли могла да добавиш поне малко плът, както биха се изразили американските бюрократи, към думите си. Боже, каква

отвратителна метафора!

– Аз съм малко по-стара от теб – отговори Шийла. – С около две години.

– Това все пак е някакво начало. А сега очевидният въпрос: „Какво те доведе в занаята?“

Момичето се обърна и тръгна към постройките. Малкълм я последва. Когато мислеше или слушаше, тя държеше главата си наведена. Когато заговори, погледна право пред себе си:

– Основният талант на Чоу са огнестрелните оръжия. Той е също толкова добър и с карабина, и с автомат. Просто е невероятен. Аз също имам дарба. Имам – тя спря, за да го погледне и да му се усмихне – склонност към езиците. Знам английски, китайски и няколко други езика, които няма защо да споменавам, еднакво добре. Мога дори да имитирам диалекти и акценти, макар че „бостънският“ ми не е съвсем съвършен. В нашата работа тази дарба е безценна, както знаеш. Чудя се колко ли по-добре биха се отнасяли с теб работодателите ти, ако освен подобие на френски и испански, които си научил в училище, знаеше и още някой език?

Малкълм се усмихна.

– Никога няма да разбере това. Но все пак тази дарба не обяснява защо... защо се занимаваш с тази работа.

Момичето спря и го изгледа. Малкълм стана неспокоен. Най-накрая тя каза:

– Значи това те интересува? Какво прави момиче като теб на място като това? Чудех се дали ще ме попиташ. Всъщност искаш да ме попиташ – каза тя ледено – защо служи на тоталитарното, зло комунистическо правителство на Китай. Защо не давам мило и драго да съм при вас, на страната на доброто, правилното и неопетненото.

– Не съм казал това – отговори Малкълм тихо. – Не съм толкова...

– Толкова тъп? – прекъсна го Шийла, повишавайки тон. – Надявам се, че не си, Роналд Малкълм, Кондор. Надявам се, че не си. Питаш ме защо съм тук. Казах ти вече. Аз съм китайка. Докато твоите предци са тичали из Европа, облечени в животински кожи, моите са изучавали изкуствата. Когато Европа се е съвзела благодарение на изобретения в Китай барут, най-напред е отишла в моята страна, за да си избърше краката и да си изпере мръсното бельо. Използвате ни от векове. Повече няма да се повтори.

Нашите хора не са вече полугладни слуги. Не ни се налага да вземаме съдбоносни решения от типа на какъв модел кола да си купим.

Нашата задача е да оцелеем. Един американец веднъж ми каза, че когато бил млад, преобладавало мнението, че Китай никога не можел да стане велика сила, защото многобройното му население винаги щяло да държи страната в подчинено положение. И когато говорите за нас, имате предвид „историческата неизбежност“. Е, сега Китай е световна сила и се справихме въпреки бамбуковата ограда, която построихте. Просто пожънахме друга реколта, не тази, която вие си мислехте.

Забелязах как ме гледаш и знам какво си мислиш. Че не приличам съвсем на китайка. Помниш ли легендата ми? Половин японка с роднини тук. Част от това е истина. Аз съм донякъде японка. Майка ми е била изнасилена, когато последните японски войници напусkali страната ни в края на войната. Това е наградата ѝ, задето е китайка. Станало е преди години, но не е чак толкова отдавна. По-малко е от човешки живот. И за по-малко от един човешки живот моята страна стана силна. Достатъчно силна, за да нахрани хората си, за да не допусне повече нашественици да изнасилват и командват.

Шийла почти изкрещя последните думи:

– Защо съм тук? Очевидно съм „враг“ на „твоята“ страна, на „демократията“. Защото твоята демокрация не храни моите хора, не им помага. Страната ти, която толкова обича свободата, прави всичко възможно, за да ни зароби. Въпреки войната за опиума, промените в началото, въпреки подкрепата ви за китайската марионетка ние сме това, което сме, независимо от вас.

И какво още? Ще ми дръпнеш ли лекция за свободата на избора?

Освен това ме питаш защо правя това, което правя. Аз съм китайка. Чувствам се китайка, живея като китайка, аз съм такава. И имам причини.

А ти? Какво си ти? Дребен правителствен чиновник, отегчен, донякъде сноб, надменен, мързелив. Човек, който е попаднал случайно на някаква пътека и продължава да се препъва по нея. Защо трябва да ме питаш каквото и да било?

Шийла спря, за да си поеме дъх. Очите ѝ блестяха, косата ѝ беше в безпорядък, раменете и гърдите ѝ се повдигаха и спускаха. Малкълм, блед и потресен, я изчака, докато мине ядът ѝ. Дори и след като се успокои, той не знаеше какво да каже. Точно когато тя тръгна отново към къщата, той протегна ръка и докосна лакътя ѝ. За първи път я докосваше. Тя отскочи назад и зае отбранителна поза. Ръката му остана протегнатата. Тя само леко се отпусна, макар че виждаше, че той не представлява заплаха. Той бавно навлажни устните си и колебливо каза:

– Аз не съм изнасилил майка ти.

Когато Чоу се върна два часа след това, ги завари в различни стаи, Шийла беше в кухнята и усърдно миеше чинии, а Малкълм седеше във всекидневната, полусъсредоточен върху собствения си вариант на пасианса „Лас Вегас“, който беше измислил още като ученик. Чоу забеляза колко са мрачни, долови напрегнатата атмосфера още с влизането си, но реши да не обръща внимание. Мислеше, че знае причините, и те не го тревожеха никак. Знаеше, че момичето ще му каже всичко, ако той поиска. Ентузиазмът пролича в тона му:

– Е, приятели, имаме успех. Директорът е одобрил плана ми.

– Добре – каза Малкълм, като обърна осмица пика. Не можеше да продължи играта. – Сега какво ще правим?

Шийла беше дошла при тях. Чоу ѝ махна да седне на канапето срещу Малкълм, а той донесе стол и седна в началото на масата. Той ги огледа и каза:

– Какво ще правим? Продължаваме да изпълняваме плана. Сега вие двамата трябва да го осъществите.

– Забравяш – каза Малкълм бавно, докато обръщаше друга карта, – че не знам нищо за този план.

– Няма какво толкова да знаеш – успокои го Чоу. – По същество ти трябва да продължиш да изпълняваш официалната си мисия така, както досега. Ще продължиш това „изследване“ и ще се опитваш да откриеш нещо. Каквото и да било. Ще чакаме, за да видим какво ще открият колегите ти. При цялата тази дейност все нещо някъде ще се пропука. Ние тримата ще трябва да се доберем до него преди всички останали. Когато това стане, когато заловим Крумин, а трябва да приемем, че това ще стане, аз и Шийла искаме да прекараме с него и чудесните препарати само няколко минути. След това той е твой и на възрастния човек от Вашингтон.

– Не разбирам – каза Малкълм. – Ще продължа изследването, нали? А откъде сте сигурни, че ще ви уведомя, ако открия нещо?

– Сигурни сме – отвърна Чоу, – защото няма да си сам. Нито за миг, дори за да отидеш до тоалетната. Отсега нататък Шийла ще бъде с теб.

– Какво?

– Да – увери го Чоу. – Отсега нататък. Наложило се е да повикаш асистентката си и тя е долетяла от Вашингтон, за да ти помага.

Малкълм се вгледа в него изумен. Избягваше да погледне Шийла

открито. Усещаше, че и тя не го гледа. Най-накрая Малкълм каза:

– Това е пълно безумие. Дори и началниците ми да не разберат, никой в Шелби няма да повярва. Никога няма да ги убедим. Хората там мислят, че изследването ми е пълна глупост и е загуба на време и средства. Ако видят, че с него се занимаваме двама души, вече чашата ще прелее. Ще започнат да пишат в отдела, в Министерството на отбраната, на разни конгресмени, по вестниците, навсякъде. Ще се разбере какъв съм за двадесет и четири часа. Същото важи и за нея.

– Точно така – каза Чоу. – Точно така. Ето защо ще дадем на хората още една тайна за разгадаване. Ще подшушнеш на този-онзи, че помощничката ти комбинира отпуската си с помощта си към теб. Дискретно, разбира се, но ще пуснеш слуха.

– Какъв слух?

– Че „сътрудничката“ ти е дошла при теб неофициално, като любовница. Това ще приемат.

Малкълм се облегна назад, забравил за пасианса. Видя, че Шийла не проявява никакви чувства, нито пък изненада.

– Шегуваш се – каза Малкълм.

– Напротив – отговори Чоу. – Планът е съвършен. Една известна „тайна“ ще прикрива истината. Това е стар похват, Ако двамата се заемете с работата както трябва, ще успеете. Имаме няколко часа, за да отработим легендата ви. Предостатъчно време, тъй като не се налага да запаметявате много неща, за да направите разказа си убедителен.

– Ами какво ще стане, ако се провалим? – попита Малкълм с надеждата, че съмненията му ще накарат Чоу да се откаже.

Китаецът не им обърна внимание.

– Няма да се провалите. Разбира се, ако не смяташ, че планът е осъществим и ако не положиш всички усилия, за да успее, ще трябва да се върнем към първоначалния вариант. – Бавно, демонстративно Чоу разкопча най-долното копче на якето си. То се отвори.

Малкълм отговори веднага:

– Каквото и да е, ще бъде по-добро от първоначалния план.

Чоу се усмихна.

– Не съм се и съмнявал, че така ще приемеш нещата. А сега да започваме с биографиите ви. Шийла, тъй като ти познаваш Сан Франциско, а там и без това живеят много китайци, да кажем, че си родом оттам, макар че доста си пътувала. Вие сте приблизително на една и съща възраст и сте се срещнали... кога? Известно време сте били заедно в колежа, после сте се видели миналата година, когато си постъпила на работа

в неговия отдел. Така. Къде се срещнахте? Как? Кога? Първата ви среща? Общите ви интереси? Къде сте ходили заедно? Някои смешни случки от общия ви живот? Малкълм, предложения?

След четири часа бяха съставили легендата. След това Шийла събра багажа и преминаха границата с джипа и с колата на Чоу. Не видяха никого. Беше почти тъмно, когато Чоу спря край черния път на няколко мили от главното шосе за Шелби. Той слезе от колата, даде знак на Малкълм да отвори стъклото и погледна за миг Шийла, която седеше на предната седалка на джипа.

– А сега, нови приятелю – каза той на Малкълм, – започва времето на истината. Трябва да знаеш, че Шийла и аз имаме график за радиовръзка в най-различни часове от денонощието. Знаеш, че ако нещо не стане както трябва, аз ще те намеря бързо и ще се постарая да ти причиня колкото се може повече неприятности. Знаеш, че ако работиш с нас, не можеш да загубиш нищо и само ще спечелиш. Поради всичко това и поради факта, че те оставям на компетентните и деликатни грижи на моята сътрудница, аз си позволявам да те изпусна от погледа си. Моля те, не ме разочаровай. Намирам, че жив си много приятен, и не бих искал да посрещна с куршум следващия ти поглед.

Чоу млъкна и погледна Шийла.

– Погрижи се за всичко. – Той тупна с ръка джипа и се върна в колата си.

Няколко минути след като Чоу тръгна към Канада, Малкълм остана неподвижен. Най-накрая той погледна Шийла. Тя гледаше безчувствено напред през прозореца. Малкълм въздъхна, запали мотора и подкара към главния път.

Първото изпитание беше, когато регистрираха Шийла в мотела. Малкълм си помисли, че естественото му безпокойство помагаше повече за убедителността на обяснението му, отколкото съзнателно допуснатите недостатъци и несъответствия в него. Собственичката изслуша внимателно всичко, което ѝ каза, и даде на Шийла стая до неговата. После ги изгледа с насмешка, докато се качваха по стълбите. Шийла успя някак се да се изчерви и увереността на Малкълм нарастваше с всяка крачка.

Останаха в стаята ѝ колкото да оставят едната от двете ѝ пътни чанти. Имаше и една по-малка чанта, в която държеше тоалетните си принадлежности, оборудването си и радиостанцията. Тя влезе с Малкълм в стаята му.

Първата ѝ работа беше да вземе пистолета му, да го изпразни и да

го заключи в собственото си куфарче. Докато не обезопаси пистолета, не се обърна с гръб към него нито веднъж. След това, сякаш го предизвикваше да опита да направи нещо, тя престана да му обръща внимание и започна да оглежда стаята. Най-накрая го погледна отново.

– Ще оставя другата голяма чанта, която донесохме, тук. Все едно се мъчим да скрием, че спя тук. Ще я оставим зад твоя багаж в шкафа. Камериерката няма как да не я види и ще реши, че сме оставили другата в съседната стая за заблуда.

– Добре – отговори Малкълм. Той я наблюдаваше, докато тя извади дрехите, които щеше да облече на следващата сутрин. Знаеше, че тя усещаша погледа му. Спокойно, без доловимо колебание в движенията си, тя свали фланелата си. Носеше сутиен и под него, закопчан на гърба, имаше кобур, в който имаше пистолет, не по-голям от ръката ѝ. При нестегнатата дреха този кобур не се виждаше от издатината на средно големите ѝ гърди. Сутиенът ѝ ги държеше много вдигнати. Тя събу маратонките си, след това спокойно махна джинсите.

По бикини и сутиен, с кобур под гърдите, тя се обърна към Малкълм. Той я гледаше онемял. Докато махаше сутиена си, лицето ѝ беше безизразно. Остави го внимателно върху другите дрехи. Широките ѝ кафяви гърди се залюляха, когато се наведе напред. Имаше тъмни, големи зърна. С пълно безразличие тя взе някаква памучна риза и я облече, без да я закопчава. Най-накрая погледна Малкълм и каза:

– Трябва да изясним някои неща. Тук сме като професионалисти и партньори. Положението не ми харесва особено, предполагам, че и на теб. Колкото съм твоя събеседница, толкова съм и твоя охрана. Не притежавам способността на Чоу да убивам, нито съм склонна към такива неща. Но и при най-малкото предизвикателство, при най-малкото съмнение, че не изпълняваш споразумението, ще те ликвидирам без никакво колебание. Умея да го правя. Ти не представляваш никакъв проблем.

Също така ние сме мъж и жена и играем роля на любовници. И ще правим точно това – ще играем роля. Тази роля при друго положение би могла да е различна. Фактът, че сме от различен пол, е без значение. Пред хората аз ще бъда твоя приятелка, не много влюбена, но ще бъда убедителна. Ти ще се държиш по същия начин. Когато сме сами, ще бъдем само професионалисти.

Ще спя на стола с допълнителните завивки. Предупреждавам те, че спя много леко. Както видя, пистолетът винаги е у мен. Моля те, не ме карай да го използвам. До необходимата и неизбежна степен аз ти се доверявам. Не искам да измамиш доверието ми. Сега можеш да си свалиш

Сянката на Кондора

контактните лещи и да се приготвиш за сън, както смяташ за добре. Утре ни чака тежък ден.

– В ТАЗИ ПОСОКА – КАЗА КОТАКЪТ, КАТО ОПИСА КРЪГ С ДЯСНАТА СИ ЛАПА – ЖИВЕЕ ЕДИН ШАПКАР. А В ТАЗИ ПОСОКА – КАТО ПОСОЧИ С ДРУГИЯ – ЕДИН МАРТЕНСКИ ЗАЕК. ИДИ ПРИ КОГОТО ЩЕШ. ТЕ И ДВАМАТА СА ЛУДИ.

– НО АЗ НЕ ИСКАМ ДА ХОДЯ ПРИ ЛУДИ – ОТБЕЛЯЗА АЛИСА.

– А! НЕ МОЖЕ ИНАЧЕ – КАЗА КОТАКЪТ. – НИЕ ВСИЧКИ СМЕ ЛУДИ. АЗ СЪМ ЛУД, ТИ СИ ЛУДА.

– ОТКЪДЕ ЗНАЕШ, ЧЕ СЪМ ЛУДА? – ПОПИТА АЛИСА.

– СИГУРЕН СЪМ – КАЗА КОТАКЪТ – ИНАЧЕ НЯМАШЕ ДА ДОЙДЕШ ТУК.

Той е луд, помисли си Нурич, абсолютно луд. Осъзнаването на това не му помогна особено. Въпреки прохладата в стаята по челото му изби пот. Той кимна, за да окуражи трескаво шепнещия си събеседник.

– От години очаквам това, някакъв знак, някакъв малък лъч на надежда, че ревизионистите и троцкистите са победени, че отново делото на великия мъж ще бъде подновено – съскаше човекът, седнал срещу него. – Ти не знаеш, нямаш представа колко ужасни бяха последните години. И сега всички тези приказки за разоръжаване! Накъде сме тръгнали? Каж ми! Накъде?

Нурич прекъсна човека под предлог, че иска да му отговори. Всъщност искаше той да се успокои и да понижи гласа си, за да могат да свършат работата си колкото се може по-бързо.

– Да, да. Мога да разбера тревогите ти. Но сега всичко е наред. За това съм тук. Както виждаш, вярата ти е била оправдана.

Дребният човек се облегна на стената на сепарето. Възбудата му сякаш беше преминала.

Нурич се свърза с човека в Чикаго същия ден, в който Малкълм и Шийла отидоха в Шелби. Както и досега, до самата среща Нурич не знаеше с кого ще бъде тя. Той знаеше по какви причини шофьорът Пу-ласки желаше да му помогне, но хората от Англия и Ню Йорк за него бяха имена без лица, докато не се срещна с тях. Очакваше нещо такова, защото работеше с нов апарат. Докато не стигна в Чикаго, агентите, с които се срещна, нито го впечатлиха, нито го разочароваха с нещо. Времето, прекарано заедно, беше твърде малко, за да може да си състави професионално мнение. Но този от Чикаго...

Името на човека от Чикаго беше Чарлс Удуърд – самопредложил услугите си агент, който досега не беше участвал в никакви операции.

Беше на тридесет и четири, но изглеждаше два пъти по-възрастен. Нисък, префинен, непрекъснато нервничещ, той напълно покриваше предсказанията на психиатрите за невротичен параноик.

Беше намерил пътя си към съветското разузнаване, след като фанатично се беше привързал към Сталин и идеите му, без да напуска Чикаго. Поради факта, че той не беше много изобретателен и му липсваше дар слово, едва през 1961 година успя да намери начин да служи на идола си. Разбира се, по това време Сталин вече беше мъртъв и Удуърд осъзнаваше, че служи на една легенда.

През 1961 година той прекара трите си седмици отпуск по болест в гледане на съветско търговско изложение. По това време, след като издаде агентите на ФБР, отговарящи за персонала на изложбата, той реши към кого да се обърне, за да бъде вербуван. Избра някакъв дребен секретар, когото не наблюдаваха много внимателно. Един ден го изненада в някакъв магазин и уплаши почти до смърт горкия руснак, докато гледаше рафта с ризи. Беше толкова стреснат, че прие пакета, който Удуърд му тикна в ръцете. Самото приемане на пакета беше нечувано нарушаване на правилата за сигурност – в него би могло да има уличаващи материали, които да го компрометират. Фанатичното настояване на Удуърд накара секретаря да забрави опасенията си, защото, от друга страна, се страхуваше от това, което би станало, ако откажеше на този побъркан американец.

Началниците на секретаря не бяха доволни от действията му, но не го порицаха много усърдно. Само отбелязаха в досието му, че при извънредни обстоятелства не реагира правилно. След като прегледа материалите на Удуърд – преди всичко дълги, хаотично философски есета върху величието на Сталин, – резидентът на КГБ в Чикаго реши да ги изпрати нагоре по веригата на командването за допълнителна преценка. Шефовете в Москва решиха, че е по-добре да имат пиле в ръката, макар и не съвсем нормално, отколкото да мечтаят за две в гората. Използваха всичките си възможности, за да проучат Удуърд за евентуални връзки с контраразузнаването и решиха да го изпробват с някои задачи, които не биха провалили истинските им операции. Удуърд се справи чудесно, макар че фанатизмът му разтревожи ръководителя му. Той с право прецени, че този американец може да бъде много опасен. От друга страна, не беше хубаво да се губи такава възможност. Оставиха го в такова положение, че да не бъде опасен нито за себе си, нито за тях, докато не възникне случай, в който да го използват. Рижов позволи на подчинения си Серов да „съживи“ Удуърд и да го използва за спасяването на

Гамаюн.

И сега Удуърд седеше срещу Нурич – първата му истинска среща с истински съветски агент. Срещнаха се в зоологическата градина на чикагския „Линкълн Парк“, до клетката на лъва, след това отидоха до кафенето. Поръчаха си кренвирши и седнаха в едно сепаре. Неотстъпчивата зима беше прогонила ранната пролет и във ветровитото заведение беше много студено освен в ъгълчето до печката. Нурич и Удуърд трябваше да седнат в най-далечното сепаре, за да не ги чуват малкото други посетители. Нурич не си свали ръкавиците и нямаше вид, че това му пречи.

В продължение на повече от половин час Нурич трябваше да слуша бълнуванията на Удуърд за Сталин, за ревизионистите и за ужасните тенденции в революцията. В началото руснакът беше само нетърпелив, но сега беше ядосан. Ядосан и уплашен. Искаше да приключи разговора колкото се може по-скоро.

– При теб ли са машината и останалите неща?

– Разбира се, разбира се. Е, почти всички. Утре ще взема колата от място, което ще ми посочат сутринта. Шефът ми се обажда в различни телефонни кабинни. Никога не съм го виждал. Ти си първият другар, когото ми позволяват да срещна.

Не беше нужно дълго да търси причините за тази изолация. Нурич продължи:

– Сигурен ли си, че си взел всичко?

– Да. Както казах, остава да прибера само колата. Дадох ти ключовете, които ми изпратиха. Машината се намира в склада на работодателя ми. Той не знае нищо. Ще я заключа в багажника на колата. Взех другото оборудване и парите завчера. Картите и другите инструкции ще бъдат в колата, когато я вземеш. Тъй като ключовете са у теб, няма да има нужда да се срещаме отново. Това е жалко.

– Да, така е – отговори Нурич, като доста убедително прикри облекчението си. Отпусна се достатъчно, за да успее да изяде обяда си. Точно когато мушна вилицата в устата си, Удуърд заговори:

– Защо са ти дали американски пистолет?

Нурич почти се задави с хапката си. Продължи да дъвче бавно, много бавно.

– Гледал си нещата ми! Пипал си ги?

– Само пистолета, другарю. Интересувам се от оръжия. Защо са ти дали американски, калибър „45“? Защо не хубав съветски пистолет, като този, който нося аз?

Този път Нурич се задави. Нямахше как да не го направи.

– Ти носиш пистолет? Имаш пистолет?

– Разбира се. Купих си съветски Токарев от една заложна къща. Трябваше да платя на собственика допълнително, за да не ме издаде. Нося го непрекъснато.

Нурич затвори очи и едва се сдържа да не потрепери от ужас. Погледна отново и каза:

– Другарю, това не е ли малко рисковано? Ами ако те хванат с него? Само заради това могат да те вкарат в затвора.

– Но аз имам нужда от пистолет!

Нурич изостави темата. Започна да се храни колкото се може по-бързо.

– И още нещо. Каква е тази машина? Знам, че ще я носиш на Запад, но какво общо има тя с революцията? Каква работа ще върши? Ако ми кажат, мога да направя стотици машини и да взривя целия този град, да накарам капиталистите да се влачат на колене.

Нурич бързо изпи кафето си. Всъщност то още не беше изстинало както трябва и изгори езика му, но искаше да свърши и да си тръгне колкото се може по-бързо. Също така знаеше, че трябва да спре Удуърд, защото въпросите му можеха да доведат до по-опасни изблици. Той погледна строго дребния човек и каза:

– Другарю Удуърд, партията и революцията се движат по сложни и трудни пътища. Всички ние сме само инструменти на движението и не бива да обсъждаме ролите си. Истинският комунист не пита „защо“, а „как по-добре да изпълня задачата“. Както би казал великият Сталин, предлагам ти да направиш същото.

Удуърд се вцепени при упрека, но Нурич забеляза, че в очите му има богоговение и почти мазохистичен блясък.

– Да, другарю! – В краткия отговор на дребния човек имаше удовлетворение.

– Много добре. Утре в десет часа ще ти се обадя в тази телефонна кабина. Знаеш паролата. Ако не успееш, ще използваме другия номер един час по-късно. Ще действаме по същия начин, когато осъществявам редовната връзка от мястото. Утре ще ти кажа къде да ме чакаш с колата. Донеси всичко.

– Да, другарю.

– Добре. А сега изчакай тук поне десет минути след като си тръгна. Поръчай си още едно кафе, за да изглежда по-естествено. – Нурич бързо стана и излезе от заведението. Мъжът, който остана вътре, беше много

възбуден и много доволен.

По пътя назад към хотела си Нурич смени три таксита. Като крайна предпазна мярка той слезе от последното на осем пресечки от него. Сега седеше на скъсия розов шезлонг в занемарената си стая, а студеният вятър караше стъклата да дрънчат и вкарваше в стаята изгорели автомобилни газове. Нурич гледаше към вратата и се потеше.

Не му харесваше. Никак. Още откакто Серов му беше възложил задачата, му се струваше, че нещо не е наред. В цялата сложна схема имаше нещо гнило. Беше споделил съмненията си с истинските си началници от ГРУ и те се бяха съгласили с него. Но също така бяха признали, че Нурич няма избор, освен да се заеме с мисията – поне засега. Докато пътуваше от Русия към Чикаго, се беше мъчил да убеди себе си, че опасенията му са безпочвени. Не беше успял, но поне беше съумял да потисне чувствата си, за да избегне излишните тревоги. Дори по време на неудобното пътуване с камиона положението му се беше струвало управляемо – особено, но управляемо.

А сега, мислеше той, в последната фаза на пътуването, се оказвам в Чикаго, свързан с влюбен в оръжията луд сталинист, който всеки момент може окончателно да откачи и да започне да хвърля бомби. И може да се окаже, че животът ми зависи именно от този смахнат човек.

От ГРУ му бяха дали телефонен номер, който да използва в краен случай, ако име проблеми и не може да се довери на работодателите си от КГБ. Нурич знаеше, че абонатът на този телефонен номер се намира в Сан Диего, Калифорния – твърде далеч, за да може да му бъде от особена полза в Чикаго. И във всеки случай, мислеше той, какво мога да кажа? Че КГБ вербува смахнати? Нима не го знаят? Че операцията вони? Нима и това не знаят? Вероятно би могъл да убеди човека на ГРУ, да му позволи да се оттегли от нея още сега, но ще трябва да се информира КГБ, че той работи за ГРУ. Това никак няма да им хареса, но поне не биха се опитвали да го убият, ако знаеха истината, както биха направили, ако напуснеш, без да каже на никого. Ако неочаквано изоставеше работата, щяха да го сметнат за предател. Нурич нямаше желание да влезе в списъците на издирваните от КГБ лица.

Нямам избор, помисли си той. Трябва да продължа да работя и поне да се мъча да избягна неприятностите, които ме чакат. Поклати примирено глава и се помъчи да мисли за по-добри дни и нощи, прекарани в Москва.

– В Чикаго е студено, сър – каза Кевин в телефонната слушалка. Той не обичаше да говори за дреболии, макар че с Възрастния това никак не беше трудно. Но сега шефът му сякаш не беше разположен за работа, така че Кевин трябваше да продължава с празните приказки. През цялото време се надяваше линията да е толкова засекретена, колкото чикагският клон твърдеше, и му се искаше Възрастния да заговори за съществени неща.

– Но това е ужасно! – отвърна Възрастния. Гласът му долиташе съвсем ясно по линията. – Тук, във Вашингтон, времето е наистина прекрасно. Тази сутрин с Карл направихме чудесна разходка в парка. Вече е пълно с туристи, но дори и те не могат да развалят впечатлението от цветята, от новата зеленина и цъфтящите череши. Прекрасно е!

– Сигурно е така, сър.

– Е, добре, а сега стига за красотата. Както разбрах от доклада ти, „Розата“ е осъществил още един контакт. Вече проучихте ли го?

– Да, сър, макар че изглежда малко необикновен. Името му е Удуърд. Чарлс Удуърд. Живее сам в евтин апартамент, работи във фирма за търговия на дребно с електроника и не се среща с хора. Не е женен и няма близки приятели, доколкото можем да кажем. Но, разбира се, продължаваме да го наблюдаваме много внимателно. Той е типичен градски отшелник.

Никъде няма нищо за него, ФБР, чикагската полиция, никъде. Биографията му и истинска, не е пътувал в чужбина, няма големи суми в банките и не харчи повече пари, отколкото печели. Той е толкова чист гражданин, че е почти невидим.

Последва тишина, докато Възрастния мислеше. Най-накрая той каза:

– Интересно, Кевин. Много интересно. И сме сигурни, че Удуърд и „Розата“ са се срещнали?

– Да, сър. Не можахме да се приближим достатъчно, защото през повечето време бяха на открито. Използвахме една възрастна жена, която успя да постои известно време в кафенето, в което бяха. В чантата си тя имаше малка кинокамера, така че им направихме чудесни кадри, докато разговарят. Изпратих ги в Ланглиг за да могат специалистите да се опитат да разшифроват разговорите по движението на устните, но се съмнявам, че ще излезе нещо от това. Искаше ми се да беше взела и микрофон, но се страхувахме да не възникнат проблеми. Освен това – добави Кевин тъжно – момчетата от ФБР не бяха особено възхитени от тази идея. Но филмите им харесаха и ще им потърбват, ако се наложи да

се ваят в съда с Удуърд.

– Да – отговори Възрастния замислено. – Ако някога се наложи да застанем в съда във връзка с тази работа, филмите ще са от полза. Знаеш ли, Кевин, от това, което ми каза за Удуърд, мога да заключа две неща. Той е или невероятна резерва, много добър, много ценен агент, когото са пазили за нещо едро, или е някоя съвсем дребна риба, за работа, за която не искат да хаят куриер. Ако беше нещо друго, той не би могъл да бъде толкова чист.

– Може би е така.

– Да – продължи Възрастния, – може би. За нас е важно да знаем някои дреболии. В доброто старо време цялата работа щеше да се уреди без никакви проблеми. И сега би могло, ако не работехме с толкова много други ведомства, които само дебнат да уловят „К“ или ЦРУ в грях. Е, при други условия бихме могли да организираме едно малко неофициално проникване, както пише в наръчниците. Просто да огледаме жилището му, да добием представа за човека, да видим дали не е забравил нещо неприбрано. И после да си излезем без никой, и най-малкото Удуърд, да разбере. Би могло да стане през деня, когато е на работа.

Но сега, разбира се, дори и да си помислиш такова нещо, е абсурд. Ако ни хванат, другите ведомства ще вдигнат пушилка до Бога, макар че съм сигурен, че ако не бяхме ние, те щяха да действат по същия начин. Това, което биха намерили, би било много ценно. Е, Кевин, трябва да се задоволим с това, което можем да направим.

Кевин се усмихна.

– Да, сър. Така е. Има ли още нещо?

– Не, момчето ми, не мисля, че има. Кондора се върна в Щатите. Пътуването му до Канада беше толкова безплодно, колкото си мислех, че ще бъде, но ще продължи с изследването си. Не мисля, че ще открие много нещо. Казва, че няма нищо свързано с твоите разкрития досега, но ще продължим да го информираме и за в бъдеще. Никога не можем да сме сигурни какво ще измисли плодовитият му малък ум. В края на краищата нетренираното му въображение е най-ценното му качество. Не бива да го похабяваме, като не го култивираме. Може и нищо да не се получи, но кой може да каже?

– Наистина, сър, наистина – отвърна Кевин тихо. – Ако няма нищо друго, бих желал да се заема с някои рутинни задачи. Ще ви докладвам по някое време утре.

– Ще очаквам доклада ти с нетърпение, Кевин, с нетърпение.

Двамата поставиха слушалките на местата им едновременно. Карл

изчака почтително, докато възрастният го погледна въпросително, и каза:

– Мислите ли, че разбра, сър?

– Разбира се, Карл. Без съмнение, той ще даде ясни и твърди заповеди, които ще предпазят колегите ни от прибързани и необмислени действия. И съм сигурен, че официално ще регистрира тези заповеди. Мисля, че Кевин ще продължи работата си по този въпрос по най-добрия начин. Най-добрия начин.

Серов беше загубил ориентация за времето. Той седеше зад бюрото си в голия московски кабинет без прозорци, потънал в мисли. Понякога, обикновено не повече от веднъж в месеца, напрежението и количеството административна работа, която трябваше да свърши, нарастваха неимоверно. Най-често той знаеше кога ще се случи това и в някои дни казваше на жена си, като жест на внимание, да не го очаква, докато не се прибере. Тя не задаваше въпроси и не искаше от него да ѝ съобщава дневния си график. През годините беше свикнала с непостоянното му работно време, но нищо не можеше да намали напрегнатостта, с която го очакваше, когато закъснее. Не смееше да го пита за работата му, нито пък се интересуваше от нея. Тя дори се страхуваше да признае загрижеността му, когато ѝ кажеше, че ще се забави, с нещо повече от бегла усмивка.

Серов не беше виждал жена си от няколко денонощия. Когато нещата станеха толкова напрегнати, колкото сега – с проблемите в Бейрут, с неочаквания инфаркт на стария възрастен резидент в Париж, да не говорим за Гамаюн, – Серов се хранеше и спеше в кабинета си. Не гледаше часовника си и очакваше от подчинените си да го предупреждават за приближаващите по график негови задължения. Усилията, които хвърляше през тези периоди, го изтощаваха, но всъщност повече го тормозеха несгодите на ежедневието, отколкото напрежението на самите кризи. Те поне щяха да преминат. Кризите свършваха – добре или зле, дори можеха да доведат до смъртта му, но свършваха. Ежедневното съществуване не беше толкова добро, защото той не знаеше какво ще му донесе и не знаеше кога ще свърши. Серов се изненада, но не се разтревожи, когато началникът му Рижов влезе в кабинета му. Имаше представа защо идва.

– Добре ли вървят нещата с Гамаюн!

– Както се очаква – отговори Серов внимателно. – Нурич се е свързал с Удуърд в Чикаго. Американецът още не се е отказал от работата.

Нямам информация, че Нурич е напуснал града, но ми се струва, че и това ще стане скоро. Мога да позвъня на помощника си и да го накарам да разбере точно.

Рижов махна отрицателно с ръка и се заразхожда из кабинета.

– Това няма да е необходимо. Запознат съм с графика. Кажете ми, имаш ли някакви предположения?

Полека, каза си Серов. Умората не беше ликвидирала съвсем страховете му.

– Доста мислих върху предишните ни разговори. Нурич е добър. Най-вероятно е да успее да се добере до мястото за „разузнаване“. Нашите агенти съобщават, че американците го следят. Очевидно, те очакват от наша страна да положим големи усилия и провеждат мащабна акция. Затова можем да приемем, че са се хванали на въдицата.

Но се боя, че може и да се пуснат, ако не им помогнем още малко. Без съмнение, преди Нурич да бъде предаден на ФБР, за да бъде съден, с него ще се занимава ЦРУ. И това, което измъкнат от него, може да разклати легендата. Не знам точно доколко и как, но според мен това е реална възможност.

Освен това ми се струва, че можем да възнаградим усилията на американците малко по-добре. В края на краищата те очакват нещо едро и бляскаво, така че трябва да им го дадем. Мисля, че в подходящия момент трябва малко да нагорещим обстановката.

Рижов се усмихна на подчинения си:

– Продължавай.

Бавно и педантично Серов изложи идеята си. Рижов се усмихваше, но не каза нищо, докато Серов не млъкна, след като обясни, че току-що казаното е най-трудно изпълнимият вариант на предложението му.

– Знаеш ли, Серов – каза Рижов. – Според мен ти се справяш много добре. Доволен съм. Сигурен съм, че и Крумин ще е доволен. А това ще е много добре за теб.

Серов отговори:

– Изпълнявам дълга си.

След като Рижов излезе от стаята, Серов остана неподвижен, без да издаде звук, докато не се убеди, че началникът му няма да се върне. Преди да се върне към парижкия проблем, той въздъхна и прогони опасенията си.

– КАК НАРИЧАШ СЕБЕ СИ? – ПОПИТА НАЙ-НАКРАЯ ЕЛЕНЧЕТО. ТАКЪВ МЕК И ХУБАВ ГЛАС ИМАШЕ!

ЩЕ МИ СЕ ДА ЗНАЕХ, ПОМИСЛИ СИ ГОРКАТА АЛИСА.

– НИКАК. В МОМЕНТА – ОТВЪРНА АЛИСА ТЪЖНО.

– ПОМИСЛИ СИ ПАК – КАЗА ЕЛЕНЧЕТО. – ТОВА НЯМА ДА СВЪРШИ РАБОТА.

АЛИСА СЕ ЗАМИСЛИ, НО НИЩО НЕ ДОЙДЕ НАУМ.

– МОЛЯ ТЕ, БИ ЛИ МИ КАЗАЛО КАК ТИ НАРИЧАШ СЕБЕ СИ? – ПОПИТА ТЯ БОЯЗЛИВО. – ТОВА МОЖЕ ДА МИ ПОМОГНЕ ДОНЯКЪДЕ.

– ЩЕ ТИ КАЖА, АКО ДОЙДЕШ С МЕН МАЛКО ПО-НАТАТЪК – КАЗА ЕЛЕНЧЕТО. – ТУК НЕ МОГА ДА СИ СПОМНЯ.

Пълният комплект ключове и инструменти улесниха много работата. Кевин намери това, което му трябваше за тежката горна ключалка, на третия път. С долната се справи дори по-лесно. Двамата с помощника си влязоха в апартамента на Удуърд по-малко от минута след като застанаха пред вратата му.

Осигуриха си достъп до апартамента чрез един сравнително нов похват, а именно под претекст, че трябва да връчат специална награда на един от другите, живеещи във входа. Наградата струваше по-малко, отколкото би било необходимо, за да се подкупи портиерът и предотвратяваше възможността да го загризе съвестта и да съобщи за подкупа на Удуърд. Беше необходимо само да се изпрати писмо на някой от живеещите, който е най-вероятно да си е у дома през деня. За допълнителна сигурност Кевин уреди трима от живеещите да спечелят несъществуващ конкурс и да бъдат уведомени от специален куриер предната вечер. Щастливците с радост натиснаха бутоните на домофона, за да отворят външната врата.

Екипът се състоеше от пет души. Кевин и двама сътрудници най-напред занесоха „наградите“ в три различни апартамента. Това пести време и също така хората в тях щяха да опишат трима различни мъже, ако някой ги попиташе. Кевин и още един агент влязоха в апартамента на Удуърд на третия етаж. Долу във входа остана да пази един човек, друг гледаше задния изход и противопожарното стълбище, а петият седеше в паркирана кола отвън. Всички разполагаха с портативни радиостанции и бяха изпитани професионални агенти на ЦРУ, които знаеха, че задачата им е секретна и за нея не бива да научат дори колегите им.

Мисълта, че знаят нещо неизвестно на другите, им даваше известно самочувствие.

Кевин и сътрудникът му влязоха в апартамента с извадени пистолети, снабдени със заглушители. Бяха ги уведомили, че в жилището няма никой, но все пак трябваше да се застраховат. Бързо провериха всички места, където би могъл да се скрие човек.

Почти веднага откриха нещо интересно.

– Кевин – прошепна сътрудникът, – виж това.

Удуърд живееше в свят, в който всички бяха врагове и го шпионираха, стремяха се да осуетят неговите и на великия Сталин усилия. Обикновено криеше всичко, което би го свързало с идола му. Преди три години той беше изпратил една снимка на Сталин в едно списание, където за един долар му я увеличиха до размерите на плакат. По правило Удуърд държеше това съкровище навито под леглото, но за да отпразнува срещата с Нурич, той го беше залепил на вътрешната стена на един шкаф. Всяка вечер, когато се прибереше, той отваряше вратата, седаше пред шкафа и се взираше в студения, безмилостен поглед на кумира си.

– Това говори ли ти нещо? – попита сътрудникът.

Кевин се усмихна.

– Да, това говори много. Остави го и търси другаде.

Работеха бавно. Обикновеният крадец трябва да се безпокои само да не вдига шум и да не привлича вниманието. Той не трябва да оставя нещата, както ги е намерил. Освен това те трябваше много да внимават да не би да е взел някои елементарни предпазни мерки, като например перце в чекмеджето или нещо такова, което да му подсказва, че някой е пипал. Перцето в чекмеджето е прост и ефективен метод. В процепа се поставя перце или нещо друго подобно, например парче тоалетна хартия. Ако чекмеджето се отвори, перцето пада. Един невнимателен, небрежен човек не би го забелязал, но собственикът ще знае, че чекмеджето е било отваряно.

Кевин и сътрудникът му не попаднаха на подобни неща в апартамента на Удуърд. Те нямаше как да знаят, че той ги е изоставил преди няколко години, когато си купи такава алармена система за апартамента, която за него беше свършена.

Не им отне много време, за да открият къде държи нещата си. Ключалката на стария куфар под леглото не представляваше никаква трудност. На дъното на куфара имаше томове сталинистка и комунистическа литература. Отгоре имаше изрезки от чикагски вестници, отнасящи се до събитията с троцкистите. Намериха и няколко тефтерчета, изпълнени

с дребния нечетлив почерк на Удуърд. Сътрудникът на Кевин поиска да ги снима, но Кевин поклати глава. Това би отнело час, а на експертите от Лангли биха им трябвали дни, за да прегледат всичко и решат кое е полезно. Кевин беше сигурен, че в тези писания няма нищо ценно. Плакатът на Сталин и съдържанието на куфара вече го бяха убедили, че е валидно второто предположение на Възрастния – Удуърд беше агент, когото руснаците държат настрана от операциите си. Никой професионалист не би пазил подобни неща у дома си. Кевин разглеждаше изрезките, когато сътрудникът му го бутна:

– Погледни това.

Държеше една кафява кутия.

– Патрони. Около две дузини. Бихме могли да вземем един за анализ.

Кевин поклати глава:

– Не. Той сигурно ги брои и спи с тях всяка вечер.

– Мислиш ли, че има пистолет? Кевин вдигна рамене:

– Още не сме го намерили. Може да го носи със себе си. Ако е така, той е толкова побъркан, колкото си мисля, че е, като гледам тези неща. И по-опасен, отколкото въобще искам да мисля.

След тридесет минути те оставиха апартамента точно така, както го бяха намерили. Не намериха пистолет.

Общественият паркинг заемаше почти четвърт от дължината на жилищния блок. Това беше оживен район, само на три преки от главната търговска улица. Следобед паркингът обикновено се пълнеше. Този ден не правеше изключение.

Нурич седеше в една обществена пералня на отсрещната страна на улицата и гледаше през леко запотените прозорци. Трите жени, които обслужваха пералнята, не му обръщаха внимание.

Нурич оглеждаше бавно улицата и спрелите коли. Удуърд беше паркирал неговата преди тридесет минути. Доколкото можеше да прецени, никой не го следеше. При нормални обстоятелства Нурич не би чакал толкова дълго, но опасенията му го накараха да бъде предпазлив. Веднъж щом поемеше колата и уреда в нея, за връщане назад не можеше и дума да става.

Може би това е само заради лудостта му, мислеше той. Ако за това става дума, наистина има за какво да се тревожа, но не бих бил толкова нервен и разстроен. Не по този начин.

Не, мислеше той, проблемът е по-дълбок. Цялата тази безумна каша! Но какъв избор имам? Какъв избор?

Въздъхна, излезе от пералнята и се запъти към паркинга. Плати на пазача, колкото се може по-незабележимо огледа колата (по-късно, на четиридесет мили от Чикаго, я прегледа обстойно), разгърна картата на града и подкара. Въпреки предпазливостта си не обърна внимание на трите коли, които се редуваха да го следват и да се движат успоредно на маршрута му.

Екипът за следене оформи гъвкава, но здрава „кутия“ около Нурич на около петнадесет мили след като той напусна Чикаго. Използваха същата схема, както и с автобуса. Една кола преди него, а останалите отзад. Тъй като този път нямаха представа накъде ще се насочи, Кевин реши да вземе четири коли. Когато минаваха край Рокфорд, Кевин се свърза с Лангли посредством мощната радиостанция. Техниците го свързаха с Възрастния.

– Напусна Чикаго, сър, на път към Оклахома сити – каза Кевин. – Това е възможен маршрут към Монтана. Не смятаме, че ни е засякъл, макар че в Чикаго беше доста предпазлив. Ако не разполагаме с толкова хора, щеше да ни се изплъзне на няколко пъти. Мисля, че ще се справим, но за всеки случай сме дали данните на колата му навсякъде по маршрута, така че ако го изпуснем ние, да го прихване някой Друг.

– Отлично, момчето ми, отлично. – Гласът на Възрастния се чуваше съвсем ясно. – Карл ми каза, че при Удуърд няма промени.

Кевин избираше думите си много внимателно, защото някой би могъл да подслушва.

– Получихте ли записката ми относно Удуърд?

Три часа след влизането в апартамента един от помощниците на Кевин се качи на самолета за Вашингтон, уж преместен на по-лека работа поради влошено здраве. Официално той носеше „редовните доклади“, регистрирани от Кевин. Неофициално у него беше и тайният доклад за апартамента, и резюме на бъдещите му намерения. Беше написал, че Удуърд вероятно е съветски агент от нисък ранг, когото използват за дребни задачи и който по всяка вероятност е умствено нестабилен и въоръжен. Тъй като тези негови преценки бяха съставени в резултат на деяние, което не се одобряваше от разузнавателните ведомства, официално те не съществуваха. Разузнавателната общност редовно си служи с такива „несъществуващи“ материали, но когато се налагаше, както в случая с Кевин, те да бъдат пазени в тайна от самата общност, се вземаха допълнителни мерки за сигурност.

– Да, получих я. И макар че ми се стори, че страда от известна неяснота, от друга страна, тя е много проникателна. Много проникателна.

На Кевин му стана приятно.

– Благодаря. Помислих си, че може да ви бъде полезна.

– Нещата стават още по-загадъчни, но в общи линии Удуърд не се отличава особено от другите му контакти. Струва ми се, че са само мощен персонал – „Розата“ се вижда с тях за малко и после те се връщат към ежедневието си. След ден-два го чакат да им се обади в някоя телефонна кабина. Умно. Ние подслушваме домашните им телефони, той се свързва с тях, те му дават номер на уличен автомат и се уговарят за час, така че нямаме време да инсталираме апаратурата за подслушване. Ако телефонната компания не регистрираше междуградските разговори от улични автомати и ако не следяхме тези хора, никога нямаше да разберем, че разговарят.

– Да се надяваме, че ще направи същото и с Удуърд.

– Мисля, че ще го направи. Досега системата работи добре. Защо да я променя?

– Нещо ново? Кондора да е попаднал на следа?

– Не, но може би ще попадне, когато „Розата“ наближи. Съмнявам се, но човек никога не знае. Попаднах на нещо интересно, което би могло да не означава и нищо, но... От шест месеца ЦРУ разработва един сътрудник на съветската делегация към ООН в Ню Йорк. Изглежда, са сметнали, че не се радва особено на перспективата да се върне вкъщи. Убеждавали го да остане тук. Обзалагам се, че след като веднъж са получили твърдото му съгласие, ще му кажат, че нещата са се променили, ще го заплашат, че ще го издадат, и ще го принудят да се върне в Русия като двоен агент. Това е само предположение.

Този човек също така служи и на хората на КГБ в делегацията. Не, той не е от КГБ, но го използват. Изглежда, и на тях не им достигат хора като на нас. Казват, че е преминал окончателно на наша страна миналия месец, малко преди да умре Паркинс. Разпитвали са го и са го изпробвали, за да проверят доколко решението му е твърдо. А също така, ако предположението ми е вярно, за да съберат повече материал за шантаж.

Вчера този човек е докладвал за известна загриженост в средите на КГБ за някаква операция, която в момента се провежда в района на Чикаго. Разбрал само, че след това дейността ще се премести още по на запад. Натискат го да изкопчат още, но не се знае дали ще успеят.

– Може да става дума за „Розата“.

– Да, може.

– Това е още едно малко потвърждение, че пред себе си имаме ребус. Ще ми се да видим малко по-голяма част от него.

Възрастния изчака доста време, преди да отговори.

– Знаеш ли, Кевин, това е много интересно. Много интересно.

Кевин реши, че не е разбрал никакъв намек, и каза:

– Не ви разбрах, сър.

– О, сигурно не означава нищо. Просто някакво чувство за това, което ми каза. Само някакво чувство.

Малкълм и Шийла се върнаха в мотела, без да говорят. Вечерята с Джери Стюарт и семейството му беше минала добре. Домакините приеха „сътрудничката“ на Малкълм, без да изразяват съмнения. Малкото съчастнически усмивки, които му отправиха, не бяха зложелателни. Ема заведе Шийла долу, за да ѝ покаже новата шевна машина, а мъжът ѝ намигна на Малкълм и му каза:

– Хубава сътрудничка имаш, Малкълм! Ако бях на твоето място, не бих я оставил да си отиде от мен.

За голяма изненада и облекчение на Малкълм целият ден беше минал добре. Събуди се в шест, точно когато изшумя водата в тоалетната. Без много приказки Шийла му обясни плана за деня. Тя настоя да остави вратата отворена, докато уринира, и Малкълм от възмущение застана възможно най-далече от тоалетната чиния, за да може да отвърне на погледа, който беше отправила към вратата. Тя му каза да не си слага контактните лещи, докато не се приготви. Знаеше колко късоглед е той. Също така настоя да се къпят заедно. А той се чудеше как така тя ще го наблюдава през цялото време и ще поддържа хигиената си.

Банята беше тясна за двамата. Избягваха да се докосват и гледаха голотата си с наложено безразличие. Малкълм се опита да се пошегува, като ѝ каза да му изтрие гърба, но на гърлото му загорча още преди да види студения ѝ враждебен поглед.

Шийла настоя да отидат до „нейната стая“ и да я разбъркат така, че да изглежда, че е направено нарочно. Куфарът, който остана там, не съдържаше нищо ценно освен дрехи, които тя не смяташе да носи. Щеше да е най-добре, ако можеше в него да остави някакви документи, подкрепящи легендата ѝ, но не разполагаха с такива.

След това Малкълм поднови проучването си в квадранта между север и изток от Уитлаш. Преди да спрат за обяд, бяха минали през четири ферми. Малкълм забеляза, че винаги той дава предложенията да тръгват, като началник, който настоява да се работи. Шийла се държеше като общително американско момиче, пътуващо немного дискретно с

любовника си шеф с такава лекота, че предизвикваше завистта на Малкълм, караше го дори да се безпокои. От друга страна, той беше припрян, рязък, дори открито нервен. След втората ферма той изкоментира лекотата, с която тя играе ролята си. Тя му каза да не се тревожи и че нервността му всъщност е много уместна.

– Така ще ги накараш да приемат очевидната „тайна“ – каза тя.

– Правиш го, сякаш си репетирала дълго време – отговори Малкълм, като се стремеше любопитството да не личи в гласа му.

Шийла му хвърли леден поглед. Топлотата и ентузиазмът ѝ изчезваха веднага щом останеха сами в джипа. Съвсем спокойно тя каза:

– Ти чу за човека от военновъздушната база, който вербувахме. Аз съм част от вербовката. Той си мисли, че аз съм луда по него, че копнея за него, че съм заробена от любовта и милувките му. Правя всичко възможно, за да поддържам това впечатление.

Малкълм мълча в продължение на една миля, след това попита:

– И... харесва ли ти това?

Укоряващият тон на Шийла срязва неудобството му:

– Искаш да знаеш дали ми харесва да спя с него? Това е необходимо. Не е напълно отвратително, макар че прекалено високото му мнение за себе си е малко дразнещо. Нито го харесвам, нито не го харесвам. Това е част от работата ми. Като необходимостта да те придружавам.

– Разбирам това – отвърна Малкълм тихо. – С разума си, с логиката си го разбирам. Но... не мога да го разбера с чувствата си.

– Какво има да се разбира? Освен удовлетворението, когато работата е свършена? Не ми казвай, че трябва да изслушам юношеска лекция за истинската любов. Не и от теб.

Малкълм въздъхна:

– Не, няма да чуеш лекция за любовта от мен. Не бих могъл да ти обясня какво чувствам или да го дефинирам логически. Но просто си мисля, че... трябва да има нещо. Дори и когато нещата са чисто физически.

– Защо? Сексът е нужда. Не толкова остра като храненето например, но все пак нужда. И като такава тя може да се удовлетворява, експлоатира и да носи разочарование. Тя е инструмент в нашата работа. В Америка ми се струва, че е инструмент в работата на всекиго. Не ме съжалявай, Малкълм. Ти всъщност съжаляваш себе си.

Той не отговори. Освен когато анкетираха, до края на деня разговаряха много малко.

Малкълм паркира джипа пред мотела. Когато слязоха, Шийла

дойде при него и го прегърна през кръста.

– Стой спокойно – прошепна тя. – Това е част от играта. Ще се изкачим по хълма.

В отговор Малкълм навъсено я прегърна през раменете и се изкачи до върха. Тя не каза нищо, само стоеше до него и гледаше цветовете на залеза. Най-накрая Малкълм каза:

– Красиво е. Дните стават по-дълги.

– Да. И стоиме тук достатъчно, за да ни забележат. Когато се връщаме, трябва да се наведеш към мен, сякаш ми шепнеш нещо.

Малкълм се подчини.

Малкълм лежеше на леглото и наблюдаваше как Шийла се готви за нощта през дебелите си очила. Тя отвори малката чантичка, която винаги носеше със себе си. Освен пистолета му и медицинския ѝ комплект вътре се намираше и мощна радиостанция. През деня тя се обади на Чоу четири пъти, през интервали, които той не успя да определи. Разговаряха само по няколко секунди, колкото да разменят закодирани съобщения. Тя още веднъж повика Чоу и още веднъж размениха съобщения. Малкълм знаеше, че ако тя не се свърже с Чоу, той ще реши, че ги е измамил. След всяко нейно обаждане той се ядосваше все повече и повече. Тя също слушаше неговите телефонни обаждания в Центъра, но за разлика от него знаеше кодовете му, а той не знаеше нейните. Опиатите ѝ бяха помогнали да ги научи.

Когато приключи разговора, Шийла изглеждаше довольна. Тя заключи чантичката си и я сложи до стола, след като махна небрежно захвърлените ботуши на Малкълм и чантата му. Когато слагаше нещата му в шкафа, тя го погледна топло, но с лек укор. Студенината се върна, когато започна да се съблича, за да си ляга. Изглеждаше довольна още от както си тръгнаха от Стюарт. Малкълм си помисли, че тя е малко повече от благоразположена. Наблюдаваше я внимателно, докато се приготвяше да си ляга. Най-накрая реши, че тя най-много може да откаже, и ѝ предложи:

– Слушай, можем да спим в едно легло или да се сменяме на стола.

Тя престана да разгъва чаршафа и го изгледа въпросително.

– Не е голяма работа – обясни той бързо. – Видях колко вдървена беше днес. Още две нощи на този стол и ще осакатееш. И какво ще стане с операцията? Не ме интересува какво ще стане с теб, наистина, пет пари не давам. Но не искам да проваля всичко! Или ще спим заедно, или

ще се сменяме. Обещавам да не те удуша с възглавницата или нещо такова! По дяволите – излъга той, – днес имах няколко чудесни възможности да те пипна. Защо ми е да го правя сега?

Шийла се замисли за няколко секунди, после отново сгъна грижливи чаршафите и ги върна в шкафа. Тя отключи чантичката си, извади нещо и я затвори отново. Без да каже дума, тя се обърна и влезе в банята.

Е, толкова по въпроса, каза си Малкълм. Не й показвай любопитството си, не настоявай за отговор. Накарай я сама да ти каже. За да й покаже незаинтересоваността си, той си свали очилата и легна под завивката. Затвори очи и се направи, че се мъчи да заспи. Чу я как пуска водата в банята, но отново без да каже нищо. Накрая, миг преди любопитството му да надвие и да я попита, тя каза:

– Ето, вземи това.

Малкълм се надигна и отвори очи. Тя стоеше пред него и държеше я лявата с ръка хапче, а в дясната – чаша с вода. Вместо дрехата с която спеше, тя беше облякла стегната памучна фланела. Малкълм беше сигурен, че пистолетът не е под нея.

– Какво е това? – попита той.

– Слабо приспивателно. Не е толкова силно, че да не можеш да се събудиш, ако се наложи. Давам ти го, за да съм спокойна, когато спя в едно легло с теб.

– О, боже! Предполагам, че ще спим и с пистолета? Ами ако гръмне това проклето нещо?

Тя му се усмихна.

– Заклучих го в чантата. Ако сега някой реши да се разправи с нас, за да оцелеем, ще трябва да разчитаме на добрия си външен вид. Вземи хапчето. Късно е, а ще ставаме в шест, което е много рано.

Малкълм неохотно изпи хапчето. След десет минути въпреки решимостта му да стои буден усети, че се унася. Шийла лежеше до него и дишаше дълбоко, но не спеше. Тя заговори шепнешком точно когато мисловният му процес започна да се обърква.

– Малкълм, буден ли си?

– Ммм? Да. Ако това е слабо сънотворно, не бих искал да опитвам силните.

Тя не обърна внимание на думите му. Може би, помисли си той, за да може да му зададе всичките си въпроси, преди да е заспал, когато все още е в полу-съзнание и е уязвим. От друга страна, тя може би изчака дотогава, за да може да отрече всякакви неудобни заключения, които той евентуално би могъл да направи от този разговор. Поне така му се

струваше, когато мислеше за това по-късно.

– Тези хора, при които бяхме, Стюарт. Те са щастливи, нали?

– Да, така ми се струва.

– Ти мислиш, че са щастливи и все пак изпитваш съжаление към тях... Не, не е вярно. Не изпитваш съжаление, а по-скоро мислиш, че са объркани, че са заблудени... Щастливи са, когато би трябвало да са изпълнени с песимизъм. Това мислиш, нали?

Боже, каза си Малкълм, философии, когато съм упоен!

– Може би си права.

– Не виждаш ли, че не са истински щастливи? Те никога не биха могли...

– Хей, мисионерко – прекъсна я Малкълм, като полагаше усилия да остане буден. – Късно е и ти ме упои. Не се опитвай да ме убеждаваш. Може би те са глупави, щом са щастливи при цялата тази мръсотия, но са щастливи. Ако изобщо мисля нещо за тях... мисля, че им завиждам. Завиждам им – той изпусна една прозявка – за безгрижното щастие.

– И не мислиш, че и ти можеш да го намериш?

Все по-трудно му ставаше да мисли. Насилваше се да говори.

– Не може ли... не, може би аз... не знам. Може би утре. Ще говорим за това. Не съм сигурен, че някога ще намеря щастие като тяхното.

– Но не вярваш в системата, в която живеят, нали? – продължи Шийла.

– Слушай! – каза Малкълм ядосано и приливът на адреналин донякъде му помогна да се отърси от сънливостта. Той се обърна към нея и се изправи на лакът. – Не вярвам в тяхната система, не вярвам и в твоята система. Чувствам се много по-добре... и много по-оптимистичен тук, отколкото там, където искаш да ме заведеш. Да оставим това. Не смятам да променям убежденията ти, дори няма и да се опитвам. И ти не можеш да промениш моите. Както каза, отношенията ни са професионални, така че да оставим празните приказки.

Той се обърна, ядосан на себе си, защото не му хареса това, което й каза, и не му хареса това, което беше чул. Утре, помисли си той. Утре ще мога да го обясня по-добре.

– Изпитвам съжаление към теб – прошепна най-накрая Шийла.

Малкълм още не се беше успокоил.

– Защо? – каза той троснато. Желаше да приключи битката, преди да заспи.

– Защото нямаш в какво да вярваш.

– Аз изпитвам съжаление към теб – каза той, след като помисли за

миг, – защото имаш в какво да вярваш.
След това замълчаха.

И ТОГАВА (КАКТО РАЗКАЗА АЛИСА ПО-КЪСНО) В ЕДИН МИГ ЗАПОЧНАХА ДА СЕ СЛУЧВАТ ВСЯКАКВИ НЕЩА.

– Какво, по дяволите, прави той? – попита сътрудникът на Кевин за стотен път. – Нищо не мога да разбера.

Кевин, седнал на предната седалка, не отговори. Нямахме какво да каже.

Беше сряда, два дни след като „Розата“ взе колата в Чикаго. След като тръгна в понеделник, беше карал почти без прекъсване през целия ден и през по-голямата част от нощта. Спираше само за да се храни и за бензин. В ранните часове на следващия ден, вторник, той се регистрира в един мотел край Джеймстаун, Северна Дакота, като си спечели благодарностите на Кевин и изтощените членове на екипа му. Те отседнаха в друг мотел, като временно повериха работата си на хората от местната служба на ФБР. Кевин остави трима от своите хора да координират работата на местните агенти, изпрати кратък доклад във Вашингтон и се присъедини към съня на колегите си.

Нурич не остана дълго в Джеймстаун. Преди девет часа в сряда той вече беше станал и закусваше. Тъй като нямаха много време и не знаеха накъде ще се отправи Розата, те трябваше да се откажат от лукса да закусват в ресторант. Местната полиция успя да им осигури сандвичи от една денонощно работеща закувалня и да им ги даде, когато сядаха в колите. Двама от местните агенти на ФБР бяха в ресторанта с Розата. Не докладваха нищо необичайно.

След закуска Нурич се тръгна по федерално шосе 94 – съвременна, четирилентова магистрала, пресичаща пустите равнини на Северна Дакота. Зеленината тъкмо започваше да ги оцветява. Почти нямаше възвишения и имаше видимост с мили наоколо. Преследвачите трябваше да стоят много пред и много зад Нурич, за да не ги забележи. Всичко вървеше добре, докато не стигнаха до Бисмарк, центъра на щата. Тогава, без видима причина, „Розата“ започна да променя скоростта си. Най-напред забави до 35 мили в час, после ускори до 70 и 75. При първото намаляване на скоростта челната кола на преследвачите се приближи прекалено много и трябваше да го отmine. Кевин нареди на тази кола да отиде в Бисмарк, защото реши, че „Розата“ ще си я спомни, ако я види пак. Този спомен би могъл да провали всичко. Едва Кевин успя да се свърже с колите от екипа и да реорганизира кутията, когато „Розата“ изведнъж ускори до 75 мили в час. Той задмина втората кола от тези пред

него и едва не забеляза първата. Кевин моментално нареди на провалена предна кола да изостане, а на другата да избърза много напред. Кевин също започна да се поти.

Именно тогава помощникът му каза за първи път:

– Какво, по дяволите, прави? Не може да има проблеми с мотора!

– И аз не мисля, че е това – отговори Кевин. – А ми се ще това да беше причината. – Той огледа пустите равнини наоколо. Виждаше с мили надалеч. – Ако продължи да скача така, ще провали всички ни.

– Мислиш ли, че е разбрал, че го следим?

– Не – отвърна Кевин замислено. – Не, струва ми се невъзможно. Не мисля, че се безпокои защото сме тук, а защото бихме могли да сме тук. Странно. Той би трябвало да е в капана, а ето че обърна играта.

– А защо изчака досега, за да си играе на котка и мишка?

Кевин се усмихна.

– Не, той играе още от самото начало. Спомни си автобуса. Спомни си колко внимателен беше в Ню Йорк и Чикаго. Той пак играеше, но големите ходове е запазил за сега. Гледай – каза Кевин и посочи през прозореца на колата. – Би ли си представил по-лошо място за следене?

Помощникът му бавно погледна широката прерия на Дакота. Той потрепери.

– Сто пъти предпочитам Бронкс и проблемите с паркирането там. Поне можеш да се изгубиш в тълпата. А какво ще правим сега? В края на краищата, ще останем без коли, кутията ще се разпадне и той ще се измъкне. Дори и да можем да вземем хеликоптер, той щеше да бие на очи повече, отколкото ако го гонехме и с двадесет коли.

Кевин не отговори. Продължиха мълчаливо, докато не стигнаха в Бисмарк.

Мълчанието наруши помощникът:

– Какво, по дяволите, прави сега? Това не е правилният път!

Логично беше „Розата“ да поеме на запад от шосе 94, за да се насочи към Монтана. Не тръгна по логичния маршрут. Премина през търговската част на Бисмарк и после на север, по един второкласен път. Предната кола едва успя да пресече града по други улици и отново да застане пред него, преди „Розата“ да излезе от очертанятия на града.

Кевин погледна шофьора и помощника си. И двамата се потяха и бяха нервни.

– Сър – каза шофьорът, – ако направи още няколко неща като тези, ще го изпуснем със сигурност. Най-напред ще отидат тези пред него, след това ще излови задните коли една по една.

– Знам – отвърна Кевин. – Знам. – Замисли се за минута и каза: – Имаме една възможност. Малка възможност, но е по-добре от нищо. Подай ми радиостанцията.

Почти тридесет минути бяха нужни на Кевин, за да се потвърди, че планът му е изпълним. Трябваше да се обади на Възрастния, а пък той трябваше да се свърже с областния прокурор, за да осигури нужните пълномощия. Наложил се да предложи в замяна: няколко политически услуги. Когато „Розата“ влезе в Андъруд, Северна Дакота, по средата на пътя между Минът и Бисмарк, Карл съобщи потвърждението по радиото. Планът беше рискован, но Кевин знаеше, че няма друг избор.

Той се отдели от преследвачите, като нареди на резервите да запълнят празнината. Поиска всички необозначени автомобили на силите за сигурност, които можеха да му бъдат дадени на разположение – на ФБР, на пътната полиция, на местния шериф, дори и на военната полиция, да дойдат в Централна Северна Дакота. След това обърна и тръгна назад към Бисмарк. С пуснати сирени взеха разстоянието за два пъти по-малко време. Планът на Кевин се базираше на опита и логиката. „Розата“ щеше да се измъкне от наблюдението, както бе казал шофьорът. В равнините нямаха почти никакъв шанс да го държат под око, без да ги забележи. Ясно беше, че нещо трябва да се направи.

Почти във всяка кола на пътната полиция има радар, с които засичат нарушителите на ограниченията за скорост. С тези радары се работи сравнително лесно, преносими са и могат лесно да се монтират на всяка кола. Обхватът им е сравнително малък. В Северна Дакота пътната полиция разполага с апарати, които могат да засичат превозни средства на, около осемдесет мили, ако има пряка видимост. Няма и хълмове, които да пречат.

Кевин нареди на три от колите му да се монтират такива радары, взети от местната пътна полиция. Също така взе четирима квалифицирани полицейски служители.

Трима техници монтираха устройствата за двадесет минути. Докато чакаше, Кевин поддържаше връзка с колите, следящи Розата. После, с ескорт от полицейски коли и с пуснати сирени, той се отправи с хората си на север по второкласни пътища, за да засече Розата, който след отделиянето на Кевин беше тръгнал на изток и след това се беше върнал назад по друга магистрала.

Кевин постави едната от колите с радары пред, а другата след Розата. Сам той застана отзад, в другата кола с радар. Също така освободи излишните коли, които беше повикал – щеше да се справи и без тях.

„Розата“ вече беше направил шест от колите неизползваеми.

– Трябва да приемем – обясни Кевин на помощника си, шофьора и на младия полицаи, – че „Розата“ ще се отклони неочаквано и ще се отърве от предните коли. Когато това стане, ще трябва да продължаваме след него, докато те успеят да се върнат, да ни изпреварят и отново да застанат най-отпред. Ако направи подобна маневра втори път, първото място ще заеме някоя от задните коли, защото той вече ще е виждал другата. Тя ще изостане и ще се движи най-отзад. Ще трябва да смени посоката шест пъти, за да види една и съща кола два пъти. Ако имаме късмет, няма да го изпуснем.

– Надявам се разбирате, сър – обади се полицаят, – че радарите не вършат много работа в градовете или при голямо движение.

– Би трябвало да успеем да го следваме през по-големите градове само с колите. А що се отнася до движението, тук такова няма и именно затова сме в сегашното положение. Знаем, че решението ми е свързано с проблеми, но просто няма друго.

„Розата“ продължи на север, като от време на време променяше скоростта си. Често спираше в крайпътни заведения или за да зареди гориво. През цялото време Кевин и хората му стояха толкова далеч, колкото им позволяваха радарите. Всеки път, когато навлизаха в населено място, колите без радари се приближаваха достатъчно, за да могат да го виждат. До вечерта бяха направили пълен кръг и се бяха върнали отново в Джорджтаун. „Розата“ се настани в друг мотел. Преследвачите му зарадваха собственика на предишния си мотел, като го напълниха за втора нощ.

– Значи не мислиш, че е разбрал, че го следите – попита възрастният човек тази вечер по телефона.

– Не, сър. Все още си мисля, че просто е предпазлив. Имахме много голям късмет. Освен това той не прави всичко, което би могъл. Може би защото не ни е видял и не иска да прилага всичките си трикове, без да има конкретна нужда. Ако ни е видял, може би умишлено ни разкарва.

– Всичко е много объркано – каза Възрастния. – От ЦРУ научих, че руснакът от съветската мисия в ООН, когото обработват, им е дал информация, която би могла да ни бъде полезна. Агент от чикагската резидентура на КГБ е взел някакво устройство от търговското представителство в края на седмицата. Получил е също така неизвестно количество пари и някои други неща, включително и пистолет. Казал им е, че тези неща са предназначени за агент, който щял да мине през Чикаго. Секретарят смята, че ще се прибегне или до местен човек, или до някакъв

куриер. Също така той смята, че всичко това е свързано с нещата, за които ги е информирал по-рано.

– До каква степен може да се вярва на този секретар?

– В ЦРУ смятат, че е честен.

– Притиснали ли са го за нещо друго, полезно за нас?

– Още не. Радвам се, че са успели да го накарат да им каже и каквото е казал досега. Някой от досегашните контакти на Розата, раздвигал ли се е?

– Не – отговори Кевин. – Жената от Ню Йорк и Пуласки стоят спокойно. Агентите, наблюдаващи Удуърд, казват, че се държи странно, но според мен това се дължи повече на характера му, отколкото на задачите, които изпълнява.

– Без съмнение.

– Надявам се една моя догадка да се окаже правилна. Почти сигурни сме, че „Розата“ се свързва с предишния си контакт малко преди да започне нова фаза на операцията. Ако и сега спази тази закономерност, би трябвало да позвъни на Удуърд съвсем скоро.

– Но каква полза ще имаме ние от тази работа? Не можем да подслушваме всички телефонни автомати в Чикаго.

– Не е и необходимо – каза Кевин. – Екипът, наблюдаващ Удуърд, съобщи, че са го видели да приема телефонен разговор в улична телефонна кабина точно по времето, когато „Розата“ е звънял от друг телефон. Малко след това Удуърд е оставил колата на паркинга. Предполагам, че връзката между тях е точно тази телефонна кабина. Ако не греша, „Розата“ ще се обади след известно време именно на този телефон. За всеки случай съм наредил да го подслушват непрекъснато. Вероятно ще говорят закодирано, но бихме могли да разшифроваме нещо, а и ако изпуснем Розата, преди да се обади, ще можем приблизително да разберем къде се намира по телефонния разговор.

– Кевин, момчето ми – каза Възрастния възхитено. – Това е умно. Много умно. Срамувам се, много се срамувам, че не се сетих за това сам.

Кевин не обърна внимание на комплиментите. Похвалите го изнервяха.

– Дали не трябва да уведоим Кондора?

– Не. Още не. Все още се надявам, че ще открие нещо сам. Ако разбере всичко, което знаем ние, може да се престарае и да ликвидира шансовете си. Засега сме му казали къде се намира Розата, но не и че се държи странно. Не го изпускайте сега, Кевин – изкомандва Възрастния. –

Той приближава. Все повече и повече.

– Вече би трябвало да е много близо – каза Серов на началника си. – Напуснал е Чикаго и би трябвало да е в Северна Дакота. Не толкова далеч от ракетата. След петнадесет часа трябва да се свърже с Удуърд.

– Добре – отговори Рижов. – Много добре. И след това той ще направи каквото трябва и ние повече няма да чуем за другаря Нурич от ГРУ.

– Да – отговори Серов почтително. – Може ли да направя едно предложение?

– Разбира се.

– Може би сега е времето да им подхвърлим малко разбираема, но непълна информация.

Рижов се усмихна.

– Може би си прав. Да, да. Мисля, че си прав. Действай.

Серов кимна. Под бюрото той избърса потните си длани в крчоли-те на панталона.

Агентът на ФБР, отговарящ за Удуърд, беше нещастен. Четвъртък обикновено за него беше почивен ден, но не и днес – беше четвъртък, хубав топъл пролетен ден след неприятното застудяване, а той седеше в една кола пред магазина за електроуреди, в който работеше Удуърд, и очакваше нещо да се случи. През петте дни, откакто агентът работеше по този случай, не се беше случило нищо, освен че наблюдаваният се държеше странно – нещо, за чиято вероятност предупреждаваха инструкциите. Агентът погледна часовника си. Десет сутринта. Нормално по това време той още щеше да е в леглото и може би щеше да повика жена си, за да я откъсне за малко от домакинските задължения. Замисли се за меките ръце и широките бедра на жена си и въздъхна.

Партньорът му го извади от унеса.

– Гледай!

Удуърд беше излязъл от магазина. Стоеше нервно на ъгъла и оглеждаше хората, минаващи покрай него. Беше с риза, кадифено сако и евтини памучни панталони. Най-долното копче на сакото му беше за-копчано. Агентът на ФБР се зачуди дали наистина носи пистолет. Кога-то светна зелена светлина, Удуърд бързо прекоси улицата. Агентът взе микрофона на радиостанцията.

– „У4“ вика „Център“ и останалите групи „У“. Целта напусна

работното си място, тръгна на запад. Всички да тръгват след него.

Удуърд се качи на един автобус, отиващ в северна посока. Колата с шефа и още две други коли оформиха „кутия“ около него. Нямаше голямо движение. След двадесет минути Удуърд слезе от автобуса и влезе в една закусвалня на „Кларк Стрийт“.

– „У4“ вика „Център“ и всичко останали! Насочва се към телефона. Уведомете подслушването и заемете позиции.

Удуърд мина покрай кабината до закусвалнята. Кевин беше наредил да я подслушват. Малко по-нататък от телефона Удуърд влезе в един бар. Двама агенти го последваха вътре. Две минути по-късно единият от тях излезе навън и каза:

– Обаждат му се по телефона в бара!

– „У4“ вика „Център“. Целта влезе в „Клуб-бар“ и разговаря по телефона оттам. Изчаквам.

– Май някой не е познал – промърмори шофьорът. Агентът не каза нищо.

След по-малко от пет минути Удуърд излезе отново от бара. Имаше вид на развълнуван и се втурна нагоре по улицата. Спря до подслушваната телефонна кабина и се облегна на вратата ѝ, без да спира да се оглежда наоколо.

– „У4“ до всички. Изглежда, в края на краищата очаква да му се обадят в кабината. Бъдете нащрек.

Телефонът извънни само веднъж, преди Удуърд да влезе в кабината и да вдигне слушалката. Подслушващият екип свърза разговора с радиостанцията, така че следящите го да могат да чуват.

– Да? – Удуърд явно беше нервен.

– Аз съм Стийл. – Гласът се чуваше много слабо. Явно се обаждаше отдалеч.

– Аз съм Айрън. Ти ли си, другарю? Моля, ти ли...

– Разбира се. Успокой се. Имаш ли съобщение за мен?

– Да. Освен това ми казаха...

– Първо съобщението – прекъснаха го от другата страна. – Най-напред ми кажи съобщението.

– Казаха ми да кажа... ето го, записал съм го... ще изгоря всичките си бележки, няма нужда да ми казваш, особено сега, след като...

– Най-напред съобщението, после ще ми кажеш какво не е наред.

– Ето го: „Ударник, седем пет“. Само това. „Ударник, седем пет“. Но ми казаха...

– Какво? Бързо кажи какво са ти казали?

– Казаха ми, че може би съм провален. Че ФБР може би знае, че съм... че и ти може би си провален! Това ли значи кодът? Какво ще правим? Какво...

– Млъкни и се успокой. Има ли още нещо, свързано с мен, с операцията, каквото и да било?

– Само бележката, която прочетох.

– Изгори я и пръсни пепелта. Веднага. После се погрижи за себе си. Стой настрана от тях, ако тръгнат след теб.

– Да, другарю! – изкрещя Удуърд в слушалката. – Не се тревожи! Те никога няма да ни спрат. Никога! Никога няма да... – Той продължи да бълува в продължение на известно време, след което разбра, че другият е затворил.

Удуърд бавно постави слушалката на мястото ѝ и излезе от кабината. Значи най-накрая беше дошла. Революцията – времето ѝ беше настъпило! Той зави зад ъгъла и тръгна на юг по Кларк стрийт. Не се върна на работа. Щеше да стане нелегален. Да им се изплъзне. Да се бие с тях. Никога нямаше да го заловят! Никога! Той ускори крачка, а лицето му блестеше от пот.

Може би те се приближаваха към него, но не знаеха, че той е готов да ги посрещне. Не знаеха! Той разкопча сакото си и бързо се огледа. Стори му се, че няколко души го гледат някак странно. Тази жена с дипломатическото куфарче. Мъжът с пазарската чанта. Той ускори крачки, докато едва не започна да тича. Блъсна старицата, застанала на автобусната спирка.

Не можеше да бъде сигурен кои са те, знаеше това. Освен ФБР съществуваха и троцкистите. Може би и те го преследваха. И китайските ревизионисти. И кубинците. И ЦРУ. Едва не се спъна в една бебешка количка. Детето изпищя и се разплака.

– „У4“ до всички. Според мен Удуърд е изпаднал в паника. Бъдете готови.

На петстотин метра зад Удуърд двамата агенти, които го следваха пеша, разкопчаха саката си. Агентът, облечен като работник, който ходеше успоредно с Удуърд на отсрещния тротоар, разкопча ципа на армейското си яке.

Чернокожият изникна неочаквано. Блъсна се в Удуърд, двамата за миг изгубиха равновесие и отстъпиха назад. Бяха на три крачки един от друг, когато чернокожият – адвокат, тръгнал на среща с любовницата си – изкрещя:

– Ей, ти! Защо не гледаш къде вървиш? Пиян ли си, що ли?

Удуърд го погледна през рамо. Едрият негър го наблюдаваше. Когато погледите им се срещнаха, той (жена му по-късно каза, че винаги се е палил лесно) вдигна нагоре дясната си ръка свита в юмрук, с изправен среден пръст. Удуърд, без да гледа къде върви, се блъсна в електрически стълб. От удара се обърна и застана лице в лице срещу негъра. Застана на едно място с треперещи ръце.

– Ти, гадно копеле! Да не мислиш, че можеш да се блъскаш в хората по улицата и после да се чупиш ей така? Ще ти насиня задника, за да се научиш!

Ръката на адвокатата се сви заплашително в юмрук. Точно когато той разбра колко нелепа сцена е предизвикал, ръката на Удуърд се мушна под самото и се показа отново, стиснала руски „Токарев“. По лицето на негъра се изписа стъписване и страх, а Удуърд натисна спусъка. Два от трите изстрела преминаха през скъпия плат на самото и през тялото на един от най-перспективните млади адвокати на Чикаго. Третият се заби в стената на един магазин. Адвокатът издъхна два часа след като падна на тротоара, сред писъците на изплашените минавачи.

Първи реагира агентът на отсрещната страна на улицата.

– Удуърд! – изкрещя той и извади пистолета си. – Хвърли оръжието!

Удуърд се обърна и стреля два пъти по посоката на гласа. Куршумите разбиха витрината на един японски ресторант, но не нараниха никого. Агентът стреля и се скри зад паркирана кола. Куршумът му премина през стъклата на спрениите отсреща коли, през една витрина, манекен и накрая заседна в контейнер с кожуси, подготвени да бъдат откарани в склад. Когато агентът погледна отново иззад прикритието си, Удуърд беше хукнал по една пряка и се отдалечаваше от Кларк стрийт.

– „У4“ до всички! Удуърд побягна! Застреля гражданин! Хванете го, неутрализирайте го! Гледайте да е жив, но пазете другите хора!

Колата ускори надолу по улицата и зави рязко в пряката, след Удуърд. Единият от двамата, които го бяха следвали пеша, вече тичаше след него. Колегата му остана при ранения адвокат. Агентът, който стреля пръв, също се втурна по пряката.

Удуърд се шумгна между две постройки. Значи е бил прав! Преследвали са го! Всички те! Все по-трудно му ставаше да си поема дъх, далакът започна да го боли от тичане. Бягаше без посоки, уплашен, но някак си доволен, чувстваше, че действията му са оправдани. Той беше прав!

Пред него със свистене спря една кола и запусти изхода на прохода между сградите. Шофьорът се сви надолу, за да се скрие зад вратата. Този, който седеше до него изскочи навън, приклепна и се прицели над капака на мотора. От задната врата изскочи друг и се прикри зад някакъв боклукчийски кофи.

– Остави оръжието, Удуърд! ФБР!

Удуърд стреля два пъти. И двата куршума удариха колата, без да засегнат някого. Докато агентите го гледаха и се чудеха какво да правят, Удуърд сложи нов пълнител. Хората на ФБР не дават предупредителни изстрели. Агентите знаеха, че Удуърд е важен за мисията им, и се бояха да не я застрашат, като го убият. Удуърд бързо зареди пистолета си. Агентите стреляха, когато той вдигаше ръката си.

Шефът на групата се почувства зле, когато се запъти към проснатата фигура, от която се изцеждаше кръв. Спря на десет крачки от нея. Беше достатъчно близо, за да идентифицира трупа. Обърна се и закрачи към колата. Някъде далеч чу приближаващи се сирени. Някои по-смели граждани се показаха на прозорците си и започнаха да надничат иззад ъглите. Той взе микрофона.

– „У4“ вика „Център“. Удуърд е мъртъв. Няма ранени агенти. Един цивилен е в критично състояние. Ще задържим положението, докато дойде полицията, после ще се разберем с тях. Информация ще се получава само чрез вас, нали?

– Тук „Център“. Продължавайте.

Шефът мушна микрофона отново в колата. Той отскочи от предната седалка и падна на пода. Шефът погледна към прохода. Към него се приближаваше едра, облечена в кожа фигура. Той бавно тръгна, за да посрещне ченгето.

И всичко това в почивния ми ден, помисли си той.

Нурич бавно затвори телефона в кафенето в Минът, Северна Дакота. След това допи кафето си, плати сметката и потегли на северозапад, по шосе номер 52! То водеше до шосе номер 2 и до една стара двулентова магистрала, минаваща успоредно с канадската граница. Нурич беше смятал да стигне до местоназначението си по това шосе, но след съобщението на Удуърд, което само потвърди смъгните му, но упорити опасения, той се отказа.

Съобщението беше просто. Преди да тръгне, Нурич беше наизустил кодовете и методите си за осъществяване на контакт. „Ударник“

означаваше „опасност“. Операцията му беше отчасти провалена. Американците поне знаеха за съществуването му. Може би не знаеха къде е и точно каква беше задачата му, но беше разкрит. „Седем“ означаваше степента на важност на операцията за КГБ. Това не беше най-високата степен, но беше достатъчно висока, за да изисква значителен риск. „Пет“ беше заповедта за действие. От него се искаше да продължи операцията, но колкото се може по-бързо, в границите на безопасността. Ако се натъкнеше на непредвидени обстоятелства, той трябваше да изостави мисията и да унищожи по възможност всички уличаващи го материали. Трябваше да направи всичко възможно, за да не го заловят. Вариант „пет“ мълчаливо намекваше, че самоубийството не е нежелан изход.

Нурич се замисли за миг върху възможността да се обади на човека от ГРУ, но реши, че няма смисъл да компрометира и него, след като сам той е провален. Щеше да използва тази връзка по-нататък, когато всички други възможности са изчерпани. Също така премисли и изостави възможността да прекрати операцията. И по-рано беше изпадал в трудни ситуации. Макар и на КГБ, операцията най-напред беше в името на Русия. Не би могъл да измени на родината си заради няколко некомпетентни бюрократи. Беше сигурен, че до сегашното му положение е довела неумението на КГБ, и той донякъде се радваше при мисълта за неприятностите, които би създал за началниците си, когато и ако някога се върне в Москва.

Но на първо място стои операцията, помисли си той. А за да я осъществя, трябва да съм сигурен, че американците не знаят къде съм.

– Имаме проблем. – Гласът на възрастния човек се чуваше примесен с пукането на радиостанцията. Думите се разбираха, но Кевин се безпокоеше, че връзката може да се влоши още повече.

– Може да е от радара, сър – обади се човекът от полицията, като се надяваше правилно да е изтълкувал намръщеното изражение на Кевин.

– Изчакайте малко, сър – каза Кевин. Той погледна полицаия. Те сега бяха последна кола и бяха включили радара си за всеки случай. Виждаха „Розата“ на пет мили пред тях. Кевин се замисли за миг, после реши да изключи радара, за да чуе какво има да му каже Възрастния. Той кимна на полицаия, който на свой ред изключи устройството. Кевин отново заговори пред микрофона.

– Слушам.

Връзката се подобри значително.

– Удуърд изгърмя в Чикаго. Убил е един цивилен и нашите момчета са го ликвидирали. Има и малко материални щети, но това е нищо.

– Защо е станало това?

– Това, което мислеше за телефонния разговор, се оказа вярно. За жалост, Удуърд е използвал два телефона. Единия, за да се свърже с ръководството си, а другия, за да предаде съобщението на „Розата“. Каза му, че е възможно ФБР да е по петите му, и някакво закодирано съобщение. Няма възможност да го разшифроваме. Изглежда, Удуърд е бил окончателно завладян от параноята си и е започнал да стреля.

– Какво ще правим сега?

– Не знам. До голяма степен зависи от „Розата“. От това, какъв следващ ход ще предприеме. Как се държи той?

– Обади се от едно кафене в Минът, изяде си закуската и тръгна на север по шосе 52, без да престава да прави обичайните си номера – забавяне и ускоряване, спиране във всяко крайпътно заведение за различни периоди от време. Пресече по едно малко шосе и тръгна на юг по шосе номер 83. После отново се върна. Ако има предвид нещо по-различно, с нищо не го показва.

Може и да се досеща, че го следим, но освен ако не грешите, няма как да знае със сигурност. Предупреждението на Удуърд е доста неопределено. Надявам се, че и кодът не означава нещо по-конкретно.

– Предполагам, че ще продължи да работи по задачата си, но ще бъде два пъти по-предпазлив.

– Мислите ли, че би могъл да поиска външна помощ? Да потърси други агенти, с които разполагат в района?

Възрастния беше мислил много по този въпрос.

– Не. Нещо ми подсказва, че той е напълно сам. Не мисля, че ще се опита отново да се свърже с Удуърд. Не само, че той е чудак, но и му призна, че е възможно да го следят. Според мен „Розата“ ще продължи сам. Наблюдавай го, Кевин.

– Да, сър. Вие ще вземете ли някакви други мерки?

– Е, след като Удуърд пропадна, мисля, че вече няма смисъл да оставяме на спокойствие останалите хора от веригата му. Освен това може би ще изкоп-чим нещо от тях. Не ми харесва, но ще трябва да ги заловим.

Естествено, ще обезвредим цялата мрежа и се надявам да научим нещо от тях. Но ще трябва да използваме ФБР. Защото опяват, че искат да арестуват някоя едра риба още откакто започнахме тази операция.

„Четиридесет“ просто не ми позволява да наруша прерогативите на ФБР. Много лошо. Ако можехме да ги задържим за двадесет и четири часа без всичките тези формалности около ареста, сигурно бихме научили много неща. Трябваше да проведе истинска битка, докато накарам ФБР да ги арестува колкото се може по-тихо. Няма смисъл да оставим „Розата“ да прочете за тях във вестниците.

– Колко време, мислите, ще запазите задържането им в тайна?

– Може би два дни. Ще ги обвиня в някаква измама, а не в шпионаж. Естествено, няма да има никакви доказателства за измама, но поне ще можем да ги задържим за двадесет и четири часа, без много да се разчуе. Може дори да ги убедим да ни сътрудничат и да не се безпокоят за после, когато формално ги обвиним в шпионаж. Поне успяхме да накараме чикагската полиция да смята случая с Удуърд за пропаднал опит за грабеж. Така няма да се появи в националните новини. Да, в голяма каша се забъркахме тук. Аз и Карл наистина изнемогваме. Как ми се иска да бях при вас с Кондора!

– Сигурен съм, че е така, сър. Но това, което правите, е не по-малко важно.

Радиовълните донесоха въздишката съвсем ясно.

– Така е, така е, Кевин. Но каквото и да правиш, не изпускай „Розата“. Бъди внимателен. Много внимателен. Ако се наложи да го арестуващ, за да не избяга, арестувай го. За жалост, той ще отиде във ФБР, но поне ще знаем, че сме спрели операцията му. Надявам се да не се стигне до това. Съмнявам се, че доброволно ще ни каже каквото и да било, но все пак кой знае? Кой знае?

Нурич продължи на юг по шосе 82, без да престава да маневрира. Следящите го бяха принудени да изостанат доста далеч назад и да наблюдават само радарите.

На три мили от Андъруд, град, край който се пресичат няколко магистрала, на радарите видяха как колата забавя скорост и после спира. Спряха край пътя, което беше доста неудобно, защото шосето беше тясно.

– Там има паркинг, сър – каза полицаят на Кевин. – Всъщност не е кой знае какво. Няколко маси и кофи за боклук.

– На радара се появява още една точка.

– Може би е друга паркирана кола – отговори полицаят. – Помните ли онези, които видяхме вчера? Гледайте! Тръгва! Нашият човек още чака, за да види дали няма да му налетим.

Кевин взе микрофона и нареди на всички да останат по местата си.

След още двадесет минути „Розата“ пак не беше тръгнал. Кевин нареди на една от колите без радар да мине покрай мястото.

Две минути по-късно по радиото се чу възбуден глас:

– „Център“ тук Маклачи! Минахме покрай мястото! Колата е там, но наоколо няма никой! Няма жива душа наоколо и няма къде да се е скрил!

– „Център“ вика всички! Тръгваме! Маклачи, стой, докато пристигне някой от нас, и тръгвай! „Двойка“ и първият радар остават, където са, готови да блокират пътя. Тръгвайте!

Четири коли спряха с хрущене на покрития с чакъл паркинг. Кевин и колегите му излязоха от колите с извадени пистолети. Колата на „Розата“ беше празна.

– Добре – каза Кевин, – вие тримата обиколете наоколо и потърсете следи, да не би да е тръгнал пеша. Останалите стойте тук и не пипайте колата повече, отколкото се налага.

Кевин изтича до колата си.

– „Център“ вика „Радар едно“!

Пет мили по-нататък по шосето старшият на колата вдигна микрофона и отговори нервно:

– Слушам ви.

– „Розата“ избяга. Не сте ли го видели случайно да минава покрай вас като шофьор или пътник с друга кола?

– Не, но ние гледахме радара. Поне една дузина коли трябва да са минали покрай нас. Спрели сме зад една купчина чакъл и не видяхме никой от тях.

Кевин отпусна ръката си, загледа се в земята и започна тихо да ругае. Главата му пулсираше. Най-накрая той отново вдигна микрофона, включи станцията на голяма мощност и започна да предава:

– „Център едно“ вика „База“. „База“, обади се, „Алфа едно“. – Това беше кодът за максимално важно съобщение.

– Тук „База“. „Център едно“, слушаме „Алфа едно“.

– Е, чуйте го! „Розата“ потъна и го изпуснахме!

ЕДИН ОТ СЪДЕБНИТЕ ЗАСЕДАТЕЛИ ИМАШЕ МОЛИВ, КОЙТО СКЪРЦАШЕ. АЛИСА, РАЗБИРА СЕ, НЕ МОЖЕШЕ ДА ПОНЕСЕ ТОВА. ТЯ ЗАОБИКОЛИ ЗАЛАТА И МНОГО СКОРО ИЗДЕБНА УДОБЕН СЛУЧАЙ ДА МУ ГО ОТНЕМЕ. НАПРАВИ ГО ТОЛКОВА БЪРЗО, ЧЕ ГОРКОТО СЪДЕБНО ЗАСЕДАТЕЛЧЕ (ТОВА БЕШЕ БИЛ, ГУЩЕРА) НЕ УСПЯ ДА РАЗБЕРЕ КАКВО Е СТАНАЛО С НЕГО И СЛЕД КАТО ГО ПОТЪРСИ НАВСЯКЪДЕ, СЕ НАЛОЖИ ДО КРАЯ НА ДЕНЯ ДА ПИШЕ С ПРЪСТ. А ТОВА, РАЗБИРА СЕ, БЕШЕ БЕЗПОЛЕЗНО, ЗАЩОТО ТОЙ НЕ ОСТАВЯШЕ НИКАКВА СЛЕДА ПО ПЛОЧАТА.

Вятърът блъскаше дъждовните капки в стъклата на пориви. Стъклата се бяха запотили леко. Малкълм дръпна пердето и нарисува кръг с пръста си. Стъклото леко изскърца, но не се чу заради шума от разговорите и трakanето на приборите в заведението.

Дъждът започна преди обяд. Беше се заоблачило още предишната нощ, но метеорологът, станал предпазлив от дългогодишния си опит с непостоянното и обикновено непредсказуемо време в равнините, беше казал, че вероятността да завали е петдесет процента, така че Малкълм реши, че не може да оправдае евентуалното си оставане къщи този ден. И нещо повече – ден, в който фермерите са принудени да си останат къщи, би бил най-подходящото време за анкетиране.

Но Малкълм не беше толкова загрижен за изследването. Повече се тревожеше за претекста си да остане в района. Заедно с Шийла бяха свършили и третия квадрант. Знаеше, че би могъл да остане още известно време под претекст, че обобщава резултатите, но с всеки допълнителен ден, в който хората не виждат, че работи, съмненията щяха да се увеличават все повече и повече.

Дъждът ги завари на седемнадесет мили от Шелби, малко след първото им спиране за деня в девет и петнадесет. Най-напред изглеждаше сякаш само ще превали, колкото да се слегне прахолякът по черните пътища, но след малко от север дойдоха дебели черни облаци и в девет и половина Малкълм вече управляваше джипа с усилие. Той знаеше, че би могъл да включи двойното предаване, за да се измъкне от всякаква кал, и че пътят става по-добър след няколко мили. Но също така знаеше, че не бива да хаби добрия претекст, и с Шийла се отправиха към Шелби, като прекратиха работата си за деня заради лошото време и калните пътища.

Шийла предложи, преди да се приберат в мотела, да се отбият, за да

прият кафе в ресторанта на паркинга. Малкълм реши, че тя го направи, за да избегне оставането насаме с него. Той беше доволен, защото също не се чувстваше добре сам с нея.

Все още спяха в едно легло. От една страна, напрежението между тях до голяма степен беше изчезнало. Лекотата, с която разговаряха пред външни хора, беше започнала да си пробива път и в личните им отношения. Малкълм дори установи, че когато са сами, тя се смее повече от преди. Шийла установи, че сега той е по-отпуснат, по-малко загрижен за фасадата, която поддържаше. И двамата бяха доловили тези промени и именно заради тях сега те чувстваха някакво ново, по-дълбоко безпокойство. Колкото повече се вдигаха личните бариери между тях, толкова повече внимаваха за професионалните си взаимоотношения. Малкълм обясняваше съвсем внимателно какво прави и защо. Шийла даваше заповедите си с още по-нетърпящ възразение тон.

И, забеляза Малкълм със съжаление, тя носеше пистолета навсякъде.

И сега беше у нея, под мишницата в-раменен кобур, под якето ѝ. Това ѝ позволяваше да държи якето разкопчано. Малкълм професионално отбеляза, че когато мъжете гледат горната част на тялото ѝ, погледите им се спират върху издатините на гърдите ѝ, а не върху кръста и по ръцете ѝ, където би могла да носи оръжие. Мъжкото внимание към нея днес беше особено силно, тъй като носеше тънка тъмна блуза. Сутиенът ѝ едва прозираше, сякаш не беше в състояние да задържи гърдите ѝ – удивителен ефект, тъй като гърдите ѝ не бяха големи дори за нейния ръст. Малкълм се улови, че все по-често гледа как гърдите ѝ се повдигат и спускат под полупрозрачната материя. Всеки път, когато се уловеше, че я гледа, умишлено отклоняваше погледа си към ръката ѝ, под която знаеше, че има пистолет.

В ресторанта вече бяха свикнали да ги виждат. Когато влязоха, няколко познати лица им кимнаха за поздрав. Всички маси бяха заети. Беше десет часът – традиционното време за предобедна почивка. Дъждът беше напълнил заведението с мъже, които не можеха да работят на открито в дъждовните дни. На двете големи маси седяха хората от службите за поддръжка към общината, а повечето други заемаха тези от местния бензинов кооператив. Покрай бара бяха насядали дърводелци, занаятчици, водопроводчици. Двама уморени туристи – семейна двойка, завръщаща се в Пенсилвания от Орегон – седяха мрачно в ъгъла и се надяваха дъждът да не ги задържи дълго време, но повечето посетители бяха местни хора.

Първо Малкълм си помисли, че няма да намерят къде да седнат, но от една група, насядала в далечния край, се вдигна една голяма ръка. Беше Стюарт. Той ги представи на тримата щастливи фермери, седнали до него, които след това си тръгнаха преди дъждът съвсем да разкаля пътищата към фермите им.

Шийла сякаш се зарази от веселото настроение на посетителите. Започна да разменя шегички и остроумия със Стюарт. Малкълм ги гледаше и се чувстваше, сякаш не е там. Шийла седеше срещу него. Тя му се усмихваше, когато срещнеш погледа му, после веднага отново се обръщаше към Стюарт. Малкълм се чувстваше много стар и много уморен. Гледаше как дъждът шиба запотените стъкла на прозорците.

Докато Малкълм драскаше безсмислени фигури по стъклото, една голяма черна кола без обозначения спря пред рампата за товарене на един склад в Сисеро, Илинойс. Трима едри мъже с разкопчани сака отидоха с уверени крачки до мястото, където стоеше Фриц Пуласки и даваше инструкции на някакви Щофьори. Тримата изчакаха шофьорите да отидат до камионите си. Пуласки вдигна глава. Опитва да се усмихне, но не успя. Наведе глава, за да не забележат, че плаче. Тримата го заведоха до колата без шум и подкараха. Техните колеги вече бяха арестували жена му в дома им.

– Но беше интересно и забавно – чу Малкълм гласа на Шийла. – Нито веднъж не ми е станало скучно, откакто съм тук. Толкова интересни нови хора срещаме! И е толкова по-различно от Вашингтон! Не е ли така, Малкълм?

Въпросът ѝ го изкара от унеса му. Време е да допринесе с нещо, каза си той.

– Да, така е. Наистина, къде другаде бихме могли да срещнем хора като... – Малкълм потърси нещо, което би предизвикало Стюарт да започне някакъв дълъг разказ, нещо, което да освободи него самия от задължението да участва в разговора – ... като семейство Робинсън. Когато са дошли тук, трябва да са били славни времена.

Вместо да се впусне в разкази за отминалите дни, Стюарт изгледа Малкълм изумено:

– Робинсън? Кои са тези Робинсън?

Реакцията му завари Малкълм неподготвен и той се запъна:

– Как кои? Тези от Уитлаш. Знаеш ги, Нийл и жена му. Не може да

не познаваш поне старичката Стоу и родителите на Нийл. Те са тук от самото начало, когато са разработвани тези земи.

– Те ти казаха, че са тук от самото начало? – В гласа на Стюарт имаше изненада.

– Нийл просто спомена, че тогава семейството им е било тук.

– Сигурен ли си, че става дума за същите Робинсън? Тези от Уитлаш?

Малкълм кимна.

– Хм. Нещо не е както трябва. – Стюарт се намръщи за миг. – Доколкото си спомням... – Той се извърна назад и извика: – Хей, Маклафлин!

Един дребен набит човек с къса коса, седнал на едната от големите маси, се обърна към него с престорен упрек:

– Какво, по дяволите, искаш, старче?

– Не много. Кога дойде Нийл Робинсън със семейството си?

– Кой? Този от Уитлаш ли? Дявол да го вземе... трябва да беше някъде към петдесет и втора, петдесет и трета. Знам, че беше след Корея, но преди да се роди най-малкия ми син, значи е някъде там. Защо питаш?

– Ей така. Да си освежа паметта. Благодаря.

– Не разбирам – каза Малкълм, когато Стюарт отново се обърна към него. – Тези земи са раздадени доста по-рано, нали? Значи той не е бил тук от самото начало.

Стюарт се ухили.

– Не, разбира се, че не. Тяхната ферма преди това беше на Флорънс. Флорънс и Маккий построиха всичко по времето на Голямата депресия. Робинсън и Кинсайд дойдоха доста по-късно, някъде през петдесетте. Нищо не са облагородявали. Старецът Гордън е единственият, който е бил там по времето на Втората световна война. И с темповете, с които умира, може би ще е единственият, който ще остане, след като всички други предадат Богу дух. Все пак никак не ми е ясно, защо човек може да иска да живее в Уитлаш.

– А защо им беше да ме лъжат? – попита Малкълм тихо.

– Е, сигурно са искали да се пошегуват с човека от изтока, да му напълнят главата с глупави истории за Дивия Запад. Това често се случва тук.

– Сигурно е така – намеси се Шийла. Тя не можа да схване същността на разговора, но забеляза интереса на Малкълм.

– Колко голяма е фермата на Робинсън? – попита Малкълм.

– Не мога да кажа веднага, но не е голяма. Не си дават повече зор, отколкото се налага. Добре се справят все пак. Слушай, ако искаш наистина да чуеш как са били населени тези земи, не тези глупости, които показват по телевизията или си чул в Уитлаш, трябва да се срещнеш със стария Бойл. Разказвал ми е какви времена са били...

Когато Стюарт започна да разказва за старите дни, Ана Брукс излезе от метрото в центъра на Манхатън. Ненаправила и три крачки, тя усети, че мъжът зад нея ходи толкова близо, че едва не настъпва петите ѝ. Тя познаваше живота в Ню Йорк и не му обърна внимание, а само ускори крачка. Мина ѝ през ум, че може да е джебчия. Тя зави зад ъгъла на Пето авеню. Малко по-нататък пред нея се изпречиха двама едри мъже с шлифери и тя се видя принудена да спре. Веднага след това мъжът зад нея я улови за лакътя. Преди да успее да се обърне, за да го погледне, един от двамата пред нея извади служебна карта и ѝ я показа. Тя ги изгледа стъписана за миг, после в очите ѝ заблестя гняв. Мъжете я гледаха хладно. Този отзад изви ръката ѝ и я поведе към задната врата на една кола, спряна до бордюра. Тримата също се качиха и колата потегли. Никой от забързаните пешеходци не обърна внимание.

Разказът на Стюарт продължи малко повече от три минути. Малкълм и Шийла бяха изпили кафето си и Малкълм реши, че вече могат да си тръгнат, без да проявяват неуместно нетърпение. Навън дъждът продължаваше да вали безмилостно.

Изтичаха мълчаливо до джипа, но веднага щом се качиха, Шийла попита:

– Какво не е наред? Държа се много странно, когато стана дума за Робинсън. Защо?

Малкълм я погледна само за миг, защото се мъчеше да запали двигателя на джипа. Дъждът беше намокрил блузата ѝ и я беше направил още по-прозрачна. Той не обърна внимание на гърдите ѝ и отговори:

– Робинсън ме излъгаха. Когато говорих с другото семейство, Кинсайд, у мен остана същото впечатление – че семейството им е тук още откакто са заселени тези земи.

– Може би Стюарт е прав. Може би са искали да си придадат важност.

– Може би – каза Малкълм. Моторът запали. Той пусна чистачките, включи на заден ход и изкара джипа от паркинга. Когато тръгнаха напред, той продължи: – Но това е първото несъответствие, на което попадам. И мисля, че мога да проверя каква е истината.

На Малкълм и Шийла им бяха необходими три часа, за да научат

каквото им трябваше. Малкълм дори настоя да изядат хамбургерите си в сградата на съда, където прелистваха прашните документи за сделките със земя, извършени в областта. Дори изумиха служителката с усърдието си. Тя се изпълваше с все по-голямо уважение към тях. Ако всички държавни служители използваша обедната си почивка, за да работят, Америка не би била в толкова лошо състояние.

Шийла откри документите. Тя едва съдържа възбудата си, когато занесе на Малкълм прашната папка.

– Гледай! – прошепна ѝ той, макар че в таванското помещение при тях нямаше никой. – Земята е преминала във владение на Нийл Робинсън на трети февруари 1952 година. Но обърни внимание на още едно интересно нещо. При всички други сделки е записано през какви финансови институции е преминало плащането, а тук няма такова нещо. За земята е платено окончателно... чак след десет години! Може би е плащал на вноски, но... не личи откъде са минали парите.

– И това ти се струва странно?

– Да – отговори Малкълм. – Струва ми се. Най-малкото е необичайно.

Намериха документите за сделката на Кинсайд след още половин час. Както и Робинсън, семейството им беше изплащало земята си в продължение на десет години, но те бяха започнали през 1955 година.

– И какво е всичко това? – попита Шийла, когато излязоха от сградата на съда. Дъждът беше спрял за малко, но от север идваха нови облаци. Тръгнаха към мотела си, който беше през една пряка. Малкълм заведе към обществената библиотека, която беше точно срещу мотела.

– Това е загадка, както би казал Чоу.

– И смяташ да я разгадаеш?

– Доколкото мога – отговори Малкълм с усмивка. – Доколкото мога.

Не беше трудно да намерят тогавашните броеве на местния седмичник и да видят какво пише за новопристигналите семейства. В градче, в което се случват толкова малко неща, пристигането на нови хора винаги е събитие, достойно за отразяване в пресата.

Според пожелателите страници на вестника семейство Робинсън – Нийл, жена му Фран и старата Клеър Стоу – бяха дошли от Пенсилвания, за да се заселят в новата си ферма. Малкълм забеляза, че в материала не се споменава точно от кой град в Пенсилвания идват, макар че ставаше дума за това, че имали ферма в „центъра на щата“ и че Нийл не би могъл да купи тукашната ферма, ако семейството му от изток не му е

помогнало. На избелялата снимка семейството беше много по-младо и по-бедно.

Материалът за Кинсайд беше още по-неясен, тъй като в същия брой се съобщаваше за най-големия пожар в историята на града. В статията накратко се споменаваше, че те са дошли от Илинойс.

– А сега какво? – попита Шийла, когато тръгнаха към хотела.

– Не знам – отвърна Малкълм. – Всъщност ние се хващаме за една много дребна лъжа. Предполагам, че бихме могли да научим за тези две семейства много повече, ако се обърнем към местните власти, но това ще провали нашата... моята легенда.

– Безпокои те това, че са близо до ракетите, така ли?

– Това, комбинирано с лъжата.

– Не можеш, ли да поискаш съдействие от шефовете си?

– Мога. Те провериха двамата странни братя. Не знам какво биха могли да изровят тук.

– Има само един начин да научим – каза Шийла.

Телефонът спря да звъни точно когато Малкълм отключи вратата на стаята. Той хвърли чантата си на земята и се хвърли към телефона, но усилията му бяха възнаградени от сигнал „свободно“. Шийла влезе след него, затвори и заключи вратата.

– Когато го чух да звъни в края на коридора, вече знаех, че няма да успее. Защо тогава тичах? – попита Малкълм.

– Защото си оптимист, предполагам – усмихна му се Шийла.

– И глупак. Мисля, че си заслужава за такова нещо да се обадя веднага, а не да чакам редовното време.

Шийла вдигна рамене.

– Бих изчакала, докато получа разрешение за това от Чоу, но съм сигурна, че и той ще каже да се обадиш.

– Благодаря, че ми позволяваш да си проведа разговора. – Сарказмът на Малкълм беше истински, но в гласа му нямаше злоба. Шийла също вдигна рамене без злоба, а усмивката ѝ издаваше добро настроение. Както обикновено, тя застана много близо до него, а той държеше слушалката така, че да може и тя да чува.

Малкълм едва успя да съобщи кой е, когато му казаха да чака. Шийла го погледна въпросително, а той вдигна рамене.

– Може би имат много работа – пошегува се той.

– Кондор? Знаеш ли с кого говориш? Малкълм без проблеми позна гласа на Карл.

– Да, Карл.

– Събитията се развиват много бързо. Опитах се да се свържа с теб по-рано, но не успях. Каж ми най-напред защо се обаждаш по това време.

Малкъм цогледна Шийла. Той искаше да каже нещо на Възрастния, а не на Карл.

– Тук вали и се прибрах рано. Реших да отида на кино и затова опитах да се свържа по-рано.

– Така ли? Слушай. Няма да правиш нищо такова. Трябва да стоиш в стаята си и да не излизаш, освен ако наистина има нужда и само след като си получил разрешение от нас.

– Защо?

– Защото „Розата“ се потопи. Изгубихме диригите му в централната част на Северна Дакота. Това означава, че за около един ден може да стигне до теб. В района ти могат да се случат някои неща. Искаме да си нащрек.

– Но как успяхте да го изпуснете? Смятах, че го държите толкова добре, че не може и да пръдне, без да разберете!

– Аз също, Кондор, аз също. Заповедта за теб е да бъдеш готов. Ние ще охраняваме ракетната площадка, където умря Паркинс. Пауъл заедно с други хора също ще бъде в района. Ако се наложи, ще получиш информация и допълнителни инструкции.

– Ще ми кажете ли какво ще стане?

– Малкъм – каза Карл тихо, – съмняваш ли се, че ще ти кажем това, което има нужда да знаеш?

Малкъм се ядоса още повече на Карл за това, че употреби истинското му име.

– Да, съмнявам се. Но нима има някакво значение?

Карл не каза нищо в продължение на няколко секунди, после попита:

– Има ли още нещо, което искаш да кажеш?

– Да. Имам още една молба.

– Искаш да проучим други фермери?

– Да.

Малкъм съобщи на Карл всичко, което знаеше за двете семейства, без да спомене за лъжата.

– Искаш да проучим произхода на тези хора? – попита Карл. – Има ли някаква причина за това.

Малкъм знаеше, че Карл ще заподозре нещо, ако не му даде удовлетворителен отговор.

– Няма някаква особена причина. Те живеят най-близо до ракетната площадка след братята и искам да проверим за всеки случай всички, които живеят в радиус от десет мили наоколо.

– Не мога да ти обещаая. Нещо такова не би подучило голямо предимство пред другите належащи задачи, освен ако ситуацията не се промени.

Казано с прости думи, Карл нямаше намерение да се заеме с това, освен ако не му нареди лично Възрастния. Той нямаше да му нареди, ако Малкълм не го помолеше за това, а нямаше как да го помоли, ако не каже на Карл, че иска да говори с него, което би предизвикало много въпроси, на които не му се искаше да отговаря.

Малкълм се досети как би могъл да реши проблема.

– Слушай, Карл – каза той. – Просто проверете тези две семейства, после аз ще сравня данните с моите, ще преценя точно каква информация ми е необходима и за следващите две вече ще задавам конкретни въпроси, така че да не губим време.

– Сега не можеш да питаш нещо конкретно, така ли? – снизходителният глас на Карл се чуваше ясно.

– Не, не мога.

– Добре. Ще видя какво мога да направя, но не мога да ти обещаая нищо. Ще отнеса въпроса където трябва.

– Направи го, Карл.

Когато Малкълм затвори, Шийла се усмихна.

– Карл е истинско лайно, нали? – попита тя.

Малкълм се намръщи.

– Кой ти каза това?

– Ти – отговори тя и му се усмихна. – Някои от коментарите ти и забележките ти при разпита бяха малко необичайни, но правилни, предполагам.

Малкълм не обърна голямо внимание на думите ѝ. Тревожеше го съвестта му. Ако Възрастния знаеше това, което знаеше той... но не, беше невъзможно. Намръщи се. Шийла забеляза настроението му. Тя отиде до леглото и взе чантичката си.

– Мисля, че трябва да уведомя Чоу.

Малкълм не отговори.

– Но най-напред – продължи тя умишлено разговора – ще трябва да махна тези мокри дрехи.

Шийла се надяваше, че видът на тялото ѝ, ще отвлече Малкълм от дълбоките му и поради това опасни мисли. Тя съблече якето си и го

окачи на дръжката на вратата на банята. Остави чантата си на подставката за куфари до леглото и след това разкопча раменния кобур. Тя погледна към Малкълм, който стоеше от другата страна на леглото, и хвърли пистолета с кобура върху завивките, докато с другата ръка започна да разкопчава блузата си.

– Нямам представа какво точно ще каже Чоу, но съм сигурна, че...

Тя не можа да продължи повече. Любителите на популярния фройдиизъм твърдят, че инцидентите не се случват, а се причиняват. Наистина, Шийла не беше имала намерение да предизвика това, което последва падането на пистолета върху леглото. Това действие изигра важна роля за последвалите събития, но тази на Малкълм също не беше малка.

Пистолетът не остана там, където падна. С раздвоеното си внимание тя употреби повече сила, отколкото беше необходимо. Пистолетът падна много близо до долния край на леглото, там, където свършваше дюшекът, съвсем близо до дървената рамка. Оръжието отскочи и падна в процепа между рамката и матрака.

Малкълм видя всичко това като насън. Когато пистолетът изчезна от погледа му, той разбра, че трябва да направи нещо. Имаше защо да се опита да се отърве от нея. През цялото време се мразеше и знаеше, че все някога трябва да рискува. Шийла сега не беше въоръжена, а той не беше упоен с наркотици. Когато обаче погледите им се срещнаха, Малкълм беше сигурен, че тя е отгатнала мислите му.

Шийла реагира първа. Нейните реакции бяха по-бързи, тя имаше повече опит, налагаше се да избира между по-малко възможности. Тя просто трябваше да възстанови контрола си над Малкълм. За да го направи, ѝ беше необходим пистолетът. Шийла се наведе бързо и мушна ръката си в тесния процепа между матрака и рамката на леглото.

Реакциите на Малкълм бяха по-бавни, той не беше толкова опитен и изборът му не беше толкова прост. Не му беше съвсем ясно какво друго иска, освен да овладее положението. Не беше сигурен каква цена е готов да плати. Когато той скочи към леглото, ръката на Шийла вече беше в процепа.

Тя вдигна глава и видя как той се спуска. Протегна ръка и улови ръкава му, след което го дръпна със всички сили към себе си, като се възползва от собствената му инерция. Малкълм неволно ѝ помогна, защото се спъна в чантата си, която небрежно беше хвърлил на пода. Той прелетя покрай нея и се приземи по корем до вратата. Обучението на Макгифърт не беше отишло напразно. Малкълм бързо се извъртя и застана в бойна поза, леко извън равновесие, но все пак готов. Ако беше

опитал да излезе, сега Шийла щеше да е на гърба му.

Това е глупаво, помисли си той. Глупаво. Тя беше на около метър от него. Беше застанала между долния край на леглото и тоалетната масичка, също в бойна поза, с лявото рамо към него и лява ръка, свита в лакътя. Дясната ѝ ръка предпазваше слънчевия сплит и долната част от тялото ѝ. Тя сви леко двата си крака в коленете, като премести по-голямата част ът тежестта си върху десния крак, отзад. Бавно раздвижи левия си крак нагоре и надолу с пружиниращо движение, без да отдели пръсти от пода.

Малкълм поиска да каже нещо, но не му идваха думи. Не искаше да я нарани. Макгифърт му беше казал, че след като веднъж загуби инициативата, или трябва бързо да нанесе окончателния удар, или да изчака, докато противникът направи грешка. Той не можеше и да си помисли, че би могъл да я удари. Стоеше замръзнал и смяташе да парира нападението ѝ, да я неутрализира, без да я наранява. Не знаеше как би могло да стане това. Не се наложи да чака дълго.

Шийла се движеше изящно, почти без усилие. Чоу я беше карал да се упражнява с часове всеки ден. Мускулите ѝ бяха отпуснати и еластични, движенията ѝ – прецизни. Тя премести десния си крак напред, като смени положението на тялото си с бавно, равномерно движение. Хвърли се към него, докато Малкълм все още реагираше на първото ѝ движение. Тя скочи високо във въздуха с вдигнато ляво коляно. Малкълм реагира на това движение точно както тя очакваше. Тялото ѝ се извъртя във въздуха и десният ѝ крак полетя към главата му в страничен удар.

Малкълм разбра грешката си твърде късно, за да се предпази напълно. Той приклепна и вдигна лявата си ръка. Тя пое до голяма степен силата на удара, но се залепи за главата му. Може би „случайно“ Шийла не вложи цялата си сила: Предната част на стъпалото ѝ се плъзна по главата на Малкълм, но той се стъписа само за миг.

В пълно противоречие с инструкциите на Макгифърт, Малкълм се оттласна от стената и скочи към Шийла с безцелно ръзмахани пред себе си ръце. Ударът ѝ попадна малко под ребрата му, докато неговите ръце я обгръщаха, без да ѝ причинят каквото и да било. Вместо да го ритне с коляно в слабините или да го удари отдолу по брадата, Шийла се надигна, улови отпуснатата му ръка и му приложи раменно хвърляне. При летенето краката му докоснаха тавана. Той се строполи на пода до леглото.

Върна се в съзнание поради болката. Бяха му нужни няколко

минути, за да се ориентира напълно. Главата му пламтеше и разбра, че не може да диша, че се задушава. Чу как собственото му тяло отчаяно се мъчи да поеме кислород на дълги хриптящи тласъци. Диафрагмата му се свиваше конвулсивно. Стори му се, че отново ще изпадне в безсъзнание, но постепенно дишането му се възстанови и стана равномерно. Когато инстинктивният му ужас от задушаването изчезна, болката се усили. Ръката му пулсираше, гърбът го болеше, сякаш някой го е ударил с бухалка за бейзбол, продължаваше да му се вие свят. Мигна и с удивление разбра, че контактните му лещи са на местата си. Едва след няколко секунди разбра, че Шийла се е надвесила над него и му прави изкуствено дишане.

– Глупак! – чу той шепота ѝ. – Тъп, тъп, тъп глупак!

Тя продължи с изкуственото дишане дори след като видя, че той отваря очи. Опита се да ѝ каже да спре, но думите не излизаха от устата му. След малко тя престана.

– Малкълм... добре ли си?

– М-м-м-м – Той облиза устни и се опита пак. Гласът му беше много слаб. – М-мисля, че да. Боли ме ръката, но не е счупена. Главата ми се оправя и вече ми е по-лесно да дишам. И гърбът ми е в ред.

– Ще можеш ли да седнеш? Да легнеш в леглото?

– Ако ми помогнеш.

Изминаха три минути, докато се изпъна в леглото. Най-напред седна много бавно, после се изправи с помощта на Шийла. След няколко несигурни крачки седна на ръба на леглото и се отпусна върху него. Шийла качи краката му и седна до него.

Малкълм затвори очи. Дишането и пулсът му бяха вече почти нормални. Макар че не си го спомняше, би трябвало да е изпълнил поне някои от правилата за правилно падане, иначе щеше да е в много по-тежко положение. Може би мъчителните тренировки при Макгифърт все пак бяха си стрували труда, но не му помогнаха да се справи е една по-дребна от него жена.

Когато отвори очи, вече се чувстваше много по-добре. Чувстваше само тъпата болка в гърба и ръката си. Поне все още беше жив. Първото нещо, което видя, след като мигна, за да намести лещите си, беше Шийла, която го гледаше втренчено. Забеляза очите ѝ – белите им части бяха пресечени от червени капилляри и в тъглчетата им имаше влага, която едва се задържаше вътре.

– Ти плачеш – каза той тихо и вдигна дясната си ръка, за да погали бузата ѝ. – Плачеш.

Тя не каза нищо и допря лице до ръката му. Малкълм почувства как сълзите потичат по китката му. Тя се разрида – най-напред леко, после дълбоко и тежко, сякаш нещо болезнено и мъчително ѝ тежеше. Малкълм се премести леко, без да маха ръка от лицето ѝ. Опита се да обърне главата ѝ към себе си, но тя напрегна сили и се възпротиви. Но беше твърде слаба, за да се противи, когато я дръпна на леглото до себе си. Той внимателно я обгърна с ръце и я при-тегли до себе си. Сега чуваше риданията по-ясно и усещаше как тялото ѝ се надига и отпуска от усилието. Цялото ѝ лице беше в сълзи.

Малкълм нямаше представа колко време са лежали така. Най-накрая тя престана да плаче, но все още се притискаше безмълвно към него. Когато тя се успокои напълно и сълзите ѝ престанаха да мокрят ръката му, той внимателно обърна лицето ѝ към себе си и я погледна в очите.

– Глупак! – прошепна тя. – Глупак! Можех да те убия! Можех да те нараня много лошо!

– Но не го направи – отвърна Малкълм също шепнешком, без видима причина. – Не го направи. Вместо това започна да плачеш.

Шийла прехапа долната си устна, сякаш щеше да заплаче отново. Малкълм нежно я докосна по бузата и тя престана. След това той бавно се приближи до нея и я целуна. Когато отвори отново очи, тя все още го гледаше втръчено. Целуна я още веднъж, леко, нежно и опря лице в нейното. Тя се поколеба за миг, после го притисна към себе си. След миг я целуна пак и този път тя отвърна на нежността му. Устните ѝ бавно се разтвориха и Малкълм чу как дишането ѝ се учестява. Усещаше с устни соления вкус на сълзите ѝ, а ноздрите му се пълнеха със сладко-киселия дъх на пот. Целунаха се пак, после още веднъж, този път по-дълбоко. Тя прокара ръка през косата му, а неговата бавно се сви около вървата ѝ гърда.

Тя се изправи. Ръцете ѝ се раздвижиха бързо и след миг блузата и сутинът бяха на пода. След секунди при тях отидоха панталоните, бикините, чорапите. Малкълм едва беше успял да свали ризата си и да разкопчее панталона си, когато тя се обърна отново към него. Ръцете ѝ заиграха по тялото му, целувките ѝ покриваха лицето му. Той нежно стисна твърдата плът на гърдите ѝ, почувства как зърната им се изправят. Ръката му се спусна надолу по корема ѝ, докато не я обхвана между краката. Тя трескаво го досъблече и преди той да се осъзнае, го възседна. Разкрачи се над него и започна да се движи, движи, движи... след това той престана да разбира какво става, докато не свършиха.

Любиха се още веднъж, след около час, този път по-бавно и по-

внимателно.

– А сега какво ще правим? – попита тя. Главата ѝ беше на рамото му.

– Не знам – отвърна Малкълм замислен.

– Аз знам едно – каза тя след известно време. Тя стана и му се усмихна почти със съжаление. Той я погали по косата. – Трябва да се свържа с Чоу. И ще трябва да му кажа, че руснакът е изчезнал.

Малкълм я изгледа в продължение на няколко секунди и каза:

– Предполагам, че трябва да го направиш. Шийла целуна ръката му нежно и понечи да стане от леглото. Той я задържа. Тя се обърна към него и той попита:

– Ами това?

– Не знам – отвърна тя. – В момента... то е факт. И независимо дали ни харесва, или не, нещата не са се променили.

Малкълм я пусна. Остана неподвижен, докато тя разговаряше с Чоу на китайски. Малкълм не мислеше. Нямаше представа какво казва тя. Когато се върна при него, тя му каза, че Чоу е наредил да продължават както досега. Той смятал, че би било най-добре да правят каквото е наредил Карл.

– Също така каза – продължи Шийла, – че може да дойде да ни види. Не каза, че ще го направи със сигурност, защото иска да ни държи в напрежение. Добра тактика. Заинтересува се от разкритията ни за Робинсън и Кинсайд, но мисли, че е рано да се намесваме. Трябва да чакаме.

В момента Малкълм малко се интересуваше какво смята да прави Чоу с операцията. Само една мисъл се въртеше в главата му.

– Каза ли му за нас? За това?

Шийла го погледна, сякаш отново щеше да се разплаче. Прехапа устна и поклати трескаво глава:

– Не му казах! Не. О, Малкълм, не му казах, а... – тя замълча и се усмихна горчиво – ... а бях длъжна. Бях длъжна!

Малкълм я притегли до себе си мълчаливо.

Дъждът не спря да удря по прозорците цяла нощ.

ЧЕРВЕНАТА ЦАРИЦА ВЪОБЩЕ НЕ СЕ ВЪЗПРОТИВИ-САМО ЛИЦЕТО СТАНА МНОГО МАЛКО, А ОЧИТЕ ГОЛЕМИ И ЗЕЛЕНИ. АЛИСА ПРОДЪЛЖИ ДА Я ДРУСА, ТЯ СТАВАШЕ ВСЕ ПО-МАЛКА... И ПО-ДЕБЕЛА... И ПО-МЕКА... И ПО-ЗАКРЪГЛЕНА... И...

– Досега не сме чули нищо. Полицията в Северна Дакота и Монтана има заповед да го открие и наблюдава като заподозрян в кражба. Някой от тях може да се направи на герой и да ни го доведе, но изрично подчертах, че искаме само да го открият и че ние ще го поемем след това. Навсякъде в района около ракетите е пълно с агенти и полицаите предупреждават местните хотели и мотели да съобщават за всеки подозрителен сам мъж – Кевин замълча. Възрастният човек още не беше преглътнал изпускането на „Розата“ и това го тревожеше.

– Как точно ви се изплъзна? – в гласа на Възрастния сякаш нямаше злоба.

– Много просто – отвърна Кевин. – Подготвяше се за това още откато излезе от Чикаго. Накара ни да свикнем на спиранията му по крайпътните заведения и места за почивка. Това му е дало възможност да види кой кара по пътя след него и да подготви смяната на колата. След като се обади на Удуърд, „Розата“ спря на първия паркинг, на който е имало само една друга кола. Докато сме гледали на радарите, че колата му стои на едно място, той вече е бил принудил собствениците на колата – някаква възрастна двойка – да му я дадат. За секунди са прехвърлили багажа му и са потеглили заедно. Ние в това време следяхме какво става с неговата кола.

Между другото отвлеченият старец смята, че в една от чантите му е имало някаво устройство. Накара го да я носи много внимателно и му се сторило не че нещо било сложено в нея, а по-скоро тя била направена специално за нещо.

След като накара стареца да го вози около петнадесет мили, „Розата“ му казал да отбие в един черен път. Завързал ги с лейкопласт от собствената им аптечка и ги зарязал в едно дърво. Цял час минал, докато успели да се освободят, и още половин, докато ги намерили хора. Полицията има описанието на откраднатата кола, но предполагам, че вече я е сменил.

Изхвърлил е старците малко на юг от Андъруд. На две мили оттам се пресичат четири магистрала. Би могъл да тръгне по всяка от тях, а и

плетеницата от малки шосета никак не ни помага.

Струва ми се, че се насочва към ракетната площадка, където умря Паркинс. Проверяваме всички възможни пътища, водещи натам, но надеждите ми не са особено големи. Това е огромна площ. Ако остане в района, ще го заловим, но се боя, че ще приключи операцията си и ще изчезне. Ядосан съм, тревожа се и се чувствам глупак през цялото време. И ужасно съжалявам.

– Кевин – успокой го твърдо Възрастния. – Не обвинявай себе си. Задачата ти беше много трудна, а „Розата“ очевидно е много добър. Може би, ако имахме късмет и бяхме действали по друг начин, това нямаше да се случи, но сега вече е безполезно да се оплакваме за станалото.

Освен това, все още не сме се провалили. Сигурен съм, че „Розата“ не е приключил мисията си. Чувствам го с костите си. И ми се струва, че сега трябва да концентрираме усилията си, за да му попречим.

Нека местната полиция действа, както си наредил. Но след като открийт „Розата“, искам ти и нашите хора да го неутрализирате. Ако можеш да уредиш нещата така, че преди да попадне в ръцете на ФБР, да остане при нас два или три часа, все още имаме шанс да спечелим играта.

– Разбирам, сър.

– Не се и съмнявам. За всеки случай, ако успеем да се справим със ситуацията, изпращам доктор Лофтс в базата „Малмстром“. С любезното съдействие на генерала той трябва да стигне при „Розата“ с хеликоптер до един час, ако бъде заловен някъде около ракетите. Ако не, ти би могъл да го транспортираш на някое по-подходящо за разпит място?

– Мисля, че да, сър. Хората от ФБР тук са много услужливи. Официално ми казаха, че не биха искали да пропуснат съдебен процес срещу него заради някакви оперативни съображения, но всъщност ми подсказаха, че пет пари не дават дали ще бъде съден или не. Шефовете им във Вашингтон искат вестниците да ги похвалят, а служителите долу искат добре да му насинят задника, защото ги направи смешни.

– Не се тревожи за Вашингтон. Мисля, че мога да се погрижа за това. В края на краищата ние им дадохме шофьора и тази жена от Ню Йорк, нали? Какво още искат? А между другото, Кевин, съобщиха ли ти, че ако се наложи, можеш да използваш военните от „Малмстром“?

– Да, но първо трябва да намерим „Розата“. Съмнявам се, че ще ми потръбват. Не мисля, че „Розата“ се готви за война. Ще останат ли в режим на специална готовност?

– Да.

– Добре. И, разбира се, имам на разположение и Кондора.

Възрастният мъж се засмя леко.

– Боя се, че нашият Кондор не се оказа толкова производителен, колкото се надявах. Засега се справя добре, но не е постигнал нищо толкова впечатляващо, колкото предишните си звездни изпълнения. Може би така е по-добре. Ако навлиза по-бавно в професията, може би няма да отлети от нас. Ако имаш възможност, вкарай го в играта към края. Нека наблюдава, но не му поверявай тежки задачи. Не съм сигурен, че ще се справи.

– Ще имам това предвид, сър. А какво прави той?

– Довършва това нелепо проучване. Поискал е от Карл да провери някакви други фермери. Казал му е, че по всяка вероятност нищо няма да излезе от тях. Карл ще ги проучи въпреки всичко. Кондора чака до телефона да му се обадим. Стори ми се, че е по-добре да го държим настрана, докато не знаем къде е „Розата“. В края на краищата не искаме Кондора да снесе някое яйце и да развали всичко, нали? – Възрастният се засмя на шегата си.

На Кевин не му беше до смях, но се опита отговорът му да не прозвучи мрачно. Не успя.

– Не, сър. Не искаме.

След като изостави възрастната двойка в полето, Нурич се отправи по шосе номер 200. Прецени възможността да ги ликвидира, за да ги накара да мълчат и да се застрахова, но реши, че това допълнително би усложнили положението му, ако бъде заловен. Наистина, ако никои не ги откриеше, те можеха и да умрат, но мъжът изглеждаше достатъчно здрав, за да издържи, докато дойде помощ.

Нурич караше колкото се можеше по-бързо. Нямаше как да знае с колко време разполага. Дори не беше убеден, че го следят. Въпреки предупреждението на Удуърд и собствените си мрачни предчувствия той не беше установил със сигурност, че американците са по петите му. Но не можеше да е сигурен и че не го следят. Някъде към обед той се върна на шосе номер 94, пресече границата и се оказа в южния край на Монтана – на по-малко от осем часа път от целта си. Продължи нататък въпреки умората и напрежението. Знаеше, че се налага да смени колата, и възможността не закъсня, когато при Глендайв се отклони по друг двулентов път и се отправи на североизток.

Тя караше фолксваген главно защото беше икономична кола и

защото смяташе, че е шик. Беше на тридесет и седем години, съпруга на грижовен, макар и донякъде невнимателен мъж и майка на три дъщери (на десет, на осем и на пет години). Беше тръгнала на едnodневен бридж-турнир в Хавър – на двеста и четиридесет мили от дома ѝ в Глендайн. Също така тя беше отраснала в утробата на американския начин на живот и не знаеше как да смени спукана гума, но тъй като беше съвсем близо до дома си в родната Монтана, това никак не я притесняваше. Някой, на когото би могла да се довери, щеше да се появи рано или късно, така че тя седеше в колата си, спряна на банкетата, усмихваше се и обмисляше стратегии за партии бридж, които никога нямаше да изиграе.

Приятният човек на средна възраст беше толкова услужлив! Докато сменяше гумата, той изслуша всичките ѝ планове. Тя дори се пошегува, като му каза как никога не се обажда на съпруга си, за да не си мисли, че не може без него. Тяхната малка игра. Сега децата бяха големи и не се притесняваха, ако майка им не им се обажда всяка вечер. Тя наистина оцени начина, по който приятният търговски пътник се оглеждаше да не би да мине някоя кола. Не че имаше защо. Докато смени гумата, не мина нито една кола. Той внимателно постави инструментите в малкия багажник (тя никога не успя да свикне с предния багажник) и се обърна към нея. Тъкмо започваше да му благодари, когато видя в ръката му голямата пистолет.

Жената шофираше ужасно, но Нурич не се притесняваше особено. Радваше се, че не е от тези, които пицят. Когато видя пистолета, тя пребледня и едва не припадна, но не изпищя. Това беше добър знак. Освен това реагираше бързо на заповедите му. Не се налагаше да повтаря по два път едно и също нещо и безропотно пренесе багажа му във фолксвагена.

Докато шофираше, Нурич подклаждаше ужаса ѝ. Измина цял час, преди отговорите ѝ да станат нещо повече от еднострични потвърждения. Той разбра, че тя се страхува еднакво както от изнасилване, така и от смъртта, може би малко повече от изнасилването. Това го забавляваше и си помисли, че би могъл да го използва. Ужасът, че ще бъде опетнена пред съпруга и децата си, за нея беше по-силен от която и да е смъртна опасност.

Докато шофираше, Нурич я наблюдаваше внимателно. Беше обикновена и доста кокалеста за неговия вкус. С нещо тя му напомняше съседката му от долния етаж в Москва. Наскоро мъжът ѝ беше починал и беше канила Нурич на гости няколко пъти. Мисълта за съседката затопли Нурич и той въздъхна. Американката до него би била значително по-

спокойна, ако знаеше, че Нурич смяташе изнасилванията за нещо извън него – спорт за свине, а не за мъже. Доколкото му се подчиняваше, нейното целомъдрие нямаше да пострада.

Накара я да отиде до Кремъл – малка купчина къщи на шосе номер 2 минаващо успоредно на канадската граница. Нурич го избра без особена причина. Забавляваше го името. В Кремъл имаше един стар мотел, в който всичко стаи бяха свободни. Той правилно прецени, че малкото посетители използват мястото за тайни или незаконни любовни приключения.

След като преминаха през Кремъл, Нурич нареди на жената да отбие от пътя. Тя се подчини и замръзна, здраво стиснала волана и с очи, вперени напред през стъклото.

Възрастната двойка носеше със себе си бутилка хубаво бренди, поставена в аптечката на колата. Брендите беше подарък от дъщеря им. Нурич не се замисли за бутилката, когато взе аптечката в купето на фолксвагена. Повече го интересуваше лейкопластът, с който щеше да завърже жената. Но сега, когато щяха да отседнат в мотела, той разбра, че брендите може да се окаже полезно. Той отвори бутилката и я подаде на жената.

– Пийни малко.

Тя така трепереше, че едва не я изпусна. Първата боязлива глътка я задави.

– Още – изкомандва Нурич. – Но не го гълтай веднага, а го задръж в устата си.

Жената се подчини. Накара я да изпие почти половината бутилка на малки изгарящи глътки.

– Сега изсипи малко в ръка и натрий лицето си. Остави го да изсъхне.

Жената го погледна учудено, но се подчини. Нурич взе бутилката от ръцете ѝ. Той изплакна устата си с течността и я изплю през прозореца. Той също натри лицето и изля малко на дрехите си. Колата замириша на бренди. Нурич беше доволен от резултата, който даваше сладникавата миризма, но му се щеше възрастната двойка да имаше друго питие – не понасяше бренди. Погледна външното огледало. Бяха спрели встрани от пътя, на малък кръстопът. Беше тъмно, не видя светлини от други коли. Кремъл беше на половин миля зад тях. Нурич наблюдаваше пленницата си внимателно. Призрачната светлина от арматурното табло сякаш увеличаваше страха ѝ. Беше облечена с обикновен кафяв велурен костюм и с бяла блуза.

– Съблечи якето – каза Нурич, – блузата и сутиена. После отново ще си облечеш блузата.

Жената се дръпна от него ужасена. Притисна се към вратата.

– Моля ви... Моля ви, недейте... Мога да ви платя...

Нурич я прекъсна.

– Стига. Ще се регистрираме в онзи мотел. Искам да ни смятат за любовници. Колкото по-добре играеш ролята си, толкова по-хубаво. Човекът на рецепцията ще усети брендито. Ако е мъж, ще обърне внимание на теб. Искам да те забележи като жена. Нищо повече. Ако не правиш точно каквото ти кажа или се опиташ да извършиш някоя глупост на рецепцията, ще ви убия и двамата. И след това ще направя с теб нещо толкова отвратително, че никога повече няма да те погледне мъж. Ако ме слушаш, няма да ти се случи нищо. Нямах друга възможност. Разбираш ли ме?

Жената кимна бавно. Сега вече и брендито си казваше думата. Комбинирано със страха ѝ, беше я удавило в някакъв безсъзнателен ступор. Тя бързо се съблече. Закри за миг гърдите си с ръце и после бързо облече блузата си. Когато свърши, го погледна отново.

Нурич го направи толкова бързо, че тя нямаше време да реагира. Придърпа я към себе си и грубо притисна устните си в нейните. Тя замръзна и той почувства отвращението, което премина през тялото ѝ. Добре, помисли си той. Когато се отдели от нея, червилото беше размазано по устата ѝ и част от него беше на неговата. Той разроши и косата ѝ. Посегна и запали осветлението.

– Сега се оправи – нареди ѝ той. – Не много добре, колкото да си личи, че си се опитвала.

Докато тя оправяше косата си, той смачка предната част на блузата ѝ. Чувстваше как потреперва всеки път, когато докосваше гърдите ѝ.

Управителят на мотела беше виждал такова нещо много пъти. Нервната двойка, напрегнатите погледи, изпомачканите дрехи, миризмата на алкохол.

– Да? – каза той, сякаш не знаеше какво искат.

– Ние... да... искаме стая, нали, мила?

Жената нервно кимна и се усмихна престорено. Продължаваше да гледа придружителя си. Нетърпелива е, помисли си управителят.

– За колко време? – надяваше се, че както са нервни, ще изкопчи от тях повече от обикновения престой. Бизнесът вървеше ужасно, просто ужасно.

– О... а... – започна да се запъва мъжът. Наистина нервен човек,

помисли си управителят. Сигурно е с жената на шефа си. – Виждате ли, трябва да прекосим щата, но се уморихме. Жена ми и аз. Тя иска да почине малко. Можем да останем... – той бързо я погледна – два дни? Може би три?

Управителят затвори очи бавно и спокойно.

– Добре. Искате ли стая с кухня?

– Да, това ще е хубаво.

– Без проблеми – каза управителят и се усмихна леко. Време е за малко майтап. Нищо сериозно, просто малко забавление. – Двойно легло ли искате, или отделни.

Мъжът го изгледа изненадано.

– Имаме избор?

– Да, разбира се. Кажете.

– О... да, добре, ще вземем отделни легла, разбира се... е, не е нужно да спим заедно, нали, мила?

Жената кимна бързо. Управителят погледна в тавана, без да го интересува дали са забелязали. За кого го вземаха? За някой глупак? Ще му излизат с този стар номер с отделните легла. Те се записаха – мистър и мисис Джон Морис, Глендайв. На бланките не бяха записали точния си адрес. Какъв смях, помисли си управителят и им подаде ключа.

– Номер девет, в края.

– Благодаря ви. А... и още нещо. Дали има вероятност... колата, знаете, да я удари камион или нещо друго, дали...

Управителят не изчака да чуе края.

– Можете да паркирате отзад – каза той. – Там няма никаква опасност. Там дори не се вижда от пътя.

Мъжът се ухили с идиотската усмивка, с която беше влязъл, взе ключа и дръпна жената към леглото. Управителят изсумтя подигравателно, мъчейки се да прикрие, че изпитва съвсем мъничко завист.

Нурич накара жената да изпие и останалото бренди. Когато беше толкова пияна, че едва стоеше на краката си, той я разсъблече напълно. Страхът си проби път в замъгления ѝ поглед, но беше прекалено пияна, за да протестира. Завърза я с лейкопласта за четирите ъгъла на по-далечното от вратата легло. Това, че е гола и легнала така, увеличи страха ѝ и намали увереността ѝ. Тя загуби съзнание, преди да успее да я завърже както трябва. Той не разбра дали от брендито или от ужас, но беше толкова уморен, че не го интересуваше.

Отделните легла бяха истински късмет. Нурич беше разбрал скрития садизъм на управителя. Истински късмет, мислеше той. Сега няма

да избяга, чувства се горе-долу удобно, а и аз имам къде да легна. Той уморено се разсъблече, провери дали е заключил вратата и си легна, след като завърза пистолета за китката си с една връзка за обувки.

Утре, мислеше той, докато се унасяше. Утре.

– ТИ, РАЗБИРА СЕ, СИ СЪГЛАСЕН ДА СЕ БИЕМ? – ПОПИТА ТУИДЪЛДУМ С ПО-СПОКОЕН ГЛАС.

– ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ ДА – ОТВЪРНА ДРУГИЯТ НАЦУПЕНО, ДОКАТО ИЗПЪЛЗЯВАШЕ ИЗПОД ЧАДЪРА, – САМО ЧЕ ТЯ ТРЯБВА ДА НИ ПОМОГНЕ ДА СЕ ОБЛЕЧЕМ.

Кевин пристигна в Хавър късно вечерта в четвъртък. Той поемаше ръководството от помощника си само след няколко часа сън. Намираха се в нает офис. Пътната полиция на Монтана намери откраднатата от „Розата“ кола в югоизточния край на щата, но досега нямаше друга следа от него. Във военновъздушната база вече беше пристигнал доктор Лофтс и чакаше. Кондора чакаше. Възрастният човек във Вашингтон също чакаше. Чакай мен, помисли си Кевин. И ето ме тук, в Хавър, Монтана – чакам. Чакам човек, който не знам къде се намира.

За разлика от Кевин Нурич спа до късно в петък. Събуди се със скок в десет. Пленницата му също беше будна и го гледаше с широко отворени кръвясали очи. Той реши, че това е отчасти заради брентито, отчасти защото е плакала. В погледа ѝ все още имаше ужас. Той я освободи, за да стане и да отиде до тоалетната, но не ѝ позволи да се облече. След това отново я завърза за леглото, но този път запуши устата ѝ и когато излезе, сложи на вратата табелата: „Моля, не безпокойте“. Управителят сякаш разбра неразположението на „жена му“ и почти неохотно прие предложението на Нурич той сам да оправи леглата.

Малката бакалничка на Кремъл му осигури пакетирана храна, захарни пръчици, нескафе и презрели плодове – всичко на невъзможни цени. Плати с парите на жената. Купи също вестници и три опаковки по шест кутийки бира.)

Нурич приготви закуска за двамата. Накара жената да изпие две бири. Той пи само мляко. Докато четеше вестниците и пиеше кафето си, той я остави да поседи на стола. Във вестниците не откри нищо заслужаващо внимание.

През целия ден Нурич остана пред телевизора. Накара жената да се разхожда из стаята. Държеше я гола. Накара я да изпие още една бира. Алкохолът я замайваше, но той не ѝ позволяваше да си почива. Искаше, когато я остави, тя да бъде изтощена. Беше сигурен, че ужасът, алкохолът, физическото и умственото изтощение ще свършат работа. Остави я да почива само когато проверяваше оборудването. След това завърза ръцете ѝ отзад, сложи върху главата ѝ една калъфка от възглавница и я

накара да коленичи в ъгъла. Чу как тя се разплака и започна да проверява оборудването си.

В Москва го бяха обучили добре. Доколкото можеше да каже, кутията със светещи лампи и циферблати работеше отлично. Беше доволен, че устройството щеше да запише всички важни данни на малка касетка, която той трябваше да върне обратно. Това му спестяваше необходимостта да пренася устройството отново. Ако се появеше опасност, той можеше да хвърли касетата в някой храсталак, след като включи устройството ѝ за самоунищожаване, което щеше да сработи след две минути. Тази касетка също така не изискваше от него да бъде специалист. С нея щяха да се занимават други.

Нурич бавно прокара ръка по гладката повърхност на метала. Стори му се, че електрическите импулси му предават някаква възбуда. Опасенията и съмненията за стойността на операцията оставаха, но го беше завладяла възбудата на момента. Може би матушка Русия щеше да спечели нещо от тези глупави усилия в края на краищата. Досега той печелеше играта, побеждаваше американците на техен терен. Нурич се усмихна. Кой имаше представа какво означава тази операция?

Чантата, в която беше устройството, можеше да се носи или на гръб, или като ръчен багаж. Малките промени, които трябваше да направи, за да я превърне от едното в другото, му отнеха минута. Той мушна ръцете си в ремъците и качи устройството на гърба си. Тежеше почти тридесет килограма. Всяко възможно пространство вътре беше запълнено. Машината имаше сравнително малък размер за теглото си. Нурич беше в отлична форма. Знаеше, че не може да бяга дълго с нея на гърба, но можеше да маневрира. Провери дрехите си, картите, парите, фалшивите документи за самоличност много внимателно. Всичко беше в ред. Покри всичко с чаршаф, преди да открие очите на пленницата си и отново да я накара да ходи.

Късно следобед Нурич нареди на жената да се облече. Тя безмълвно се подчини. Когато се приготви, той я изведе навън, за да се „разходят“ под ръка в двора на мотела. Той забеляза, че управителят ги наблюдава. След като Нурич показа, че жената все още е с него, той я върна в стаята и отново я накара да се разхожда гола.

Малко след залез-слънце Нурич приготви вечеря. Той изяде няколко захарни пръчици и най-калоричната порция от бакалничката. С вечерята изпи чаша кафе и остави кафеника топъл, за да може да изпие още едно непосредствено преди да тръгне. Остави голата си пленничка да вечеря и я накара да изпие останалите десет бири. Едва беше изпила

предишните три, но всеки път, когато престанеше или започнеше да се олюлява, той прокарваше ръка по тялото ѝ. Тя надаваше безгласен вик и продължаваше да пие. Нурич я занесе до леглото. Сложи върху очите ѝ памучни тампони и ги залепи с лейкопласт, който омота около главата ѝ. Отново я завърза за четирите ъгъла на леглото и метна отгоре ѝ чаршаф. Реши да не ѝ запушва устата. Можеше да се задуши. При всички случаи тя нямаше да се събуди преди обед на следващия ден. Също така не му се вярваше да се разпищи за помощ. Както е със завързани очи, гола и завързана, тя нямаше да има представа къде е той. Дори когато разбереше, че него го няма, страхът и срамът щяха да държат устата ѝ затворена. Беше сигурен, че никой няма да я намери, докато любопитството на управителя не надделее, а това щеше да стане след два дни. Тя щеше да ги преживее. На полицията щеше да опише луд човек, а не шпионин. Ако американците знаеха за него, нямаше да обърнат внимание на разказа ѝ. Ако не знаеха, тя щеше да ги заблуди. Не рискуваше нищо, като я оставяше жива.

Нурич погледна още веднъж картите, които беше наизустил, и премисли плана си с всички възможни отклонения. Когато свърши, погледна часовника си. Беше девет часът. Облече си маскировъчния костюм, после обикновените си дрехи. Лицето си щеше да почерни, когато наближи мястото. Внимателно отдели двете захарни пръчици, които щеше да изяде с последното кафе, преди да тръгне в полунощ. След това легна на другото легло, нави будилника за всеки случай, затвори очи, застави ума си да се освободи от всякакви мисли и се опита да се отпусне.

Чоу ги предупреди за идването си в стаята им в мотела пет минути преди това. Дори и да забеляза някаква разлика в поведението им, не го показва с нищо. Единствената грижа, която сподели на глас, беше, че присъствието на двама души от жълтата раса в този район може да предизвика подозрения. Малкълм се опита незабелязано да подсили опасенията му, за да го накара да си тръгне по-бързо.

Новината за бягството на „Розата“ възбуди Чоу до крайност. Той крачеше из стаята и внимателно съставяше планове за действие. Също така информацията за Робинсън и Кинсайд го беше заинтригувала много. Малкълм дори си помисли, че тя го вълнува повече, отколкото новината за бягството на „Розата“. Но Чоу се владееш прекалено добре и Малкълм не можеше да разгадае мислите му.

Тръгна си след два часа. Не им каза къде отива, но им даде да

разберат, че няма да се връща в Канада и че ще бъде наблизно. Нареди им да му се обадят по радиото веднага щом чуят нещо. Каквото и да е, наблегна той.

– Какво ще правим? – попита Шийла, след като Чоу си тръгна.

– Какво можем да направим? – отвърна Малкълм. – Ще седим и ще чакаме.

Капитан Теди Роу и хората му бяха прекарвали няколко смени в очакване. Те чакаха през студените и през топлите дни, докато духаше вятър, докато валеше дъждът в четвъртък, през дългите нощи. Капитан Роу не се интересуваше колко дълго ще се наложи да чакат. Той щеше да се подчини на заповедта, докато щракнеше капанът или докато му наредят да се върне. Щеше да държи хората си в готовност, защото тази задача беше много важна за него.

Първите две години от службата си капитан Роу беше прекарал в 5-и корпус на специалните сили, базиран в Нха Транг, Виетнам. Беше му харесала тази служба. През онези дни, а и през цялата война в Югоизточна Азия специалните сили се управляваха от ЦРУ или както той и колегите му от управлението, го наричаха – „Фирмата“. Капитан Роу си спомняше с любов дните, когато от името на Фирмата беше организиран отряди от местни наемници, за да провеждат „активни антитерористични акции“ в селцата. От 1966 година той с радост беше изпълнявал задачите на Фирмата в Азия, Латинска Америка, Африка, дори в Близкия изток. До последната му операция.

Тя беше сравнително обикновена. Една не много активна и малка палестинска терористична група бавно беше започнала да набира сили. В момента тя застрашаваше израелско-арабското примирие, но освен това заплашваше да обърне количката на друга палестинска група, с която ЦРУ беше установило някакви връзки.

Задачата на Роу беше проста. Новата група се въртеше около лидера си и се състоеше от около дузина въоръжени мъже, но популярността ѝ в лагерите нарастваше все повече и повече. Роу трябваше да взриви бомба в дома на лидера и да го направи така, сякаш експлозията е нещастен случай, предизвикан от невнимателно боравене с оръжие. Такива неща се случваха непрекъснато и такова обяснение щеше да изглежда правдоподобно.

Роу и хората му – експерти по взривни устройства – една нощ нахлуха в недобре охраняваната къща на лидера, поставиха бомбите и се

изтеглиха без никакви инциденти. Къщата беше взривена според плана, но за лош късмет един човек от охраната оживя и умря четири дни покъсно в болница за бежанци. За щастие, той не дойде в съзнание, но Роу и началниците му през тези четири дни бяха изпълнени с ужас.

Тази беше последната му мисия. Този път капитан Роу не искаше никакви грешки. Всичките му хора бяха ветерани от Виетнам и всичките бяха участвали в подобни задачи преди. Той ги разпредели по хълмовете около деветнадестте ракетни площадки, които Кевин и Възрастния смятаха за потенциална цел. Самият той беше установил командния си пункт и държеше резервите си недалеч от площадката, където бе умрял Паркинс. Луната залезе. Хората му не се виждаха на повече от два метра. Залегнали, те наблюдаваха тихо с маскировъчните униформи и боядисани лица. Във всяка група имаше по един човек, който следеше специални сензорни устройства, стратегически разпръснати в района. Тези устройства бяха разработени за война в джунглите на Югоизточна Азия и реагираха на топлина и звук. За жалост, те не различаваха животни и хора, врагове и приятели. Капитанът се доверяваше съвсем малко на техниката и предпочиташе да постави наблюдателни постове.

Той се радваше, че е поел по-лекото нощно дежурство. През деня основният проблем беше, че хората трябваше да имат вид, че си играят на войници. Освен това той беше убеден, че ако нещо стане, то ще е нощем. Беше заповядано да спре саботьор и той смяташе да го направи – без никакви пропуски този път.

Всичките му хора бяха екипирани с малки радиостанции със слушалки, специално разработени за тайните служби. Хората му трябваше да бъдат в постоянна връзка с него, но не можеха да си позволят разговорите им да кънтят в нощната тишина.

Повикването дойде в 3,00 часа.

– „Лисица4“ вика „Лисица“ – чу капитанът в слушалките си. Заместникът му леко го докосна по рамото, в случай че не е чул. Капитанът стисна ръката му и прошепна в микрофона:

– Тук „Лисица“, слушам ви.

– Южно от номер едно има нещо. Не можем да видим все още.
Край.

– Разбрано. Дръжте ме в течение. „Лисица“ до всички! Внимание!

Техникът до капитан Роу го бутна:

– Ние също го засичаме, сър. Между „Лисица4“ и него има възвишение и затова не го виждат.

– Дайте ми бинокъла – нареди Роу.

Инфрарчервеното оптическо устройство беше една от вещите, които ценеше. Той бавно огледа района около ракетната площадка, където беше умрял Паркинс. Блясъкът от осветлението на самата площадка влошаваше видимостта му, но това не го тревожеше особено. Това място наблюдаваше „Лисица7“.

Роу нямаше да го види, ако той не беше помръднал точно когато зрителното поле на бинокъла му се плъзгаше оттам. Намести фокуса и се вгледа. Видя ръка и нещо подобно на кутия. Когато фигурата се размърда отново, той различи очертанията на човек. Цветовото изкривяване на инфрарчервения бинокъл не му попречи да различи маскировъчните му дрехи. Той разгледа кратко фигурата и подаде бинокъла на помощника си. Когато шепнесе в микрофона, той се усмихваше.

– „Лисица“ вика всички! Потвърждавам неприятел на сто метра южно от номер едно. Източно от хребета, на около двадесет метра от оврага. 7, 8 и 9, прекъснете пътя му за отстъпление. 3 и 10, дръжте западния фланг. 11 и 4, дръжте изток. 14, заеми позиция на север от площадката. Стойте настрана от светлината. Така ще му попречите да се приближи. Аз отивам откъм източната страна на площадката, а 5 откъм западната. 2 остава в командния център за координация. След две минути по местата. Задържане по мой сигнал. Тръгвай!

Нурич беше скрил колата зад купчина чакъл за поддръжка на пътя, на едно място, където черен път пресичаше шосе номер 2. Реши, че никой не би я забелязал там в два и тридесет след полунощ. Той съблече горните си дрехи, намаза лицето си и си сложи тъмни маскировъчни ръкавици. След това провери още веднъж оборудването и премина двете мили, които го деляха от ракетната площадка. Последната четвърт миля измина пълзешком, като се възползваше от всички естествени прикрития. Съветските експерти нямаха единно мнение по въпроса колко телевизионни камери се използват за охрана на тези силози. Нурич не желаше да се показва на мониторите на охраната.

Началниците му бяха казали, че е достатъчно да се приближи на половин миля, но също така бяха подчертали, че резултатите са по-добри от по-близко разстояние. Той допълзя на сто метра и включи устройството. Пет минути по-късно започна да свети червената лампичка, която означаваше край на записа. Нурич сложи на гърба си тежката раница и запълзя обратно. Беше изминал едва двадесетина крачки, когато го осветиха с прожектор. Ярката светлина моментално го заслепи. Но

преди да утихне викът:

– Стой! Изправи се с ръце на главата! – Нурич вече беше свалил устройството от гърба си, беше извадил пистолета си, калибър „45“, и се изтърколи вляво. Изстреля светкавично два куршума. Вторият разби стъклото и угаси прожектора. Тежкия куршум проби ламарината и разкъса ръката на невнимателния войник, който беше забравил, че трябва да стои настрана от светлината, която му е в ръцете. Заповедта на капитан Роу беше да се направи всичко възможно, за да се залови саботьорът. Не стреляше дори след като той рани един от хората му. Надяваше се да го хване жив. Извика му още веднъж да се предаде.

Нурич още не знаеше, че е попаднал на засада. Реши, че случайно го в заловил някой от редовните патрули. Знаеше, че е ранил един, и не би трябвало патрулът да е повече от трима души. Трябваше да убие другите двама, преди да успеят да се обадят за помощ. Придърпа устройството към себе си и натисна бутона за самоунищожаване. Изтъркала се встрани точно когато капитан Роу го подкани да се предаде за втори път.

Една от лъжите, които бяха наговорили на Нурич началниците му от КГБ, беше за устройството за самоунищожаване. Бяха му казали, че то действа с две минути закъснение – достатъчно време, за да го включиш, да се убедиш, че работи, и да избягаш от взрива. Всъщност закъснението беше само десет секунди – достатъчно време, за да поправи грешката си, ако го включи, без да иска. При даден контакт устройството започваше тихо да бръмчи и техниците му бяха казали, че може да го изключи до двайсетата секунда. Всичко това идеално отговаряше на целите на Рижов. Ако се наложеше Нурич да унищожи устройството, нямаше причина защо край нея да не бъде намерен и труп.

Но Нурич не се забави дори десет секунди. Когато взривът разкъса устройството, така че възстановяването му да бъде невъзможно, той вече беше на близо седем метра. Експлозията го отхвърли дори още по-далеч. Няколко парчета метал се забиха в крака му, но не беше сериозно ранен.

Взривът изненада капитан Роу. Той нямаше представа какво избухна, но реши, че е някаква граната. Това означаваше, че противникът им е тежко въоръжен, решителен и много опасен. Също така означаваше, че той няма защо повече да се въздържа от действия спрямо саботьора. Не без удоволствие той нареди на хората си да стрелят.

Куршумите от автомат „М16“ пробиват дебелията ламарина на кутия за амуниции без никакви проблеми. Изстрелите от трите автомата на

хората на капитан Роу направиха Нурич на пихтия. Той умря, преди да разбере какво му се е случило.

Капитан Роу разгледа, безформения труп на тревата пред него. В светлината на фенерчетата им той изглеждаше нереален. Помощникът му, който може би почувства съжалението на шефа си, че не го е заловил жив, се опита да го успокои:

– Нямахте избор, сър. Трябваше да стреляме.

Капитан Роу погледна помощника си озадачено. Той кимна на сержанта с радиостанцията за връзка с „Малмстром“ да му даде микрофона. Преди да предаде съобщението в базата, той каза:

– Но, разбира се, лейтенант. Знам това.

Капитан Роу така и не разбра защо помощникът му е толкова загрижен – в края на краищата планът им бе успял.

– НО ТЯ Е ОЦВЕТЕНА КАТО ГОЛЯМА ШАХМАТНА ДЪСКА!
– КАЗА АЛИСА НАКРАЯ. – НЯКЪДЕ ТУК БИ ТРЯБВАЛО ДА СЕ
ДВИЖАТ ФИГУРИ... ЕТО. НАИСТИНА! – ДОБАВИ ТЯ С
РАДОСТЕН ГЛАС И СЪРЦЕТО ЗАПОЧНА ДА БИЕ БЪРЗО. – ТУК
СЕ ИГРАЕ ЕДНА ГОЛЯМА ПАРТИЯ ШАХ... ПО ЦЕЛИЯ СВЯТ. Е,
АКО ТОВА Е СВЕТЪТ. НАЛИ? О, КОЛКО Е ЗАБАВНО! КАК МИ
СЕ ИСКА ДА БЯХ ЕДНА ОТ ТЯХ! НЕ БИХ ИМАЛА НИЩО
ПРОТИВ ДА СЪМ ПЕШКА, САМО ДА МОЖЕХ ДА ИГРАЯ И АЗ.
МАКАР ЧЕ, РАЗБИРА СЕ, НАЙ-ДОБРЕ Е ДА СЪМ ЦАРИЦА!

В събота сутринта телефонът разбуди Малкълм в 7, 14. Острият звън го стресна и той събори очилата си от нощното шкафче, когато пипнешком се мъчеше да вдигне слушалката. Той изруга, вдигна очилата си и се обади.

– Кондор? – попита гласът хладно.

– Да – отвърна Малкълм. Той погледна през рамото си. Шийла лежеше до него и гледеше неподвижно тавана. Той протегна ръката си към нея. Без да го погледне, тя извади своята над завивката и намери неговата. Той хвана слушалката така, че тя да може да чува.

– Обажда се Карл. Рано тази сутрин предотвратихме съветска операция срещу ракетната площадка. „Розата“ е мъртъв. Единственото нещо, което не е приключило, е твоето изследване. Сложи му точка в понеделник, сбогувай се с града и върни джипа в базата. Там те очаква заповед за пътуване.

– Разбирам – каза Малкълм, след като Карл замълча.

– Получих инструкции да те информирам, че сме доволни от работата ти. Макар че от нея не получихме никакви конкретни резултати, ти беше важен елемент от операцията.

Малкълм не отговори и това раздразни Карл.

– Между другото – продължи той, без да скрива подигравателната нотка в гласа си, – информацията за тези хора се получи преди около час. Очевидно си ни дал погрешни данни, защото властите в районите, от които според теб са се преселили, нямат никакви данни за тях.

– Съжалявам, ако съм допуснал грешка. – Малкълм внимателно контролираше гласа си.

– Хм. Няма нужда да ни се обаждаш, докато не стигнеш „Малмстром“. Операцията е прекратена.

Малкълм бавно затвори телефона и погледна Шийла. Тя продължаваше да фиксира тавана.

– Чу ли? – попита той. Тя бавно кимна.

– Според мен Карл греша. Тук определено нещо не е наред, но ми се струва, че е по-добре да се обадиш на Чоу. Той ще иска да знае какво е станало и освен това имам нужда от помощта му.

Шийла бавно се обърна към него. Тя поклати отрицателно глава.

Той се намръщи.

– Какво значи това? – Той се приближи до нея и нежно докосна лицето ѝ. – Рано или късно ще трябва да му се обадим, знаеш това.

Малкълм усети как една сълза потече по ръката му. Шийла го прегърна и го накара да легне.

– По-късно – прошепна тя с болка. – Ще му се обадим по-късно. Все едно е, но ще бъде твърде късно за всичко останало, ако му се обадим сега. По-късно. Сега ме прегърни.

– И не ти казаха нищо повече? – попита Чоу, докато крачеше из стаята. Нищо повече за този човек? – Чоу посочи снимката на „Розата“, която Възрастния беше изпратил на Малкълм преди четири дни.

– Нищо повече от това, което са открили или по-скоро не са открили за Робинсън и Кинсайд.

Бяха се обадили на Чоу малко преди единадесет. Той пристигна в мотела им в дванадесет и десет. При този интервал Малкълм не можеше да прецени къде е отседнал. Би могъл да е в мотел в другия край на града, както и в някой град на двадесет мили.

Чоу се намръщи към снимката и я хвърли на леглото.

– Мисля, че този е прекалено млад, за да е Крумин. Освен това този тип операции не са в стила му.

– А какъв е стилът му? – попита Малкълм. – Какво според теб прави той тук? Какво го свързва с Робинсън, Кинсайд и убития снощи?

Чоу му се усмихна.

– Колко нетърпелив си, приятелю. Толкова припрян, дори агресивен! Мисля, че преди те харесвах повече. Тогава ти също имаше своята индивидуалност, но пък знаеше и къде ти е мястото.

– Нещата се променят.

– Да, така е – отговори Чоу. – Мисля, че мога да отговоря на повечето твои въпроси. Но няма да го направя. Поне не сега. Трябва ни още една малка проверка, преди да мога да ти кажа и преди да започнем да действваме.

– А аз мисля...

– Недей! – прекъсна го Чоу. – Не мисли, не си създавай мнения, не напъргай логиката си. Не си достатъчно добър, за да можеш да се справиш с това.

– За какво говориш?

– За това, че всичко е изписано на лицето ти. Още не си се научил да живееш в двойна и тройна лъжа. Още не. Сигурен съм, че една от причините шефовете, ти да ти казват толкова малко е именно това. Те знаят, че действаш по-добре, ако не разбираш напълно какво става. Ти си от тези, които се издават, ако знаят нещо. Така че не се мъчи да разширяваш кръгозора си прекомерно тъкмо сега.

– А какво ще правим – попита Малкълм след малко.

– Днес? Нищо. – Чоу стана и отиде до вратата. – Мисля, че засега сме свършили достатъчно. Нека да изчакаме затишието след бурята. Утре е неделя, хубав, пролетен ден. Ще можем да действаме... А днес... Ще се върна в Канада. Трябва да се погрижа за-някои неща и да взема други. Скоро ще се върна. Може би ще се видим след час, може би утре. За вас двамата е най-добре да продължите да чакате. Отпуснете се, забавлявайте се някак. След тези дни и нощи ми се струва, че сте достатъчно съвместими един с друг, за да го направите.

Между другото, Малкълм, трябва да те похваля. Държа се удивително добре. И дори ми се струва, че си успял да опитомиш способната ми сътрудничка, макар и не докрай, надявам се. Не ми се ще тя да забрави положението си. Е, почивката би била полезна за нея и ми се струва, че тази приятна пауза ще бъде едно хубаво бягство от играта, която се налага да играе с глупавия военен от базата.

Ако нещо се случи, ми се обадете. И не се отдалечавайте прекалено от тази стая. Когато се върна, искам да ви намеря бързо.

Малкълм затвори вратата след Чоу. Той се загледа в гладката дървена повърхност и слушаше как стъпките на китаец се отдалечават все повече повече.

– Той знае – каза Шийла. – Той знае за нас.

Наистина съм остарял, помисли си Серов, докато ставаше от леглото, за да вдигне телефона. Някога успях да грабна слушалката на второто извънмяване. Сега съм толкова зле, когато отворя очи, че ми трябва две извънмявания само, за да се събудя, и още две, за да прекося кабинета. Да, помисли си той, като вдигна по средата на петото извънмяване, твърде стар съм.

– Серов. – Поне, помисли си той, гласът ми не е старчески.

– Другарю Серов – каза твърдо гласът от другата страна. – Боя се, че трябва да ти съобща лоши новини.

Стомахът на Серов се сви. Разговаряше с Рижов.

– Да?

– Както знаеш – продължи Рижов, – една друга оперативна група разполага с високопоставен двоен агент във ФБР. Използват го рядко и той се свързва с ръководството само за много важни неща. Преди един час той е съобщил, че американските сили за сигурност са убили руски шпионин недалеч от ракетна площадка до северната граница на Монтана. Агентът е носел със себе си устройство, което е унищожил преди смъртта си, за съжаление на американците. Също така са заловени двама цивилни американски граждани, за които се твърди, че са му помогнали, а трети е убит при престрелка на улицата. Нашият агент от ФБР докладва, че шефовете му са много доволни от начина, по който е унищожена поредната съветска шпионска мрежа. Остава да се решат някои политически проблеми – дали ще има открит процес и дали да се раздуе случилото се, или ще се съгласят тихомълком да разменят арестуваните за техни хора отгук. Все едно, американците са много доволни от успеха си.

Сърцето на Серов се разтуптя от радост. Искаше му се да изкрещи от радост, но вместо това той прие саркастичния тон на началника си.

– Наистина е жалко, че се провалихме.

– Да, да. Смятам, че ще се погрижиш необходимото да достигне където трябва по подходящи канали.

– Разбира се.

– Вече информирах Крумин. И...

– Да? – попита Серов нервно.

– Няма да забравя отличната ти работа по този проблем. И други няма да забравят.

– Благодаря. Направих каквото можах.

– Съвсем достатъчно. – Линията се прекъсна.

Серов постави слушалката на мястото ѝ, затвори очи и си позволи да въздъхне с облекчение. Свърши се, помисли си той. Остава само чрез двойните агенти към американците да „изтече“ нужната информация. След няколко часа можеше да се прибере вкъщи. Въздъхна пак и вдигна телефона с нов прилив на сили, предизвикан от радостта му.

– Изглежда, не се радвате, сър – каза Кевин. Очите му бяха зачервени от безсънието, но все пак достатъчно наблюдателни, за да доловят нюансите в поведението на Възрастния. – Наистина, би било по-добре, ако бяхме успели да го заловим жив заедно с устройството, но все пак успяхме да го спрем.

– Да – въздъхна възрастният човек замислено. – Успяхме поне това. – Той остави чашата кафе на масата и се загледа в чинията недоизядени пържени яйца. Не обичаше в неделя да закусва в кабинета си.

Кевин не знаеше какво да каже. Беше се върнал във Вашингтон в събота вечерта с военен транспортен самолет, след като се беше погрижил за няколко дреболии. В този самолет бяха пренесени останките на устройството и трупа на руснака. Експертите на ЦРУ щяха да ги проучат щателно. Първоначалните данни бяха интересни – отпечатъците от пръстите на руснака не бяха регистрирани в нито едно от разузнавателните ведомства, нито пък снимката му се намери сред хилядите фотографии на заподозрени съветски шпиони. Но патоанатомът, който беше запознат с някои подробности по операцията, побърза да постави на трупа табелка, на която пишеше: КРУМИН (псевдоним „Роза“).

– Има нещо, което ме тревожи – каза накрая Възрастния. – Нещо, което не мога да определя точно. Много рядко научаваме всичко, което ни е необходимо да знаем. В сегашния случай знаехме много повече от друг път и това ми се струва необичайно.

– Мога ли да направя нещо? – попита Кевин бързо. Той погледна към откренатата врата. Беше сигурен, че там се спотайва Карл и подслушва.

– Не, момчето ми. Нищо. Ти свърши много добра работа. Много добра. Веднага щом Кондора се върне и разговаряш с него, искам да си вземеш малко почивка. След това с теб и доктор Лофтс ще го поемем под крилата си, за да му помогнем да израсне малко повече. Досега работата му беше лесна и приятна, без никакви опасности. Предполагам, че му се е отразила добре. Като прибавим и нашите резултати, картината изглежда много по-добре. Много по-добре.

Малкълм дръпна рязко ръчната спирачка и се облегна, с ръце върху волана на джипа. В добре излъскания капак на мотора се отразяваха малките къщички на Уитлаш.

– Чудесна неделя – беше казал Чоу, когато ги събуди тази сутрин, – тиха, спокойна, красива. Прекрасен ден за почивка след края на кризата.

И какъв по-добър ден може да има, за да отидете и да размътите водата още малко, а, Малкълм? Нима Кондора може да намери по-добър ден, за да полети?

Малкълм бавно слезе от джипа и отиде до колата зад него. Когато той се наведе, Шийла отвори прозореца. С тялото си той прикриваше докосването на ръцете им и от къщата зад него не можеха да го видят.

– Бъди внимателен – каза му тя. – Прави точно каквото ти каза Чоу. Не би трябвало да има нищо опасно. Ако все пак се случи нещо, помни, че ние сме наблизко. Ако не излезеш до половин час, ще влезем, за да те потърсим.

Малкълм се усмихна.

– Ще изляза след по-малко.

Той се обърна и се изкачи по стъпалата към къщата на Робинсън. Зад него Шийла включи на скорост и потегли.

– О, мистър Малкълм! – каза старицата Стоу, когато отвори вратата и го въведе в кухнята. – Каква приятна изненада. Не знаехме кой е, когато пристигнахте с дамата. Наистина не очаквахме гости, но вие сте повече от добре дошли.

– Благодаря – отговори Малкълм и седна на стола, предложен му от Фран Робинсън, чието гостоприемство на домакиня беше донякъде засенчено от озадачена усмивка.

– Всички въщи ли са? – попита Малкълм колкото се може полюбезно.

Фран Робинсън погледна майка си бързо и отговори:

– Да, разбира се. Пит работи под навеса, Нийл е полегнал горе. Нещо не се чувства добре. А Дейв, помните, Дейв Ливингстън, беше тук, когато дойдохте с... с вашите въпроси, той е горе, О, Дейв, не усетих кога си слязъл.

Дейв Ливингстън беше застанал до вратата, водеща към всекидневната. Малкълм си помисли, че изражението на лицето му би могло да мине за усмивка, но тази усмивка някак си го състаряваше.

– Ходя много тихо. Нийл вече е добре. Заспа отново. Как сте, мистър Малкълм? – попита той и прекоси кухнята. Седна на масата срещу него. – Не очаквах да ви видя толкова скоро. Да не би да има въпроси, които сте забравил да ни зададете?

– Дейв, не забеляза ли, че този път Малкълм не дойде сам? – прекъсна го старицата Стоу. – Беше с едно момиче, което си тръгна, но видях как флиртува с нея.

Малкълм се усмихна. Много добре, помисли си той. Сега е

моментът да им дам повече подробности.

– А, тя е стара моя позната. Искаше да дойде с мен, но реших да не ви притеснявам и ѝ казах да ме чака малко по-нататък. Ще се срещнем след няколко минути. Тя ще се разтревожи, ако закъснея.

– Сигурно е така – каза Дейв замислено. Усмивката му леко се промени. Известна част от младостта му се върна, но Малкълм не хареса това, което се появи заедно с нея.

– Всъщност – продължи той да следва съвета на Чоу, да влезе, да заложи бомбата и да си тръгне – доход за нещо, което до известна степен е свързано с работата ми.

– Така ли? – попита Дейв. – Изследването включва още нещо?

– Официално то е приключило – каза Малкълм. Не го изпускай от очи, помисли си той, – но има някои неща, които ми се сториха вълнуващи.

– Може би ще съм в състояние да помогна – каза Ливингстън услужливо.

– Мисля, че да – прие поканата Малкълм. – Става дума за историята, но, за жалост, аз нищо не разбирам от история. Жалко, че го няма Нийл, защото той ме наведе на тази мисъл.

Малкълм видя как Фран и старицата разменят бързи въпросителни погледи. Ливингстън не отклони очи от него през цялото време. Малкълм продължи:

– Хрумна ми, че в това изследване липсва историческият аспект. То прекалено много е свързано с настоящето. Бързината на събитията ни кара да забравяме историческия фон, на който те се случват. Ние гледаме вас тук и сега, но забравяме, че сте живели по тези места и вчера. Според мен това е лошо.

Особено когато става дума за вашето семейство. Толкова се впечатлих, когато Нийл спомена заселването на тези земи и, знаете ли, колкото повече се замислях за историческата гледна точка, толкова повече неговите думи ми идваха наум. И тогава, в петък, съвсем случайно попаднах на някакви стари вестници в обществената библиотека.

За жалост, там имаха броеве само от Втората световна война насам, но независимо от това ги прегледах. И знаете ли? Намерих дописка за семейството ви! Стори ми се удивително – пишеше за вас черно на бяло.

Но се озадачих. Когато бях тук, Нийл спомена дните, в които семейството ви е облагодорявало тези земи, как е дошло от Пенсилвания и е основало тази ферма. Но във вестника пишеше, че сте купили фермата от някакви други хора. Стори ми се много странно и реших да се отбия,

за да задоволя любопитството си, преди да замина утре за Вашингтон.

Малкълм искаше да наблюдава лицата на жените, докато продължаваше неловкото мълчание, но не смееше да отклони поглед от Ливингстън. Той също го гледаше, при това спокойно.

Тишината наруши старицата Стоу:

– О, този Нийл и приказките му! Е, той се опитваше да си придаде важност. Ако бяхте останали тук по-дълго, щеше да ви докара до сълзи с брадатите си лъжи, че в рода ни е имали велики каубои и какво ли още не. Страшен е, като започне. – Всъщност – продължи тя – ние дойдохме през петдесетте, но това беше толкова отдавна, че ни се струва, че сме родени тук. Преди това бяхме в Пенсилвания. От нашия род само ние се изселихме оттам.

Малкълм погледна старицата. Кърпата за съдове беше омотана около юмука ѝ.

– Така си и помислих – каза той. – Че ме е будалкал.

Фран Робинсън нервно се засмя.

– Ще останете ли за вечеря? – попита Ливингстън учтиво. – Сигурен съм, че дотогава Нийл ще е по-добре и ще ви разкаже какви ли не истории.

– Не, благодаря – отвърна Малкълм и стана. – Трябва да тръгвам. Чакат ме.

Когато стигна до вратата, той спря и се обърна към тримата роднини, които стояха замръзнали като на снимка.

– Ако не се видим повече, сбогом и благодаря за помощта ви.

След като Малкълм излезе и затвори вратата, Дейв Ливингстън взе недокоснатата чаша с кафе, която Фран Робинсън беше наляла за Малкълм. Отиде до умивалника и изля съдържанието ѝ, докато гледаше как джипът потегля. Когато той изчезна зад завоя, Ливингстън се обърна към двете жени. Усмивката му се превърна в гримаса, той вдигна ръката си и запрати чашата в стената.

Малкълм погледна часовника си. Беше девет минути след полунощ. Във въздуха още се усещаше дневната топлина. Радваше се, че под якето не си сложи по-топла дреха. Беше твърде късно, за да съжалява, че е там, където е, така че се опита да се забавлява, като търси добрите страни на това изпитание.

Малкълм облегна глава на покрива. Небето над него беше пълно със звезди. Не си спомняше да е виждал толкова много и толкова ярки.

Поне не от дете. Погледна в другия край на покрива, където беше залегнал Чоу. Скоро щеше да стане време да го смени. Мина му през ум, че би могъл да се опита да го хвърли долу в тъмнината, но знаеше чие тяло ще излети от високия четири етажа и половина покрив, ако прояви такава глупост. Освен това, помисли си той, вече е твърде късно за такова нещо.

Намираха се на покрива на съда. Оттам се виждаше почти целият град. Вляво от тях, на същата страна на улицата, се намираще библиотеката, а вдясно, на върха на възвишението, имаше запустяла къща. Мотелът на Малкълм беше на отсрещната страна на улицата. Рецепцията и стълбите, водещи към стаята му, се виждаха ясно.

Малкълм и Чоу проникнаха в сградата на съда почти веднага след като се върнаха в Шелби. В неделя в сградата нямаше никой. Чоу отключи външната врата и вратата към тавана за съвсем малко време. Малкълм беше сигурен, че увереността на китаеца е резултат на предварително проучване. Това беше в стила му – доколкото беше възможно, той не оставяше нищо на случайността. За миг се разтревожи за Шийла, но си помисли, че тя се чувства добре в наблюдателния си пункт – една барака за сечива зад мотела.

Малкълм се срещна с Чоу и Шийла на главния път пет минути след като излезе от къщата на Робинсън. Отидоха в западния край на града, паркираха джипа и се върнаха в мотела пеша. По пътя Чоу им прочете една лекция.

– Разбира се, има много възможности. Но едно е доста очевидно. Нещо със семейство Робинсън, а може би и с Кинсайд не е наред. Като вземем предвид всичко, което знаем, логично е да заключим, че по някакъв начин нашият приятел Крумин е замесен. Мисля, че този Ливингстън, роднината, който ги посещава, е всъщност неуловимият Крумин.

Разбира се, това е само предположение, но си мисля, че смъртта на руснака и всичко това е свързано с Крумин по някакъв начин, макар и не пряко. Във всеки случай със смъртта си той отклони от Уитлаш вниманието на американското контраразузнаване. Не е ли интересно?

– Е? – попита Малкълм. – Дори и така да е, какво ще правим? Не смятам, че си толкова глупав, та да ме оставиш да се обадя на моите хора.

– Точно така – отвърна Чоу добродушно. – Поне засега. След като аз свърша е него, той ще бъде ваш.

– И кога ще бъде това?

– Много бързаш, момче. Ами ако в къщата на Робинсън са ти

казали истината? Съмнявам се, но как можем да сме сигурни? Но да предположим, че Ливингстън е Крумин. Какво прави тук? Защо Робинсън му помагат? Замесени ли са и Кинсайд? Преди да можем да направим нещо срещу Крумин, трябва да разберем дали ще отхапе ръката ни, ако се опитаме да го докоснем. Ако можех да рискувам и да се доверя на твоите шефове, щяхме да разберем всичко много бързо, но не смея да го направя. С тях се работи много трудно. Трябва да разчитаме на собствените си сили. И на помощта на заподозрения господин Крумин.

Днес те изпратих в къщата им не за да чуеш лъжата им. Исках да ги обезпокоиш. Крумин е знаел, че си агент. Ако не знаеше, би трябвало да е глупак, а той не е. Сигурен съм, че е научил и за смъртта на другия руснак. Обикновено поддържа много стабилна връзка с ръководството си. Без съмнение, в дома на Робинсън има мощна радиостанция, която може да приема и предава скоростно. Ако няма, добрият домашен телефон винаги може да се свърже с къщата, в която има.

Посещението днес го е убедило, че виждаш нещо съмнително при тях. А това вече е опасно за него.

Първата му реакция би била да приеме най-лошото и да се скрие. Но след това ще разбере, че е безсмислено. Ако американците искаха да го заловят, нямаше да те изпращат само за да го обезпокоиш. Освен това знае, че ако го наблюдаваш, бягството му ще означава потвърждение на подозренията ти.

Но той не може да стои, без да направи нещо. Ти си прекалено голяма заплаха. Явно е, че ти го подозиращ – след като си си осигурил безпрепятственото излизане от фермата чрез срещата с Шийла, ясно е, че не му се доверяваш. Дори и да не знаеш нищо, дори и нищо да не си съобщил на шефовете си, той трябва да приеме, че ще продължиш разследването си. Това, че второто ти посещение беше съвсем непрофесионално, дори глупаво, още повече влошава нещата. Да го убеждаваш, че си свършил работата си, но си любопитен, е направо нелепо. Никой агент не би постъпил така и никой социолог не любопитства, след като е свършил изследването си. С други думи, това, което ти направи, беше аматорско, абсурдно, безумно. Той няма да може да го обясни с нищо.

Освен това става дума за негова операция. От това, което знаем досега, е ясно, че той и шефовете му считат тази операция, каквато и да е тя, за много важна. Не би могъл да я подложи на такава неопределена, но все пак истинска опасност. За да отговори на въпросите си и за да вземе решение, ще му трябва още нещо.

– И аз съм това „още нещо“? – обади се Малкълм.

– Точно така. Той ще пожелае да научи за теб колкото се може повече. Вече може и да знае нещо, но това, което ти направи днес, ще го накара да се размърда. Ще излезе от скривалището си и ще тръгне да те търси. А по начина, по който го направи, ще разберем каквото ни трябва за всички останали.

Планът на Чоу беше прост. Паркираха джипа на другия край на града, за да потвърдят това, което беше казал на рецепцията – че ще закъснее и не знае кога ще се върне. Шийла каза същото по телефона.

Сега Малкълм и Чоу наблюдаваха рецепцията през стъклото.

– Могат да направят няколко неща – каза Чоу. – Да те отвлекат, както направихме ние, да претърсят стаята ти, докато те няма, или да те убият веднага, приемайки, че представляваш прекалено голяма заплаха.

Малкълм не отговори.

– Малкълм! – привлече вниманието му шепотът на Чоу. – Гледай! Там долу!

Едно малко камионче мина бавно покрай мотела отляво надясно пред тях и изчезна. Чуха как шумът на мотора се отдалечава в тъмнината.

– Минава за втори път.

Чоу предупреди Шийла по радиото. След още две минути се обади тя:

– Идва отново откъм вашата страна.

Този път камиончето мина още по-бавно. На Малкълм се стори, че вижда двамата души в кабината да оглеждат рецепцията. Дежурният я напускаше в полунощ и сега в нея нямаше никой.

Чоу не предложи на Малкълм бинокъла си. Малкълм не го поиска. Те напрегнаха слух, когато камиончето се скри от очите им. Но този път моторът остана да се чува доста по-дълго време от преди. После изведнъж престана.

Няколко минути по-късно Малкълм позна двамата дори и без бинокъл – бяха Питър Робинсън и Мат Кинсайд. Те се приближиха и влязоха в рецепцията. Питър отиде за малко зад бюрото, после се присъедини към съседа си. После тръгнаха по стълбите към стаята на Малкълм.

– Ела! – изкомандва Чоу. – Нямаме много време.

Докато се спускаха тичешком надолу по стълбите, Малкълм се спъна два пъти, но не успя да падне, Чоу тичаше надолу без никакво усилие. Спряха за малко пред вратата, за да се обадят на Шийла и да разберат дали могат незабелязано да излязат от сградата.

Когато намериха пикапа, Малкълм извади пистолета си, както му

беше наредено и изостана назад, за да прикрива Чоу. В кабината нямаше никой. Чоу се приближи до него предпазливо, увери се, че никой не чака в засада, и мушна малкият предавател под седалката, като преди това залепи бутона му за предаване във включено положение. После тихо затвори вратата и се скри зад един жив плет на десетина метра пред пикапа. Малкълм се сниши зад някакви боклукчийски кофи на десетина метра зад пикапа.

След петнадесет минути Малкълм чу стъпки. После вратите се отвориха и затвориха тихо. Малкълм знаеше, че Чоу слуша какво си говорят в кабината. Дръжката на пистолета се плъзгаше в потната му длан.

Двете остри пуквания прозвучаха веднага едно след друго. Малкълм излезе иззад кофите с насочен пистолет. Подобно пукване беше чул, когато Чоу уби къртицата. Чоу стоеше откъм страната на шофьора и му махна да се приближи.

– Неизбежно беше – каза Чоу шепнешком. – Смятах да ги заловя живи, но когато се приближих, единият съвсем ясно каза: Момичето също е китайка. Нямах избор. За щастие, стъклото откъм шофьора беше свалено и не се наложи да стрелям през него.

Малкълм не погледна в кабината.

– Както очаквах. Забележи цивилната радиостанция. Това нещо тук не е рядкост и им е била много полезна. С примитивното подслушвателно устройство ги чух да викат базата си. Докладваха, че не са ви намерили и че властите ви не са открили нищо. Наредиха им да заемат позиция, да наблюдават мотела и да ви изчакат да дойдете. Също така да не се обаждат, ако нямат нищо определено.

Всъщност – продължи Чоу – за нас не би могло да бъде по-добре. А сега отиди да докараш джипа. Аз се обадох на Шийла.

Когато Малкълм се върна, Чоу и Шийла бяха скрили труповете под един брезент в каросерията. Шийла не каза на Малкълм нищо. Чоу му нареди да ги закара до колата му, на която се качи Шийла. Тя тръгна след тях по пътя към Уитлаш.

– КИТИ, ЗНАЕШ ЛИ ДА ИГРАЕШ ШАХ? НЕ, НЕ СЕ УСМИХВАЙ, МИЛА, ПИТАМ ТЕ СЕРИОЗНО. ЗАЩОТО, КОГАТО ПРЕДИ МАЛКО ИГРАЕХМЕ, ТИ ГЛЕДАШЕ СЯКАШ РАЗБИРАШЕ, А КОГАТО КАЗАХ: ШАХ, ТИ ИЗМЪРКА! Е, ТОВА БЕШЕ ХУБАВА ПАРТИЯ, КИТИ, И БИХ МОГЛА ДА ПОБЕДЯ, АКО НЕ БЕШЕ ТОЗИ ОТВРАТИТЕЛЕН ОФИЦЕР, КОЙТО СЕ ПРОМУШИ МЕЖДУ ФИГУРИТЕ МИ.

– Сега всичко си застана на мястото – започна Чоу, когато излязоха от Шелби. – Трябваше да изчакам и да видя кой ще дойде да се интересува от теб, за да разбера каква е връзката между Крумин-Ливингстън и двете семейства от Уитлаш. Ако Крумин беше дошъл сам, нямаше да мога да разбера, без да го разпитам. Понеже той изпрати представители и от двете семейства, сигурен съм, че теорията ми е била правилна.

За Крумин чухме най-напред малко след Втората световна война. Тогава той беше нещо като легенда в отбрани военни кръгове и затова научихме за него. Един от по-интелигентните ни дипломати разговарял за войната със свой съветски колега късно една нощ и руснакът му казал за Крумин. Нашият дипломат проявил съобразителност и веднага след това записал всичко.

Крумин бил съвсем млад партизанин и провеждал много акции в тила на нацистите. Преди още да навърши двадесет, той се издигнал много високо във военната йерархия. Възрастта и талантът му помогнали да избегне последвалите чистки и в края на краищата той се прехвърлил в цивилното разузнаване, където обучавал агенти за нелегални акции, бойни действия, тактика и преминаване на граници.

Представил се много добре, запознал се с когото трябва и стоял настрана от вътрешнопартийните борби. След това чухме за него от младите хора, които изпращахме в Съветския съюз на обучение в началото на петдесетте. Сигурно си спомняш, че тогава отношенията ни бяха много по-добри. Нашите хора разказваха как Крумин искал да „засее“ Запада с многобройни бойци от „петата колона“. В онези дни както Западът, така и Изтокът смятаха, че конвенционалната война между тях никак не е изключена.

Атомното въоръжаване, стратегическите промени и вътрешните проблеми сега направиха излишни тези планове за конвенционална война. Битката не се осъществи.

Когато неприятностите между СССР и Китай прераснаха в нещо повече от философски спорове, един от проблемите стана земята. И

двете страни имат претенции за земи по общата им граница. И двете страни са разположили войски по тази граница, което е доста странно за приятели.

И така, през 1974 година започна този шпионски бум, за който споменах.

Крумун не само е обучавал някои от нашите хора. Той е подбрал най-податливите от тях и ги изпратил при нас като предатели. Но целта му не е била да получава само информация. Той е подбирал селяни от северните провинции, които по исторически причини никога не са били особено привързани към властта в Пекин, и ги е изпращал обратно, като „семена“, в случай че между двете страни избухне война. Те са били готвени за терористи в нашия тил.

Сега вече сме идентифицирали почти всички, които са били вербовани от него. Когато се наложи, ще ги неутрализираме и няма да ни пречат. Но искаме да сме сигурни, че сме заловили всички. Ето затова ни е Крумин.

Разбира се, ти си се досетил за Робинсън и Кинсайд. Тази история няма нищо общо с ракетите. Тя засяга границите. Спомни си, в СССР навремето са считали нахлуването през Канада за добра военна стратегия. Добави и идеята на Крумин за „петата колона“, и всичко си застава на мястото.

Но както често се случва, вашите хора не могат да видят гората, а виждат дърветата. И при смъртта на вашия агент са си мислили за ракети, а не за граници.

Не мисля, че теорията за „семената“ тук е приложена в чист вид, но може да се приеме, че двете семейства са руски агенти, доведени тук преди години, за да действат, когато от тях има нужда.

И това не е първата операция на Крумин в този район. През 1965 година един сантиментален канадец на име Джордж Спенсър се предава на властите като руски шпионин. Умирал от рак и решил, че няма какво друго да направи. Той бил дребна риба и всъщност не бил направил кой знае какво. Една от задачите, поставени му от Москва, била да намери десет ферми, обявени за продан в Британска Колумбия, близо до американската граница. Той не успял да изпълни тази задача.

– Но Робинсън и Кинсайд са тук от петдесетте години – прекъсна го Малкълм.

– Да – каза Чоу. – Предполагам, че са били от първите. Представи си само – цял град агенти! Предполагам, че когато стратегията и тактиката на студената война са се променили, Крумин е решил да се хване за

това малко селце, а може би и за други подобни и да разработва идеята си. От такава операция не може да се получи информация, но пък тя би осигурила отлични условия за прехвърляне на войски и товари. Когато правителството ви е решило да разположи тук ракетите, сигурен съм, че Крумин е подскачал от радост.

– И какво ще правим? – попита Малкълм, след като се отклони от главния път.

– Какво ще правим? Ще неутрализираме нашия приятел Крумин. Ще прекратим операцията му. Това ще е услуга на страната ти, за която няма нужда да ми благодариш. Това просто е единственият начин да се добера до него.

– Какво искаш да кажеш с това „ще го неутрализираме“? – попита Малкълм тихо. Надяваше се да чуе отговор, който му харесва и на който можеше да повярва.

– Именно това. Знам какво те тревожи. Повярвай ми, трябваше да убия онези двамата. Може да се наложи да ликвидираме още един или двама от групата му. Зависи как ще се отбраняват. Мисля, че ще можем да се справим с минимални жертви от тяхна страна и никакви от наша.

– Без „ексцеси“.

– Разбира се, че без. И съвсем скоро ти ще можеш да отидеш при своя мъдър шеф и да му кажеш малкото, което знаеш за Шийла и мен. Когато се добереш до него, аз и Шийла ще сме в безопасност.

Малкълм не каза нищо. От време на време поглеждаше фаровете на колата зад тях в страничното огледало.

Спряха на три мили от Уитлаш, зад едно малко възвишение, така че да не могат да ги виждат оттам. Те слязоха от джипа и Шийла дойде при тях. Тя погледна за миг Малкълм, без да каже нищо. Той се опита да й се усмихне, но не успя да събере сили. Чоу пое тежката чанта, която тя донесе от колата, и я отвори.

– Не ми се вярва да са поставили пост – каза Чоу и започна да разглежда инструментите си. – Най-много ме тревожи кучето на Робинсън. По-вероятно е да са го пуснали вън. Духа лек западен вятър и ще се приближим от запад. Ще водя аз. Взех едно от саката на убитите. Кучето ще се обърка от миризмите и няма да залае веднага. Ще дойде най-напред да види.

Обзалагам се, че всички ще са в една от къщите, вероятно тази на Робинсън. Най-напред ще проверим тази, която изглежда най-спокойна, после ще продължим. Съмнявам се, че глухият старец ще ни чуе, но за всеки случай ще прережем и неговия телефонен кабел.

Аз и ти, Малкълм, ще влизаме в къщите, а Шийла ще стои отвън, докато не я повикам. Ще ни прикрива и ще ни помага при нужда. Трябва да овладеем положението бързо и решително. Знам, че не искаш да им направим нищо лошо, но не се колебай да стреляш по някой, ако трябва. Освен Крумин. Него ще оставиш на мен. Ако умре, няма да научим нищо.

Чоу подаде на Шийла късо дебело оръжие. Малкълм го разпозна. Беше израелски автомат „Узи“ – един от най-смъртоносните. Тя също така качи на гърба си издута раница. Чоу подаде на Малкълм още един револвер. Той го погледна въпросително.

– Вземи го, няма да имаш време да Зареждаш, ако играта загрубее.

За да пресекат полето, им трябваша двадесет и пет минути. Чоу махна на Малкълм и Шийла да спрат и продължи сам. Малкълм видя как завинтва заглуши-тел към цевта на пистолета си.

Малкълм понечи да каже нещо на Шийла, но тя сложи ръка върху устата му. Той кимна, но взе ръката ѝ и я стисна. Тя не се опита да я измъкне.

Чоу се върна след десет минути. Той вдигна палец в знак, че всичко е наред, и влязоха в селцето.

Най-напред отидоха до къщата на стареца Гордън. Малкълм вдигна Шийла и тя срязва телефонния кабел. Къщата на стареца беше в западния край на улицата. Тази на Кинсайд – в източния. Всичките ѝ прозорци бяха тъмни. Прозорците на Робинсън светеха. Промъкнаха се покрай някакви складови постройки и навеси и стигнаха до задния вход на къщата на Кинсайд. Чоу се усмихна на Малкълм и двамата влязоха вътре. Нямаше никой. Чоу излезе и се върна с Шийла. Тримата коленичиха до прозореца и започнаха да наблюдават къщата на Робинсън отсреща. От време на време виждаха хора да се движат зад осветените прозорци на долния етаж. На горния всичко беше тъмно.

– Ще се върнем и ще заобиколим по същия път – каза Чоу. – Ще влезем в кухнята през страничната врата. Струва ми се, че всички са в кухнята. Верандата е от бетон и няма да скърца. Изненадата би трябвало да ги държи поне докато влезем вътре. Шийла ще прикрива предната страна. Започваш да стреляш, ако има нужда.

– Това е безумно! – каза Малкълм. – Безумно!

– Не – отговори Чоу. – Това е предизвикателство. И е необходимо.

Малкълм погледна Шийла, за да потърси подкрепата ѝ. За първи път тази нощ тя му се усмихна.

– Ако направиш каквото казва Чоу, ще успеем.

Малкълм поклати глава и тръгна след китаеца.

Изминаха разстоянието за по-малко от десет минути. Сърцето на Малкълм се разгуптя, когато се прокраднаха покрай стената.

Един тъмен прозорец беше отворен. Малкълм рискува и надникна в него. Вратата, свързваща стаята с останалата част на къщата, беше откритата. Светлината, процеждаща се през процепа, беше достатъчна, за да види, че това е спалня. Той кимна на Чоу и му направи знак, че ще влезе през прозореца. Чоу посочи часовника си и изправи един пръст нагоре. След една минута щеше да влезе през вратата на кухнята. Чоу изчака Малкълм да се прехвърли.

Малкълм се притаи до вратата, като внимаваше да не се покаже на светло. Точно срещу него имаше друга врата и под нея не се процеждаше светлина. Малкълм беше сигурен, че това е килер. Знаеше, че ако излезе през вратата, ще се окаже във всекидневната. Вдясно имаше антре със стълбище към горния етаж. От кухнята и всекидневната се чуваха гласове.

Круммин-Ливингстън:

– ... и поне не са намерили нищо в стаята му.

Фран Робинсън:

– Не можеш ли да престанеш да обвиняваш Нийл? Той направи всичко възможно! Всички тези години бяха тежки за нас.

– Госпожо Робинсън – продължи Круммин, – може би си играла ролята си прекалено дълго и си се вживяла в нея. Нийл е твой любещ съпруг чак на второ място. Алкохолизмът му не може да бъде извинение за грешките. Обърни се и го погледни – пак пие бира и ръцете му треперят, докато други двама...

Точно тогава Малкълм се втурна в стаята, като се надяваше да ги изненада. Когато се присви, за да отскочи по-силно, той бутна бюрото зад себе си и събори шише одеколон, което се разби на пода. След като чу счупването на стъклото, той се втурна колкото се може по-бързо. Зави зад ъгъла с насочен пистолет и замръзна на едно място.

Ако Малкълм беше сам, щеше да умре малко след неумелото си нахълтане. Круммин беше в другия край на стаята, срещу него, точно срещу вратата, водеща към кухнята. Още при счупването на стъклото той се беше обърнал и беше извадил пистолета си от задния джоб. Малкълм би могъл да го застреля, ако не се налагаше да го заловят жив. Дори и да беше стрелял срещу Круммин още в първия момент, Малкълм все едно щеше да умре, защото зад Круммин от кухнята идваше Шърли Кинсайд. В ръцете си тя държеше пистолет. Докато чакаше съпруга си, който

нямаше да се върне, тя беше прегръщала пистолета вместо децата, които не ѝ бяха позволили да има.

Но Малкълм не беше сам. Чоу стреля още преди рамката с мрежа против комари на кухненската врата да се затвори. Първият изстрел прониза дясното коляно на Крумин и той се сви сгърчен от болка на пода. Чоу влезе светкавично и вторият му куршум пръсна мозъка на Шърли Кинсайд тъкмо когато тя се обръщаше да види врага зад себе си. Малкълм достигна Крумин тъкмо навреме, за да изрита пистолета от вдигнатата му в отчаяние ръка. Малкълм надникна в кухнята миг след като пистолетът на Чоу изпука трети път и Фран Робинсън се свлече на пода пред кухненската мивка.

– Не! – извика Малкълм. Нийл Робинсън, седнал на масата в кухнята, все още стискаше бирената бутилка в ръка. Той видя как жена му се свлича на пода. Примирен със съдбата си, той се обърна към своя ексекутор. Малкълм успя да извика още веднъж, преди Чоу да стреля, глава на Нийл да отскочи назад и после да се удари в плота на масата.

Малкълм тъкмо отвори уста, за да извика трети път, когато Чоу изрева:

– Зад теб, Малкълм!

Той се обърна, без да мисли. Клеър Стоу „бабата“, една от първите агентки на Крумин, тичаше към тях през всекидневната. Тя седеше на горния етаж и дежуреше до радиостанцията, когато започна стрелбата. Тя нямаше пистолет, но се хвърли към Малкълм с нож в ръка, като се надяваше без никакъв шанс да успее да го прободее.

Тренировките на Макгифърт накараха Малкълм да реагира, преди да се замисли. От клекнало положение той бързо изстреля три куршума. И трите улучиха жената, спряха устрема ѝ и отхвърлиха тялото ѝ назад. Преди главата ѝ да се удари в лакираните дъски на пода, тя беше мъртва.

– О, боже! – каза Малкълм тихо. Стоеше изправен, с отпуснати покрай тялото ръце. Револверът в ръката му сякаш смъкваше раменете му надолу.

Зад себе си чу гласа на Чоу:

– Ще проверя къщата и ще извикам Шийла. Превържи Крумин и стой при него.

Китаецът обърна Малкълм към стенещия човек на пода. Недалеч от кървящия му крак имаше някаква кърпа. Малкълм усети как Чоу взема пистолета от ръката му, после се наведе и превърза коляното на руснака с кърпата, като избягваше да гледа лицето му. Той още беше наведен

над Крумин, когато Шийла го докосна по ръката. Вдигна поглед към нея. Тя му се усмихна. Но на лицето ѝ нямаше радост. Тя го заведе до един стол и започна да се подготвя. Чоу стоеше наблизко и гледаше. Малкълм усети, че сега у него не е нито един от двата пистолета.

Шийла действаше бързо и умело, без да губи време. Тя провери превръзката на Малкълм и реши, че е добра за нуждите ѝ. От раницата си тя извади един портативен магнетофон и медицинския си комплект. Постави му инжекцията за секунда. След още една минута Крумин престана да стене. Тя внимателно провери пулса му, дишането, очите му. След това включи магнетофона и погледна Чоу.

– Знаеш какво искаме да чуем. Ако ми хрумне нещо друго, ще ти кажа да го преведеш.

Шийла кимна и заговори бавно на ранения. Първоначално той не отговаряше, но постепенно отговорите му станаха не по-къси от въпросите.

Малкълм погледна към Чоу. Китаецът беше застанал над Крумин. Когато Шийла задаваше въпросите си, той се усмихваше. От гордост, помисли с Малкълм. От удовлетворение. Той затвори очи и преглътна с мъка.

Към реалността го върнаха думите на Чоу на английски:

– А сега за американците. Хайде да им направим малък подарък, освен че ще им върнем взетата назаем птица. Попитай го за сегашната му операция, за руснака и за техния агент, застреляни край ракетната площадка. Но най-напред сложи нова касета. Чоу се обърна към Малкълм:

– За нещастие, Малкълм, Крумин ще отговаря на родния си език. Ще трябва да почакаш, докато преведат записа. Чак след това ще научиш в какво вълнуващо приключение си участвал. Е, сигурен съм, че нямаш нищо против.

Чоу кимна на Шийла. Тя бързо смени касетата в магнетофона и отново започна да задава въпроси.

Три минути по-късно тя погледна Чоу и каза на английски:

– Край. Раната го боли прекалено и не можем да продължим с разпита.

Тя подаде на Чоу касетите. Той сложи в джоба си едната и тръгна към Малкълм. Пусна касетата в джоба му и закопча капачката му за сигурно.

– Шийла – каза Чоу. – В това градче има седем превозни средства. Взemi дистрибуторните им капачки и ми ги донеси.

Тя излезе, без да каже дума.

Чоу наклони главата на Малкълм. Той беше твърде слаб, за да се противопостави.

– Така – каза китаецът. – Нашата връзка е към своя край. Трябва да ти кажа, че за мен беше удоволствие да работя с теб, истинско удоволствие. Сигурен съм, че шефовете ти също ще оценят нашето сътрудничество като удивително. Каквото и да им кажеш, то няма да ни навреди никак. Тъй като прочистих една каша, която те не забелязаха, и тъй като им подарявам тази малка касета, би трябвало да бъдат добре разположени към мен и моята страна. В края на краищата нашият съюз беше много ползотворен, нали?

Малкълм гледаше Чоу занемял. Китаецът му се усмихна. Останаха, без да говорят в продължение на няколко минути, и след това Шийла влезе, натоварена с дистрибуторни капачки.

– Отлично, скъпа моя. Сигурен съм, че няма нужда да те питам дали си взела всичките. Сигурен съм, че не би пропуснала нито една, след като знаеш какво бих направил, ако не ти се доверя и отида да проверя сам. Сложи ги в раницата си. Можем да оставим магнетофона, но си вземи комплекта. Ще изнеса раницата навън, когато дойда и аз. Подай ми фотоапарата.

Шийла бръкна в раницата и извади оттам японски фотоапарат. Сложи капачките в раницата и се изправи.

– Добре е, че осветлението е силно и няма да ни трябва светкавица. А и неподвижни обекти се снимат по-лесно – каза Чоу и се усмихна, но те не обърнаха внимание на шегата му. Той им кимна с глава:

– Шийла, изведи Кондора навън, аз идвам след малко.

Двамата излязоха през страничната врата. Наложиха се да минат през кухнята. Бяха някъде навън, когато се чу пукването. Малкълм трепна. Обърна се към Шийла и каза:

– О, боже!

Тя взе двете му ръце и ги раздруса, сякаш той беше малко дете. После го бутна грубо назад и изсъска:

– Какво очакваше? Какво си мислиш, че е това? Детска игра? Ти разбра, че Чоу не е обикновен агент и не е изпратен, за да събира информация. Мислиш ли, че някое правителство би жертвало човек като него, като го прати да си пъха носа тук и там? Ти знаеше, трябваше да се досетиш, че той е убиец. Знаеше какво ще направи. Може и да не си го признал пред себе си, но не казвай, че си изненадан. И без това вече е все едно.

Малкълм се втренчи в нея. Очите ѝ светеха в мрака, може би сълзи отразяваха светлината от къщата.

– Просто... аз... надявах се, че... – Той поклати глава. Чу как Чоу ходи из къщата. Знаеше, че той скоро ще дойде при тях.

– Ами какво ще стане с...

Шийла го прекъсна.

– Какво ще стане с нас? Както казваш сам ти, не бъди глупак! И това знаеше. Аз също. Каквото и да е имало, то е свършило, няма го. Край.

– Шийла, аз...

– Какво ти? Какво искаш да направя? Да оставя работата си, всичко, в което вярвам, миналото си, страната си, народа си? Заради теб? Аз знам, че ти не можеш да дойдеш с мен. Най-напред, защото Чоу няма да разреши. Това не влиза в плана. А мислиш ли, че ще ми позволи да остана? А мислиш ли, че твоите шефове ще ме оставят тук, без да ме накарат да им продам душата си, самото си съществуване?

Ние сме пионки, малки, незначителни пионки. Мислиш, че Чоу те оставя жив от благодарност или някакво рицарство? Ако положението ти в този живот не ни беше полезно, той щеше да те застреля, без да се замисли за миг. И нямаше да мога да го спра! Нямаше, нямаше!

– О, Малкълм – каза тя с омекнал глас, – не виждаш ли, че нямаме избор?

Тя го прегърна и за миг го притисна до себе си.

– Понякога – каза тя и гласът ѝ беше приглушен от дрехите му, – понякога ще си спомняш за мен и ще си мислиш, че всичко, което е станало между нас, е било част от моята задача, че си бил като онзи от базата. Това не е вярно, но съмнението винаги ще остава. И може би така е по-добре. Може би това ще ти помогне. Махни се от това, което правим, Малкълм, или то ще те убие. Ако не те убие, то ще убие доброто у теб и ще заживее в твоята черупка. И в двата случая губиш. Или ще си прекалено човечен, или няма да ти достига човечност, за да оцелееш.

Тя се освободи от прегръдката му. Нямаше сили да я задържи. Когато Чоу дойде, те още се гледаха.

– О, колко мило – каза той. – Сигурен съм, че другарката ми ти е казала, че пътищата ни се разделят тук.

Малкълм го погледна. Още веднъж му мина през ум да се опита да го убие, но разумът надделя. Знаеше, че китаецът чете мислите му. Чоу се усмихна.

– Няма превозни средства. Телефонните кабели са прерязани. Най-близо е фермата на хомосексуалистите и аз не бих отишъл при тях, за да

им разкажа една безумна история, в средата на нощта. Глухият старец в края на улицата няма да ти помогне особено. Как би могъл да му обясниш всичко това? Аз ти предлагам да се върнеш пеша в града и да се обадиш на началниците си. Би било чудесно, ако можем да остана, за да видя как ще се справят с тази бъркотия, но, за жалост, трябва да тръгвам. Разбира се, твоят джип няма да може да върви.

Знам, че не ме харесваш, но съм сигурен, че не би Ми отказал още една дребна услуга ако не заради мен, то заради Шийла. За да сме съвсем сигурни, моля те, не се обаждай на шефовете си още... може би час или два. Тоест ако за това време намериш откъде да се обадиш.

Чоу протегна ръка и тупна Малкълм по бузата.

– Довиждане, Малкълм. Наистина се радвам, че се запознах с теб. И искрено се надявам да не се налага да се срещаме пак. Разбираш какво искам да кажа, нали?

Чоу свали ръката си и тръгна по улицата. Шийла го погледна още веднъж, обърна се и закричи след него. Малкълм стоеше в средата на единствената улица на Уитлаш и гледаше как се отдалечават.

Цял час му беше необходим, за да стигне от тихия град до още потихата ракетна площадка. Не беше много далече, но той се движеше бавно. Крачеше, без да мисли, и от време на време риташе по някой камък, който изчезваше напред в тъмното. Главата му беше наведена и ръцете му бяха в джобовете на джинсите.

Малкълм гледа силоза в продължение на три часа. Лещите дразнеха очите му, краката му бяха уморени от стоенето, но той не седна. Не мислеше за нищо, просто гледаше бетонната плоча и ярките светлини от другата страна на оградата. Половин час преди разсъзване, когато сенките започнаха да избледняват, той се приближи и хвана оградата с две ръце. Започна да клати мрежата с всяка сила, после се отдалечи, взе камъни от земята и започна да ги хвърля. Не улучи вентилационната тръба, но един се изтърколи в полезрението на телевизионна камера. Малкълм хвърли още три камъка, обърна се с гръб към ракетната площадка и се свлече на земята.

– О, боже! Пак ли! – изкрещя дежурният офицер в центъра за охрана на силовите, когато червената лампа започна да свети и зазвъняха звънците. Той натисна бутона за засекретяване и вдигна телефона. След тридесет секунди разговаряше с началника на базата:

– Сър, няма да повярвате, но...

Първите два хеликоптера дойдоха от юг. Когато стигнаха до мястото, беше достатъчно светло, за да могат да виждат всичко. Обиколиха наоколо и огледаха силоза. Помощник-пилотът смушка шефа си, когато видя как Малкълм се изправя. Малкълм не им махна с ръка. Помощник-пилотът изсумтя и каза:

– Този поне е жив.

ВИЖДАШ ЛИ, КИТИ, ТРЯБВА ДА СЪМ БИЛА ИЛИ АЗ, ИЛИ ЧЕРВЕНИЯ ЦАР. ТОЙ БЕШЕ ЧАСТ ОТ МОЯ СЪН, РАЗБИРА СЕ. НО, ОТ ДРУГА СТРАНА, И АЗ БЯХ ЧАСТ ОТ НЕГОВИЯ СЪН! ЧЕРВЕНИЯ ЦАР ЛИ БЕШЕ, КИТИ?

– Има едно нещо, което не разбирам както трябва – каза Кевин на Възрастния, когато седяха в кабинета му два дни по-късно. – Записът обяснява как са засекли Паркинс, когато той е проследил Крумин до Уитлаш, как Крумин и съседът Кинсайд са го застреляли, обяснява мисията им и така нататък. Но не виждам каква е ползата от нея.

Нурич и тримата, които се провалиха, докато му помагаша да премине през страната... Нашият човек в Берлин, когото използваша – междувременно, отдруги източници научаваме, е изчезнал и не сме го чували оттогава. Сигурем съм, че е бил провален. Що се отнася до останалите, мисля, че ще можем да разменим жената срещу Къмингс – за тях той не е ценен, за нас тя също. Ако успеете да убедите „Четиридесет“ да накара ФБР да не настоява за съдебен процес, двамата Пуласки ще си млчат и ще покрием нещата. Остава секретарят от ООН, когото са обработвали от ЦРУ – ако руснаците са го използвали умишлено, сега вече знаят, че не му се доверяваме. Да, ще продължим да се преструваме, но и за двете страни той няма стойност. И те загубиха всичко това, когато чистото и просто трябваше тихомълком да прекратят Гамаюн.

Стратегическата стойност на тази операция практически беше нищожна. Мили боже! Терористи в Северна Монтана! Хората там биха прекратили това и без наша помощ. Даже би се наложило да ги възпираме от лова на вещици, който неминуемо ще последва. Наистина, може би Крумин е успял да се сдобие с някаква важна информация, но сигурно би могло да стане и по друг начин. Щеше да е съвсем различно, ако чрез разузнаване можеха да се получат някакви данни за ракетите или ако това устройство вършеше някаква работа. Нашите техници са съгласни с думите на Крумин – тази апаратура е напълно безполезна. И тогава защо е цялата тази бъркотия?

– Кевин, момчето ми – отговори възрастният човек тихо. – Бих могъл само да предполагам.

Винаги ще помня думите на Лорд Радклиф в доклада му за британската сигурност, писан през 1962 година. Той каза: „Правителствените тайни доста често са преходни“. Мисля, че това се отнася и за този случай. Гамаюн има преходна, временна стойност. Тази идея отдавна е

остаряла. Но съвсем друг въпрос е как разбират тази стойност вътре в КГБ. Мисля, че именно тук трябва да търсим обяснението.

Крумин и проектите му са били неразделна част от структурата на КГБ. Сигурен съм, че някъде високо в йерархията има офицер, който е използвал Крумин и Гамаюн като доказателство за собствените си достижения, макар че всъщност операцията е безсмислена. Това е старото правило на Паркинсън, според което, за да оцелее, бюрокрацията свежда производителността до нещо второстепенно, по-маловажно от собственото си съществуване. Ако бюрокрацията позволи да се изреже дори и мъртъв, ненужен неин израстък, това вече е признание, че дейността, която развива, е безсмислена и тя чувства властта си застрашена. Бюрократите, вероятно това важи и за шефа на, Гамаюн, чувстват застрашена цялата си власт, ако позволят да им се отнеме дори нищожна част от нея. Иронията в този случай е, че колкото по-безсмислен е даден проект, толкова по-уязвима е бюрокрацията и толкова повече усилия трябва да се полагат за самозащита. Сигурен съм, че за да се предпази, човекът, който ръководи Гамаюн, ѝ е придал първостепенна важност. А колкото по-важна е операцията, толкова повече нараства властта на ръководителя ѝ. Така че тази операция има голяма стойност за някого.

А що се отнася до стратегическата ѝ стойност, позволи ми да не се съглася с теб. Помисли си: създали са си напълно сигурна база. И безупречно прикритие. Всичко останало настрана, тази база прекрасно би могла да се използва за обучение. Не вярвам да са я ползвали много, но винаги им е била поддръка. Ползата от Гамаюн е подобна на тази от нашите балистични ракети – потенциална. Те могат да стоят с години в прерията, но това не значи, че са безполезни. Когато ти потрѣбват, те са на мястото си.

– Е, Кондора ликвидира всичко.

– Да – отговори Възрастния. – Нашият Малкълм направи нещо забележително. Кондор и Гамаюн. Най-накрая разбрахме какво означава тази дума. Гамаюн е руско митично крилато същество, не съвсем птица и не съвсем животно. То може да предсказва бъдещето и помага предсказанията му да се сбъдват. Това същество присъства в руската поезия и живопис, нещо като олицетворение на злото начало. От руска гледна точка, това наименование е било съвсем подходящо за тази малка подмолна операция в Монтана. И ако не беше нашия Кондор, Гамаюн все още щеше да живее.

Любопитно, нали? Кондора беше едновременно най-важният и най-маловажният фактор в цялата операция. Нещо като катализатор. Без

него нещата нямаше да се развият така и все пак ролята му беше съвсем малка. Като герой в пиеса, класически, непрекъснато допускаш гафове шпионин, нещо като двамата глупаци на Шекспир – Розенкранц и Гилденстерн, – които напълно биха променили живота на Хамлет, ако бяха изпълнили задачите си както трябва. Ние качихме Кондора на сцената като някакъв почти ненужен, самоцелен реквизит, но в края на представлението този реквизит засенчи цялата пиеса. В известен смисъл по-важно беше съществуването му, а не действията му. Нашият реквизит предизвиква появата на китайците и те продължават пиесата, наистина, значително променяйки нашия сюжет, но достигайки в края на краищата до същия финал. Удивен съм, че успя да задвижи всичко това и да се измъкне жив. За разлика от Розенкранц и Гилденщерн той имаше късмет – ако китаецът не се нуждаеше от него, щяхме да намерим нашия Кондор с дупка вместо око.

Възрастният мъж замълча, наклони глава и продължи, сякаш говореше на себе си:

– Чудя се до каква степен китаецът ще информира руснаците за нашето момче. Ужасно е, че нашият перспективен агент може да загуби защитната си сянка заради светлината, хвърлена от него.

– Как е Малкълм? – прекъсна го Кевин.

Възрастния се намръщи.

– На пръв поглед всичко е наред, но е много замислен. Доктор Лофтс е оптимистично настроен. Според него причината е отчасти увлечението му по китайката и отчасти смъртта на всичките онези хора. Но не смята, че сме изгубили Кондора. Поне засега.

А как си ти? Изглеждаш отпочинал. Знам че току-що си се върнал. Карл ми каза, че си имал нещо, което не си искал да покажеш на него. Той е много обиден. Изпратих го по работа до Пентагона.

Кевин се усмихна и подаде на Възрастния дълъг лист хартия.

– Това получихме току-що. Нямахме големи проблеми с тримата местни служители, на които трябваше да кажем – патоанатома, шерифа и лекаря. Глухият старец Гордън ни създаде проблеми, но му предложихме пари и призовахме патриотизма му. Но и без това малко хора биха му повярвали, ако се разприказва. Някои от хората във военновъздушната база трябва да бъдат наблюдавани, но това не е проблем. Дори разбрахме кой е „любовникът“ на китайката.

Възрастния пое листа и зачете:

УИТЛАШ, Монтана. Камион, превозващ силно експлозивен газ пропан, е загубил управление тази сутрин и се е врязал във фермерска къща, като е причинил смъртта на шест от седемте жители на това малко селище и на гостуващ роднина.

Спирачките на камиона, собственост на самостоятелния търговец на петролни продукти Лон Шонеси, изглежда, са отказали и след четиридесетметрово хлъзгане по единствената улица на селището е преминал през оградата и е връхлетял върху къщата на Нийл и Фран Робинсън.

Според местния шериф Джон Дибърн камионът се е врязал в кухнята, където седем души са се хранели. Макар че няма свидетели на катастрофата, възрастният Ефраим Гордън – единственият останал жител на селището, живеещ в другия му край казва, че е чул сблъсъка и е излязъл от дома си в момента, в който пропаанът е експлодирал. Той твърди, че след взрива в къщата не е имало признаци на живот.

Възрастният мъж се усмихна на Кевин. – В края на краищата – каза той на Кевин – всичко мина доста добре, нали?

КРАЙ

© 1975 Джеймс Грейди
© 1992 Владимир Германов, превод от английски

James Grady
Shadow of the Condor, 1975

Сканиране и разпознаване: Борис Борисов, 2008
Редакция: Светослав Иванов, 2008

Публикация

Джеймс Грейди. Сянката на Кондора
Първо издание

Превод от английски: Владимир Германов
Библиотечно оформление и корица: tandem-G

Рисунка: Досю Досев
Формат 32/84/108. Печатни коли: 17.

Атика, София, 1992
Набор и печат: ДФ СОФИЯ-ПРИНТ.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6640>]